

Giới thiệu “Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!”- “Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!”

Bạn đang đọc truyện “Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!”- “Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!” của tác giả crying girl trên website đọc truyện online. Vào mùa hè nóng bức , tại một bãi đất trống. “đánh chết nó cho tao!!!!!!” giọng một thằng con trai vang lên. Rồi típ đó, 10 thằng khác lao lên. chúng đều có chung mục tiêu là người con trai đội nón lưỡi trai đứng trước mặt. Người con trai đỏ nhếch mép, cuộc chiến bắt đầu. +Nó: DƯƠNG TINH MI, 17t. ngoại hình: nổi bật với đôi mắt màu nâu , mái tóc xù tính nghịch và gương mặt nhỏ nhắn cùng làn da trắng. học lực: trung bình (cứ nằm giữa ranh giới của hs yếu và hs trung bình!keke).tính tình hòa đồng , nhí nhảnh. Nhưng có một chuyện xảy ra trong quá khứ khiến nó mãi bị ám ảnh.(chuyện j t/g sẽ bật mí sau nhaz!) +Hắn: HÀN MINH QUÂN, 18t (anh này ở lại một lớp đó! Nhưng ko phải do ngu đâu nhaz!). ngoại hình: mạnh mẽ với làn da mặt ửng rộm nắng cộng thêm nụ cười lẳng tử, chỉ nhieu đó thôi cũng đủ làm bao nhieu cô gái chết vì hắn! tính tình: có một chút lạnh lùng , nhưng lại rất ấm áp. Level đánh đấm siu cấp!

Bạn đang đọc truyện “Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!”- “Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“ashhhhh! Thiệt là ức chế hết sức mà!”

Nó vừa đi vừa hét lớn, ko những vậy còn dậm chân xuống đất nữa!(giống mấy con đỉn! Keke)

Nó bực mình như vậy vì hồi nãy nó chơi oẳn tù tì với anh trai bị thua, thế là nó phải đi mua kem giữa tiết trời oi bức vậy! mà nhieu đó làm sao đủ làm nó tức bằng việc đi tới đâu cũng hết kem, phải đi xa thật xa mới có kem.(ức chế đúng rồi!)

“ủa? j vậy ta?” nó thốt lên khi tới bãi đất trống.

Nó thấy một bên gồm mười mấy tên sát khí đằng đằng, một bên là một người con trai trông ngẫu cực kì với nón lưỡi trai...rồi j đây, body cực đẹp nữa!!!!

“wow” nó trầm trồ , ngẩn mĩ nhân ...lộn...nữ nam

“đánh chết nó cho tao!!!!!!” giọng một thằng con trai vang lên.

Rồi típ đó, 10 thằng khác lao lên. chúng đều có chung mục tiêu là người con trai đội nón lưỡi trai đứng trước mặt.

Người con trai đỏ nhếch mép, cuộc chiến bắt đầu.

Cứ ngỡ sẽ như bao cuộc chiến khác, chỉ có đánh là xong.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy , lý trí và lương tâm nó lại xung đột.

Lương tâm “hãy ra can lại đi! “anh ấy” chỉ có một mình làm sao đánh lại đc!”

Nó: “đúng! Phải lao ra!”

Lý trí:”lao ra làm j! ngồi đây coi phim ko sướng hơn sao? Hắn đâu phải bạn bè j đâu?”

Nó: “đúng! Ko quen giúp làm j”(con nhò 3 phải!!!!)

Lương tâm “giúp!”

Lý trí: “ko giúp!”

Lương tâm “giúp!”

Lý trí: “ko giúp!”

.....

Cuộc “tranh luận” xảy ra trong 1/100 giây. Não của nó tổng hợp kết quả, truyền kết quả xuống chânnó lao ra đứng giữa hai bên.....~> lương tâm thắng

“có công an tới kia!!!!!!” nó hét lớn , giọng hơi run run...nhắm mắt lại ><

Cứ tưởng nghe 2 từ vĩ đại “ công an”, tụi kia sẽ chạy tán loạn. nhưng người tính đâu bằng trời tính!

1s....2s....3s....trôi qua....

“mày là ai?” câu hỏi xanh ròn của thằng đại ka ném cho nó.

chết! tụi nó ko sợ seo?.....ngu rồi!!!>< nó nghĩ thâm rồi từ từ mở mắt.

“hì hi!!!! Hìnhhình như mình nhìn lộn.....có người mặc đồ màu xanh tưởng công an.....thôi! các bạn tiếp tục “ chơi” thong thả nha! Minh đi đây!” nó cười ngớ rồi nhanh chóng chạy lẹ ra khỏi đó.

“ chắc con nhò đó là bạn của thằng kia! Đánh nó luôn cho tao!!” thằng đại ka hét lớn.

“hử?” nó ngó mặt ra, rồi nhận ra đang có mấy thằng đang lao tới chỗ của mình, nó ngồi xuống ôm đầu lại, nhưng khổ một điều là nó đang mặc váy ngắn nên ngồi ko đc , vì vậy nó quý xuống luôn! Nhìn vào tưởng nó đang Quý xin tha mạng!!!!(hắc hắc!!! DUONG TINH MI sao cô thâm quá!!! Ha ha ha!!!!)

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“bịch bịch bịch !.....” nó nghe tiếng bước chân.

“bóp binh bóp!” nó nghe tiếng da thịt chạm vào nhau một cách.....dã man!(ui! t/g ko coi cảnh này đâu.....nhưng cũng phải coi thôi!keke!!!!!!)

*huhu! Papa mama ơi! Con iu 2 người! Anh trai ơi ! em iu anh....nhưng gét anh nhiều hơn (sặc !) ! vĩnh biệt mọi người ! ông thần chết đẹp trai ơi ! tui biết tui hay quậy phá, hay nói xấu người khác, 1 lần ...lỡ tay trộm tiền của anh hai đi chơi net , lúc làm kiểm tra thì copy.... nhưng chung quy tui vẫn là người tốt ! cho tui gặp thiên thần tí tí , đừng cho tui gặp diêm vương đại ka nhaz !!!!!!! * nó nhắm tịt mắt lại thâm cầu nguyện !!!!

.....

“ ủa ! seo im vậy nè !” nó nói nhỏ. Từ từ mở mắt

Nó ngước mặt lên, người con trai trước mặt nó như có hào quang bởi nụ cười lung linh trên gương mặt hấn, nụ cười đó là dành cho nó!

“ này cô bé! Ko ai đánh em đâu! Đứng dậy nào!” hấn đưa tay ra.

Não nó đình trệ trong 15s.....20s.....30s.....

Anh chàng mắt kiên nhẫn nói tí: “ cô bé!”

“hơhờ!!!ờ... ờ!!!! Cảm ơn!!!1” nói rồi nó nắm lấy tay hấn.

Nó nhìn xung quanh, mấy theng to mồm hôi nầy đang nằm la liệt trên đất kêu oai oái.

Đây là cảnh tượng làm nó hải lòng nhất

“ dám đòi đánh ta hả? Keke ! gặp nhầm người rồi mấy cung !” nó nhìn bọn đó , nói. (sặc ! tự tin quá đáng ! tự tin sai sự thật !)

Rồi như có cái j đó xoẹt qua người nó.... “thôi chết!” nó thốt lên.

Hấn ngẩn ngơ ra...ko hiểu nó đang nói j.

“ke.....ke.....kem của tui!!! Aaaaaaa! 15.000 của tui!!!! Chết tui rồi” vừa nói nó vừa chạy đi bỏ lại anh chàng mặt cực ngố !!!

Có cái j đó màu đỏ nổi bật trên mặt đất, hấn lượm lên. ra là một cái ví.

Là ví của con gái, chắc là của nó, hần cười khẩy mở cái ví ra liền bị đập vào mắt một hàng chữ màu xanh lá chuối : “tôi tên DUƠNG TINH MI học tại trường TRẦN LÂM lớp 11b15 ! ai lượm đc cái ví này mà trả lại tui thì tui sẽ mang ơn suốt đời !!!(nó là người xem tiền như mạng sống của nó !!!!) còn nếu ko trả thì..... ta sẽ nguyên rửa mi, ta sẽ giết mi , ta sẽ băm mi ra thành trăm mảnh.... cho nên tốt nhất là nên mang trả cho tui ! hê hê !”

Hần đọc mà ko nhìn đc cười ! ai mà lượm đc đọc hàng chữ đó chắclấy luôn vì nghĩ chủ nhân của nó chắc chắn là một kẻ rất hách dịch. Nhất là mỗi câu nó lại vẽ hình ảnh minh họa .

Nhưng hần thì khác, nó thật thú vị đối với hần !

“trường TRẦN LÂM à? Chúng ta còn gặp mặt nhiiu đây!” hần mỉm cười xong bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cửa phòng nó bật mở một cách thô bạo !

“ DUƠNG TINH MI!!!! anh biết em rất ức chế vì thua anh phải đi mua kem, nhưng có cần phải trả thù như vậy ko? Tại sao lại làm kem chảy hết như vậy chứ ?” anh nó – DUƠNG THÁI HUY tức giận khi thấy nó đem một đồng kem.à ko..... “nước kem” về sau 45 phút “mất tích”.

“hức hức!!!! anh ơi!!!!”

Anh nó giật mình, em gái của mình.một đứa quậy phá. tinh nghịch.lo chơilúc chốc bây giờ đang ngồi gục trên bàn học , tóc tai bù xù , hai mắt rưng rưng.

Anh nó lo lắng

“em bị j vậy?”

“huhu!!!hu.hu.hức hức...” như chỉ đợi câu nói đó nó liền òa lên ôm anh nó.

“ờ ờ!!! Ngoan ngoan ! nín! Anh thương !!” anh nó vỗ về nó.

“oa oa oa!!! Mất rồi!!! cái bóp tiền mất rồi!!! oaoaoaoa!!!!”

“sặc ! vậy cũng la ó om sòm!!! Cái bóp lúc nào cũng có 5.000 của em đó hả?” anh nó buông nó ra.

“hức hức!!! 5.000 là cả một gia tài ! hồi nãy mua kem ! em phải mua thiếu 10.000 lận đó ! ” nó òa lên.

“sặc tập 2! Vậy cái bóp đó giờ ko có tiền!” anh nó nói , có phần mỉa mai đứa em gái đáng ghét của mình.

“ai nói!!! Huhu!!! Cái thẻ ATM trị giá 2 triệu bạc!!! huhu!!! Em để dành từ hồi cấp 2 đó!!!”

Mắt anh nó sáng lên.

“ 2 triệu!” anh nó suy nghĩ một hồi “ cái tờ giấy “ hăm dọa” kia em còn để đó ko?”

“ừm. còn” nó lấy tay quạt nước mắt.

“haizzzzz! Vậy thì em ko còn hi vọng lấy lại rồi !!!! có thằng điên mới trả lại cho em sau khi đọc cái hàng chữ hăm dọa đó!” anh nó chắc nịch nói 1 hồi.

Mặt nó từ xanh chuyển sang tím rồi từ tím chuyển sang đỏ.

“BIẾN! nói chuyện với anh đúng là ko giúp ích đc j cả!!!! BIẾN BIẾN!!!” tức giận , nó vừa nói vừa đẩy anh nó ra ngoài.

Sau khi đuổi đc ông anh đáng ghét ra ngoài , nó lấy 1 nắm phi tiêu , ném thẳng vào Bức ảnh của ông anh nó treo trên tường (đã man quá!), đương nhiên trước đó nó đã vẽ thêm răng nanh, đuôi khỉ, mắt trợn lên , tóc mi gói.

“bụp bụp bụp!!!” 3 phát dính 3 phát luôn!

Mệt mỏi , nó nằm xuống giường.

Nó nhớ tới cái tên nó cứu hồi chiều..... đúng rồi! tại hần ! tại hần nên nó mới bị rớt ví.(sặc!) chắc lúc nó “cứu” hần nên nó mới vô tình làm rớt.

“hừ! anh mặc dù đẹp trai, nhưng vì anh nên tôi mất tiền! vì vậy anh là đồ.....đáng chết!!! aaaaaa! Anh chết đi!!! Tên đẹp trai đáng chết!!!! TÔI GÉT ANH!!!!

Sau một hồi “giận cá chém thớt”,c-hử-i rửa cái tên đẹp trai kia! Nó cũng thiếp đi.....

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“một con vịt xòe ra hai cái cánh!

Nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp cạp cạp” Điện thoại của nó reo lên.

“a.....lô.....” nó còn đang mơ ngủ, trả lời.

“đây ! 10h sáng rồi! đi lẹ tới buổi gặp mặt mau lên con kia!!!! Bộ mày quên rồi hả?”

Giọng nói pha chút giận dữ của con bạn thân làm nó giật mình , hồn từ 9 tầng mây nhập vào thân xác!(ker ker!! t/g nói hơi lớ!!!)

“tít...tít.....” đầu dây bên kia tắt máy.

Nó ngồi trên giường, nhìn ngang nhìn dọc , nhìn tới nhìn lui, nhìn một hồi nó mới nhận ra là mình chưa đeo mắt kính 5-đi ốp của nó!

Nó đi đánh răng rửa mặt, mặt dù nó biết nó đang trễ hẹn nhưng nó cũng chẳng cần nhanh lẹ làm j bởi cuộc gặp mặt này là nó bị ép buộc đi!!!!

Mặc một cái quần short màu đen và áo thun hình khí yoyo màu hồng, nó đi ra khỏi nhà cùng chiếc MAX 50!!!(hô hô! Tuân thủ luật giao thông!!)

“kịch” nó dừng lại trước một tiệm trà sữa .

Nó bước vào, nhìn xung quanh tìm kiếm con bạn thân-NHU’.

“MI !!!! đây nè”

Nó bị thu hút bởi tiếng kêu, quay lại thấy NHU’ đang ngồi cùng 4 đứa con gái và 5 thằng con trai!!!! Chỉ còn thiếu nó là đủ bộ 5 boy vs 5 girl. Vì NHU’ đã có boyfriend neenko tính.

Nó bước tới, 5 thằng con trai nhìn nó ko chớp mắt bởi nó nhìn thật cute với mái tóc xù và đôi mắt to. Chưa kể là đôi mắt ấy màu nâu trông thật thu hút!!!!

Nó ngồi xuống cạnh NHU’. Buổi “gặp mặt” bắt đầu!

Mặc cho mấy đứa con gái kia giả bộ hiền lành , dịu dàng, nhu mì..... trước bọn con trai. Nó thì xem cái bao tử quan trọng hơn cái bọn nhí nhỏ này.

Sau khi gọi món ăn , nó thì thào vào tai NHU’.

“mày ko sợ ông anh tao ghen à? Lại còn đi mở mấy cái “gặp mặt” vớ vẩn này nữa! nhìn bọn kia giả tạo tao mắc ói quá!” (bạn thân của nó và anh trai nó là một cặp đay các bạn!!!)

NHU’ mặt xạm đi một phần, ánh mắt như có tia lửa điện nhìn nó.

“kịch”

“đây là một phần mì xào của quý khách!”

“ờ ờ ! cảm ơnơ.....!!!!!!”

Nó ngước mặt lên , vô tình nhìn thấy gương mặt người phục vụ.....ngạc nhiên.....trái đất tròn.....thiệt là trái đất tròn mà!!!!!!

Một người xa lạ, cứ tưởng như ko bao giờ gặp lại, một kẻ thù ko biết tên bây giờ đang đứng trước mặt nó!!!

Như cũng nhận ra nó, hần lúc đầu hơi giật mình, nhưng cũng bình tĩnh dành cho nó một nụ cười.

“chúc quý khách ăn ngon miệng!” hần tí tục cười rồi phong thái bước đi.

Nụ cười của hần làm nó thêm tức, nhưng với bọn con gái thì xém nữa mắt cả lít máu!!!(he he!!!! Sức mạnh của mỹ nam!!!! Hắc hắc!!!)

“người mày quen à? Đẹp trai quá!” NHƯ cũng ko thoát khỏi vẻ ngoài của hần!

“quen j chứ!!! Vì hần mà tao làm mất ví tiền!!!!” nó tức giận, động vô hòng mình một nắm mì!!!

NHƯ thoáng ngạc nhiên nhìn nó, bởi NHƯ biết nó cũng là một đứa mê zai đẹp, ko ngờ lại có thái độ như vậy!!!!

5 phút sau,

“đây là phần khoai tây chiên của quý khách!”

Nó ngạc nhiên, nó đâu có kêu khoai chiên? Người mang đến cũng là hần, sau một hồi suy nghĩ nó rút ra kết luận là hần làm vậy là để xin lỗi nó, nên cũng đặc chỉ nhận phần khoai!!!!(sặc!!!!)

Đang ăn, nó phát hiện dưới phần khoai là một tờ giấy, trong tờ giấy ghi: “đội bạn của em ra về, tôi sẽ trả cho em cái ví! Kí tên: người lượm đc ví của em!”

Mắt nó sáng lên, đôi mắt màu nâu như càn lung linh hơn.....nó.....nó.....tim dc cái ví rồi!!!

Rồi nó rào mắt nhìn quanh tìm hần thì nhận đc cái nháy mắt từ hần. nó mừng thầm, bây giờ sự căm ghét của nó dành cho hần voi đi một nửa!

xem ra mi cũng có lương tâm! Hắc hắc nó nghĩ, rồi đắc ý với suy nghĩ đó, trên môi nó nở một nụ cười “mãn nguyện”.

12h, cái đám kia ra về hết, chỉ còn mình nó ngồi lại.

Thật ra tiền trong cái ví mất cũng đc, cái quan trọng nhất là cái ví, vì đó là món quà sinh nhật đầu tiên mà anh nó tặng cho nó. Thế mà hum qua nói chuyện với ông, ông lại đưa bộ mặt thần nhiên ra nhìn nó. Haizzzzzzzz!!!!!! Thiệt là nó chán ông anh hết sức!

“chào em!” hần từ đâu xuất hiện ngồi xuống đối diện nó làm nó hơi giật mình!

“uk! Chào ! ví tui đâu!” nó đi thẳng vào vấn đề!

“ùm...nè!!” hần đưa cái ví ra quơ trước mặt nó.

Nó đưa tay ra lấy thì hần giật lại.

“khoan!!! Em có ghi trong đây là nếu mang trả lại thì em sẽ mang ơn suốt đời! tôi muốn em trả ơn!!”

Nó ngồi gãi đầu.....nó có ghi vậy sao? Thấy nó mặt đơ ra ngó ngẩn. hần mở ví, đưa tờ giấy là trước mặt nó.

Cái hàng chữ màu xanh lá chuối xuất hiện:

“tôi tên DUỖNG TINH MI học tại trường TRẦN LÂM lớp 11b15 ! ai lượm đc cái ví này mà trả lại tui thì TUI SẼ MANG ON SUỐT ĐỜI !!! còn nếu ko trả thì..... ta sẽ nguyên rửa mì, ta sẽ giết mì, ta sẽ băm mì ra thành trăm mảnh.... cho nên tốt nhất là nên mang trả cho tui ! hê hê !”

Nó nhìn rồi nhớ ra là mình có ghi!!!!mà trả ơn?.....hần muốn j?

Nhận ra cái thắc mắc trong mắt nó, hần chậm rãi.

“ko có j!!!! anh có 2 vé đi xem phim! Đang thiếu một người ! Cho nên mong là người đi cùng là em” gương mặt bình thản, hần chậm rãi.

Còn nó nhìn hần như tia lửa điện, j mà đi xem phim chứ! Nhưng..... Cũng chẳng thiệt thòi j..... hần nói hần có vé.....> khỏi tốn tiền kekeke!!!!(pó tay với nhỏ này!!!!)

“ok!!!!” nó chắc nịch.

Hần khá ngạc nhiên với thái độ của nó! Nhưng cũng cười rồi chậm rãi “mai, 9h sáng tại rạp!” rồi đưa cái ví cho nó.

Nó cầm ví, đứng lên nhìn hần.

“quân tử nhất ngôn” xong bỏ đi!!!

Hần nhìn theo bóng nó khuất sau cánh cửa, cười như một đứa con nít 3t tìm đc đồ chơi mới. xong, hần đi thẳng vào phòng quản lí...

“quản lý !!! tôi nghỉ việc!!!” hần đồng dục.

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Một ngày nữa lại trôi qua, vì bây giờ là hè nên ngoài ăn, ngủ, net, chat chit thì nó cũng chẳng biết làm j. vì nhà nó cũng khá giàu, nhà cũng có osin nên chẳng phải làm j cả. papa và mama nó đang ở bên Pháp bàn chuyện làm ăn và hưởng “tuần trăng mật”.....again!!!!

8h, nó ôm cái bụng đói xướng bép vì từ khi trở về tới giờ nó đã ngồi trước máy tính hàng giờ liền.

Một mồi, nó nằm lên giường ôm em teddy lăn qua lăn lại.

“một con vịt xòe ra hai cái cánh!

Nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp cạp cạp!!!!” dt nó vang lên bài ca “con vịt”

“alo!!! Tui nè!”

“uk ! biết bà nên mới gọi” đầu dây bên kia.

Mặt nó xám đi một nửa!!!

“hừ! ko có j để nói thì BIẾN!” nó gằn giọng

“éc!!!! Sr sr sr !!!!! keke!!! Tính rù bà mai đi xem phim thôi!!!! Đc ko?”

“ko đc” nó nhanh chóng trả lời làm đầu dây bên kia hựt hững

“why?”

“nói nhùi! Ngủ!” nói xong nó cúp máy nhanh chóng.

Người gọi cho nó chính là LONG ĐĂNG, thằng bạn của nó.

Giới thiệu sơ về người này nhaz!

LONG ĐĂNG:hotboy kiêm hội trưởng hội học sinh trường nó, vì nó là một hs quậy phá nên tẩn suất lên phòng hội trưởng nhùi vô số kẻ--> hai đứa trở thành bạnhoi thân thân!(keke!!! Đầu bằng NHƯ!)

Cậu là con trai của chủ tịch tập đoàn JJ buôn bán dầu mỏ với quy mô xuyên lục địa.(keke! t/g chế đó) và cái trường này chính là của tập đoàn JJ. Cho nên quyền hành của cậu trong trường còn lớn hơn hiệu trưởng. cũng nhờ vậy mà nó bao lần đc “vớt vát” ko bị phạt.

(keke! Hần là hotboy nên ko nói về ngoại hình hần đâu!!! Cho các bạn trí tưởng tượng bay xa).

Nó nhắm mắt lại, đi vào giấc mơ một cách dễ dàng!!!!!!!! Nhưng ko quên chỉnh báo thức 7h30!!!!

.....
“hai con thần lẫn con cùng nhau cắn nhau đứt đuôi” báo thức vang lên.

“haizzzzz!!!!!! Oáp!!!!!!” nó ngồi dậy, vươn vai, ngáp tặn 8 cây số.

Nó đánh răng, rửa mặt, vsen xong thay đồ.

Nó mặc cái quần jean rách ở đầu gối nhìn cực bụi, áo pull rộng thùng thình màu vàng hình heo pupu. Mái tóc xù đc nó cột cao kết hợp với mắt kính nobita.

Nhìn nó cực kì cá tính thêm một nét j đó tri thức!!!!(lưu manh giả danh tri thức đó!!!! Ker ker!)

8h,

Nó bước xuống bếp , lục lọi tìm đồ ăn sáng.

Xử lý xong cái bao tử, nó bắt đầu lên đường xử lý cái “ công ơn” mà hấn dành cho nó!

“em tới rồi à? Rất đúng giờ!” mới tới rạp nó đã thấy hấn đứng đó toe toét cười chào nó.

“ ừm?” nó thờ ơ, vì bây giờ nó đang rất buồn ngủ!!!!

“hì!!! Em gửi xe! Rồi vô! Phim sắp chiếu rồi!” hấn vẫn cười làm bao nhiêu cô gái mắt máu!!!!

“ ừm!”

.....

Gửi xe xong nó bước vào rạp thì thấy hấn trên tay cầm 2 phần bắp, 2 phần nước đứng đợi.

keke!!!!! Khỏi tốn tiền mua!!! Hên cho hấn là mua 2 phần!!!! khỏi phải xâm phạm “ lãnh thổ” của ai cả!! hắc hắc!! nó nghĩ thầm mà trên mặt lộ ra hết , ko những vậy mà còn cười một cách nham nhở.

“ mẹ ơi!! Chị kia bị j vậy?” một thằng nhóc hỏi.

“ tránh xa ra con !!! đừng tới gần!!!!” người mẹ nhanh chóng bế con mình đi ...

Nghe cuộc “ trò chuyện” giữa hai mẹ con ,nó nhận ra rằngmình là “ nhân vật chính” trong “ cuộc trò chuyện” đó!!!! Và cũng nhận ra rằngmột đứa đứng một mình..... cười nham nhở.....trôngrất là điên!!!!

Mặt nó xụ xuống, đỏ lên vì xấu hổ!!

Hấn đứng từ xa, nhìn thấy hết, cười khì , chủ động tiến lại chỗ nó.

“ phần của em đây!” hấn chìa ra một phần bắp+ nước cho nó.

“ ờ! Thanks!!!”

“ ra rạp 4 thôi!” rồi hấn bước đi, nó lẻo đẻo theo sau.

5 phút nữa rạp mới mở cửa nên hấn và nó phải đứng đợi.

Nhưng nhieu đó ko nói làm j, mà bây giờ nó đnag phải đứng chờ..... Trong một rừng người nên cảm thấy hơi khó chịu bởi lâu lâu cứ bị người ta chen lấn!!!!

Bỗng..... nó thấy trên móng nó.....hình như có một bàn tay.....

* hừ!!! pà nó!!! Dám sàm sỡ ta !!! ta cho mi chết!! xem mi “ què” hay là ta “ què”!!!!!!!!!!!!!!*

Đang tính quay lại cho chủ nhân của cái bàn tay vô duyên đó một trận thì.....

“bóp!!!”

Rùng người chú ý tới nó.....à ko! Chú ý tới hấn.

Sau 1s nó nhận ra hấn đã đánh một thằng con trai.sau 2s tính hướng đánh. nó nhận ra đó là tên sàm sỡ nó!!!!

“ đừng đụng vào bạn gái của tao nếu như mày muốn chết sớm” hấn gằn từng tiếng lạnh cả người!

Nó ngạc nhiên..... “ bạn gái”? nó là bạn gái hấn khi nào?

Cái tên bị đánh xấu hổ, xanh mặt đứng dậy chạy một mạch.

Bây giờ , ngoài nó ra thì bao cô gái nhìn hấn với ánh mắt ngưỡng mộ!!!

“em ko sao chứ?” hấn nhìn vào gương mặt ngơ ngẩn của nó mà lay vì hấn tưởng nó đang bị shock!!!!

“sao....sao? à.....ờ.....ko sao!!!” nó bối rối.

“đi thôi! Ko coi nữa!!!!” hấn nắm bàn tay nó dắt đi nhanh chóng.

Nó ko kháng cự cứ để hấn nắm, nó ko biết tại sao, chỉ biết nó thấy bàn tay này thật ấm áp, nó thấy rất là an toàn khi ở bên hấn nó khẽ cườirồi lắc lắc cái đầu xua đi suy nghĩ đó!!!!

(đấu tranh nội tâm dữ dội nhii!! Keke!!)

Ngoài bãi giữ xe

“xin lỗi!! vì tôi mà em bị vậy!! nếu tôi ko rù em đi thì.....” hấn thoáng bối rối, hấn nghĩ đây thực sự là lỗi của hấn.

“stop here!!!” nó nói lớn.

Hấn im lặng

“thứ nhất , cho dù you ko đánh hấn thì tui cũng ko tha cho hấn. Thứ hai, người đồng ý đi là tui ok? Nên đây ko phải lỗi của you , chỉ là một tai nạn !!!” nó nói khiến hấn an tâm đc phần nào.

Bỗng nó nở nụ cười nham hiểm..

“này!!! Tôi đồng ý đi coi phim là để trả ơn you. Nhưng giờ you ko mún coi nữa mà tui cũng đã tới đây rồi nên..... Coi như tui hoàn thành nhiệm vụ. tui về!!!!” sau khi nói những câu nói xanh rờn đó, nó nổ máy chạy đi ko thương tiếc !!!!

Hấn típ tục ngạc nhiên nhìn nó chạy đi.

*thú vị thật!!!! thật sự rất thú vị!!!! chưa xong đâu DƯƠNG TINH MI à!!!! Chúng ta còn gặp lại nhau đấy!!!

Hấn khẽ cười rồi đi vào bãi giữ xe.....hoi. 1 phút sau, từ trong tầng hầm , hấn ngồi chễm chệ trên một chiếc xe hơi mui trần màu đỏ bóng nhoáng chạy ra.....

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ngàytháng.....năm.....

Hôm nay là một ngày trong xanh, chim hót líu lo.

Ông mặt trời từ từ lộ dạng ban phát những tia nắng ấm áp xuống mặt đất.

Sáng sớm, tiếng xe cộ chạy ngoài đường ầm ĩ , tiếng con nít vui cười ríu rít... thì trong một căn phòng nhỏ ở tầng hai, có một con nhỏ....

“IM LẶNG HẾT COI!!!!”: nó la lên , lấy 2 tay ôm đầu lại, típ tục “sự nghiệp” ngủ nướng.

“rầm!” anh nó đập cửa xông vào phòng nó.

“em còn chưa dậy hả? hôm nay là khai giảng đó!!!!” anh nó tức tối khi mới sáng sớm nó đã la om sòm. Anh nó đang muốn nó đi học để trả lại yên tĩnh cho căn nhà này!!(ra vậy! cũng chẳng tốt lành j!!! keke)

“ko!!!! Ko muốn đi học đâu.....hờ hờ hờ!!!!” nó than vãn!!!! Thật sự nó còn luyến tiếc mùa hè!!!!!!

“đậy mau!!!” anh nó tiến tới giật chăn ra khỏi nó. Khẽ lạnh, nó co người lạixong ngủ típ!!

“bộp”

“dậy chưa hả?” anh nó đánh mạnh vào mông nó.

Giật mình nó ngồi dậy gào thét

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!ngủ ko yên là sao! Còn bị đánh nữa!!! ko phải là con người mà!!!!!! Đồ dã man! Đồ ác độc! Đồ chủ nghĩa bạo lực! đồ tư sản bất nạt vô sản! đồ CHÍ PHEO#^&*\$%#@!#^**\$%^##.....?” nó tung ra một hơi ko ngừng nghỉ.

Anh nó thì bịt tai lại tránh tiếng ồn của nó làm thùng mùng nhĩ, nó thì sau khi c-hử-i xong thì thở lấy hơi và.....tĩnh ngủ luôn!!!!!!

Nó lườm anh nó một cái rồi lạnh lùng” BIÊN!”

Quá sợ nó, anh nó liền 3 chân 4 cẳng chạy ra khỏi phòng nó với tốc độ tên lửa!!!

Nó lơ lơ mơ bước xuống giường và “RẦM”, nó té chổng cả mông lên trời

1s.....2s.....3s.....

“aaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!” nó hét lên một cách giận dữ như rung chuyển cả mặt đất!!

Đó là cách nó bắt đầu một ngày mới!!! (kekekeke!!!! Một ngày mới đc bắt đầu một cách ấn tượng!!!)

Tại trường, trong lớp của nó, trong khi bao nhiêu hs tìm kiếm chỗ để ngồi 8 thì nó ngồi trong một góc khuất ngồi ngủ ngon lành!

Nó học lớp 11b15 là lớp... ngu nhất khối!!!!(ker ker!!! Mình nói trình độ học của nó chưa ta? Keke!)

“rengggg!”

Chuông báo tiết 1 bắt đầu!!!

Nó cũng cố gắng ngoi cái đầu dậy để coi ai là chủ nhiệm lớp nó năm nay!!

“roẹt” cửa lớp mở ra!!!

Nó giật mình, hs trong lớp ai cũng giật mình!!!! Là.....là.....bà cô HUỜNG! Bà cô nổi tiếng dữ nhất trong số giáo viên dữ!!!

Tụi hs trong lớp liền than la dữ dội Có đứa còn thút thít khóc...(giả bộ thui nhaz!)

ashhhhhhhhhhhhh!!!!!! Năm nay gặp chần tinh rồi!!!! nó nghĩ .

“rầm” cái cây thước mỏng manh trên tay bà cô theo góc 90 độ “lao” thẳng xuống bàn làm đứa nào yếu tim cũng mém xỉu , còn đứa ko bị yếu tim cũng xém thành người bị bệnh tim!!!

“cán bộ lớp như năm ngoái! Quy định như cũ!! Có j thắc mắc thì hỏi ! ko có thì im lặng, lấy toán ra ôn lại cho tụi!! Ai mà bép xép là.....” bà cô nói tụi đó liền đưa cái cây roi mây “bé bé xinh xinh” lên nhẹ nhẹ quơ qua quơ lại..... như vậy cũng đủ hiểu!!!

Trong lớp ai cũng xanh mặt sợ hãi run lên vì pà cô “chần tinh”.....nhạy chóng.....giả bộ lật lật quyển sách toán ra ra về ôn bài!!!!

Nhưng có lẽ tiết mục hay vẫn chưa đến...keke.....trở lại thời điểm nó chưa vào lớp.

30 phút trước...

“nó tới chưa?” TRANG, thành viên trong lớp nó hỏi nhỏ.

“chưa!” NHI nhìn ra cửa trông ngóng...

“roẹt” cánh cửa mở ra.

Nó bước vào với bộ dạng buồn ngủ , xiêu vẹo trông đến tức cười.

“con nhỏ kia! Sao giờ mới đến!” TRANG lên tiếng, thì ra người TRANG chờ đợi là nó.

“bình tĩnh!!!” NHI nhìn TRANG trấn an, rồi quay qua nó “bà cô mua cái đó ko?”

“keke! Sao ko! DUỜNG TÍNH MI mà ! làm sao bỏ qua đc mấy trò này!!!!” rồi nó lấy ra trong cặp 3 chai keo 502. (hé hé!!! Chắc mọi người phần nào đoán đc nó tính làm j!)

Xong TRANG và nó chạy lại ghế giáo viên đổ hết mấy chai keo lên .

Còn NHI thì đứng canh giáo viên!

Chai keo đc nó cho thêm mấy “thành phần” để keo ko bị khô khi ko có vật thứ hai tấp xúc!

“xong” nó nói!! Gương mặt đầy phần khoái!

Đó là cách tụi nó “ chào mừng” giáo viên mới!!!

Trở lại hiện tại!!!

Bà cô “chần tỉnh” nhìn quanh, thấy đứa nào cũng cầm quyển sách toán học bài, yên tâm ngồi xuống thi.

“mời tất cả các giáo viên về phòng họp”

Loa phát lệnh thông báo.

“các người im lặng cho tôi !!! ồn ào là tôi phạt nguyên lớp!” bà cô đứng dậy sau khi đe dọa thì phát hiện. mông và ghế đã trở thành một “cặp” ko thể tách rời từ khi nào!!!!

Bằng chứng là khi pà cô đứng , chân ghế cũng rời khỏi mặt đất...!

Biết mình bị chơi khăm , bà cô tức đỏ cả mặt ngồi xuống luôn ko đứng lên nữa.

Ở dưới tụi hs cười khúc khích rồi đưa mắt “ngưỡng mộ” nhìn nó.

Nó khẽ hất mặt như ý nói: “TINH MI mà!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sau một hồi vất vả với cái ghế..... Bà cô đuổi hết hs ra ngoài rồi âm thầm gọi điện cho giám thị lên “giúp đỡ”!!!

Trong căn-tin nhà trường,

“ha ha ha ha!!!!!! Nhìn mặt pà cô..... Mặc cười quá !!!!!.....ha ha hachắc chết mất !!!! ha ha..... đau bụng quá!!!!” nó cười một cách ngiệt ngã!!!

“hừ !! tao thì đang tức nè” TRANG hậm hực.

“ha...ha.... Tức j?” nó lấy tay quạt nước mắt, mặt nó méo đi trông thấy vì cười nhùi!

“hồi nãy tao quên cho mắt mèo vào cái đồng keo đó!!!!” TRANG nói ko quên đưa lên bàn một đồng mắt mèo. (lưu ý: mắt mèo là tên một loại trái cây ngứa!!! chứ đừng tưởng mắt mèo thật mà nói t/g biến thái nha!!!)

“sặc!!!! tránh xa ra! Đừng để cái đồng đó trước mặt tao!!!!” nó quơ quơ cái tay .

“mày thích ko? Nè.....nè.....” TRANG nói , chớp chớp mắt , giả bộ hất mắt mèo vào người nó.

“aaaaaa! TRANG tí tí tha mạng!” nó vừa la làng vừa chạy. TRANG thấy vậy cũng đi theo.

“mời bạn DUỠNG TINH MI về phòng hội trường hội hs!” loa thông báo.

“ê!! Lên hẹn hò vs hotboy kìa mày!!!!” TRANG nháy mắt với nó.

“hẹn hò cái con khi!!! Haizzz!!!! Chắc là hần biết rồi!!!!” nó gãi đầu xong bỏ đi một mạch để lại con TRANG mặc dù bên ngoài vẫn cười nhưng bên trong , con ghen lại bùng lên!

Bối.....TRANG thích cái tên hotboy đó!!! Hotboy mờ, sao lại ko có fan chứ? Và TRANG là một trong số đó!

TRANG thở dài xong cũng quay lại căn-tin.

LONG ĐĂNG ngồi trong phòng hội trường đợi nó. Mới vô năm học mới , nghe tin bà cô HUỠNG bị “dính” với cái ghế là cậu đã biết 99.99999999% là do nó làm(t/g biết 100% là do nó làm nè! Keke!!!)

“hè hè!!! chào bạn LONG đẹp zai!!!!” nó nham nhở.

“hè hè j chứ? Ngồi xuống!” cậu giả bộ nghiêm túc.

Hai người này là vậy đấy, khi ở ngoài thì nó là người có quyền hơn, ko những vậy còn ăn híp ĐĂNG. Nhưng ở tình trạng này thì khác, nó thiết nghĩ nó nên tỏ ra ngoan ngoãn một tí để nhận đc “sự khoan hồng”!

Nhìn gương mặt “giả bộ hiền lành thơ vô số tội” của nó, ĐĂNG ko nhìn đc cười. cậu cuối đầu xuống, khúc khích, run run cái vai!!!

Nó ngó mặt ra.

để khóc vậy sao? Bộ thất vọng về mình lắm à? nó bần khoăn suy nghĩ!

“nè! Đừng khóc nữa mờ! tui xin lỗi!! tha lỗi cho tui!!! tui biết... Tui làm cậu khó xử vì phải sử dụng cái chức danh hội trưởng hội hs để “bảo kê” tuinhưng bạn bè mờ! đừng nhỏ nhen vậy chứ!!! Tha cho tui lần này đi!!! Tui biết lần này tui “chơi” hơi nặng tay.... Lần sau tui sẽ giảm level....nhaznhaz!!!!!!” (hờ? còn lần sau?)

Cái câu nói về đầu là van xin tha thứ, về hai là trách móc, về ba là “xin hứa” của nó khiến ĐĂNG cười muốn té ghế!!!!

Mặt nó ngu rahắnhắn ko khóc..... ra lànãy giờ nó tốn nước bọt vì cái j chứ?

Nó giận lắmnhưng vì đại sự nên nó ko dám đánh ĐĂNG.

“e hèm” ĐĂNG hắng giọng “vào vấn đề chính.....ừm..... đồ keo lên ghế giáo viên à.....” ĐĂNG tỏ ra đang suy nghĩ hình phạt cho nó.

Nó thì hồi hộp.....

“ừm!!!!.....tội của cậu đáng bị chạy 10 vòng quanh sân!!!! Hình phạt bắt đầu!” ĐĂNG chắc nịch.

10 vòng ko phải là quá lớn đối với nó..... nhưng nó lên nhìn ra cửa sổ.....nó thấy cái cây đầy bóng mát.....rồi sau cái cây là cái sân trường.....mà cái sân trường thì đang ngập đầy nắng.....mà bây giờ là 10h!!!!

Nó đưa mắt cún con nhìn ĐĂNG.

“hội trưởng à? Ko phải chứ, bắt tui chạy 10 vòng trong khi nắng gắt như vậy chắc tui thành người CHÂU PHI quá!!!!”

Rồi nó chạy qua, nắm tay ĐĂNG lay lay...

“please!!! Đòi hình phạt đi!!! Nhaz nhaz!!!”

ĐĂNG thoáng đỏ mặt bởi thái độ đó của nó. Nhưng cũng lấy lại bình tĩnh nhìn nó.

“được thôi!” ĐĂNG nhìn nó, tuy ngoài miệng ko cười nhưng trong mắt có ý cười cái sự ngô nghê đáng yêu của nó!

Mắt nó sáng rực lên, chớp chớp mắt nhìn ĐĂNG.

“ừm..... để tui nghĩ coi nên phạt bà làm j?”

ĐĂNG để tay lên cằm, ra vẻ suy nghĩ!!

ĐĂNG nhìn nó.....rồi xem xét lại mấy hình phạt.....rồi suy nghĩ.....đúng là một bài toán khó giải...bởi chưa có hình phạt nào là nó chưa “ném” qua..... và cũng bởi chưa có hình phạt nào làm khó đc nó!!!(lời hại taz!!!)

“tách” ĐĂNG búng tay.

“đúng rồi!!!!” ĐĂNG thốt lên, gương mặt đầy biểu cảm!

“hơ.....hơ.....hờ!!!! sao sao?” nó đang lơ mơ thì bị lời nói của ĐĂNG làm giật mình.

“hình phạt này cũng dễ thôi!!!!” ĐĂNG cười nham hiểm!

Nó đưa đôi mắt thơ ngây thơ nhìn cậu, gương mặt ý nói “ko hiểu mô tê j cả?”

“e hèm!!!! Chủ nhật tuần này, từ 5h đến 9h cậu phải làm osin cho tui!” ĐĂNG hất mặt “chỉ nhieu đó thôi!!!”

Mặt nó xám xịt....

“nè? Tự nhiên bắt tui làm osin là sao? Biết như vậy là vi phạm quyền làm người ko?” nó hét lớn!(sặc! lời cả quyền làm người ra nữa kìa!!! Keke!!!)

“ồ!!! Ra vậy!!! ok!! Ko làm osin! ra ngoài chạy 10 vòng đi rồi muốn nói j thì nói!!!!” ĐĂNG đắc chí, bởi cậu biết nó là đứa lóc chóc, ko thích nghe theo lời ai cả, ko thích bất kì sự ràng buộc nào, nên việc nó phải nghe lời người khác răm rắp sẽ làm nó..... vô cùng ức chế!!! Kaka!!!

Nó xụ mặt xuống. nhìn ra ngoài sân đầy nắng. ... rồi nhìn ĐĂNG!!!

tên chết bầm!!!!!! lần này vì “làn da” nên ta tạm thời ko xử mi!!!! đợi tới khi ra ngoài trường đi rồi biết tay pà!!!! mặt nó hằm hằm nhìn ĐĂNG như muốn ăn tươi nuốt sống!!!!

“ok!!!!!! Đồng ý!!” nó hất mặt.

ĐĂNG cười thâm!!

“vậy chủ nhật tui sẽ cho xe tới đón bà!!!!.....đừng lo! Công việc rất nhẹ nhàng!!!!” ĐĂNG chậm rãi nói, gương mặt vô cùng bình thản, một gương mặt mà bây giờ nó chỉ muốn lao lên đâm cho hắn mấy phát rồi buộc hắn vào tên lửa. bấm nút “send” hắn lên chơi với UFO trên sao hỏa.

“hừ!! tui đi!!!” nói thật!! ở đó thêm phút nào nữa là nó sợ sẽ có án mạng.

“ok!! Đi đi!!!” ĐĂNG nói vọng theo!!!

Nó bỏ đi một mạch ko quên đóng cửa một cách thô bạo....

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“rengggg”

Sau khi nó bước ra khỏi phòng hội trường thì cũng là giờ ra chơi!!!

Bỗng nó thấy 1.....2.....3.....nhiều và rất nhiều nữ sinh đi ngoài hành lang. sẽ chẳng là j ngạc nhiên nếu các nữ sinh đó ko đi một hướng và đang nói cùng một đề tài.

“đẹp zai lắm hả?” ns 1

“uk!!! Nghe tụi 11b1 nói vậy!” ns2

“tụi nó còn nói đẹp hơn hotboy trường mình nữa!!!!” ns3

“éc!!! Hơn sao?” ns1

“ai biết!” ns3

“thôi !! đi coi mới bik!!”.....

Rồi 3 ns đó dắt nhau đi. trong khi mắt nó sáng lên.traị đẹp!!!(ngoài mê tiền nó còn là một đứạ mê zai!!! Keke!!!)

Ko suy nghĩ, chân nó vô thức “hòa nhập” với “binh đoàn” nữ sinh kia!

Tại 11b1,

Tụi con gái đứng ngoài cửa che hết cả tầm nhìn, nó chật vật lắm mới chen vô đc.(hô hô!!! Sức mạnh mẽ nam!!!!)

Theo thông tin mà nó nghe lỏm đc từ tụi con gái trong lúc đi thì tên này là hs mới chuyển vào hồi sáng.học lớp 11b1, cái lớp dành cho hs giỏi nhất khối!!(trong đó có ĐĂNG nữa!)

Bây giờ nó đang ở tâm trạng phấn khởi, hồi hộp chờ đc ngắm tên kia!!! Vừa đẹp vừa thông minh. ... Trên đời hiếm thấy!

Nó khẽ nhú mảy vì tên đó đang quay lưng về phía nó...

*quay lại coi!!!! ừm.sao cái màu da quen quá.cái body nữa!!!!!! hình như thấy ở đâu rồi? ở đâu ta? * nó gãi đầu tò mò

Bỗng một đứạ con gái ở phía sau “vô tình” đẩy, làm nó ngã về phía trước.

Nó chỉ kịp la “a!” một tiếng, rồimiệng nó “hôn” mặt đất!

Mũi nó bắt đầu chảy máu, nó ngồi dậy, lấy hai tay bịt mũi lại.

Mọi người xung quanh đều cười to làm nó xấu hổ đỏ cả mặt, chỉ mong có động đất hay sóng thần nào đó xảy ra cho mặt đất nứt nguyên một đường để nó nhảy vào!!!!

Cái mắt kính rớt mất ,nó nhìn thấy mờ mờ như có ai đó đi về phía nó!

Người đó càng lúc càng gần nó, gương mặt to hơn rõ hơn...

quái!!!! Sao mình lại thấy cái tên đáng ghét hồi hè vậy!!! ko phải chứ!!!! Hồi nãy té làm mắt mình có vấn đề à? nó khó hiu.

“mắt kính của em nè!!!” người đó đeo mắt kính cho nó, bây giờ nó thấy rõ mọi thứ....kể cả người đang ngồi trước mặt.....

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!” nó la lên.

“sao saosao lại là you.....you làm j ở đây?” nó hoảng hốt chỉ thẳng vào mặt hắn.

Hắn “tung” nụ cười lằng tũn ra khiến bao nữ sinh đứng xung quanh xem nữa chảy máu mũi giống nó!

“chào!!!ko ngờ đc gặp lại em!!!” hắn để tay lên trán như kiểu chào trong quân đội!

Mặt nó dần ra trông ngu cực kì!!! Oan gia ngõ hẹp, nó vốn ko tin vào câu đó..... nhưng chắc giờ nó phải suy nghĩ lại.

“nè!!!! You làm j vậy? thả tui ra!!!” nó la lên khi hắn bế nó.

“im nào!!!! Em đang chảy máu nhiều lắm để anh dẫn em vào phòng y tế!” hắn bình thản, ko biết rằng đằng sau có bao nhiêu con mắt đang nhìn theo nó ghen tị!

Nhận ra đc sát khí, nó càng vùng vẫy mong là hắn thả nó xuống để đc hai chữ “bình yên” với đám con gái phía sau. ...

Hoi bực mình, hắn thì thâm vào tai nó

“nếu ko chịu yên thì tôi hun em đó!!!”

Mặt nó đỏ như gấc khi nghe đc câu đó, não đình trệ, ko vùng vẫy nữa!

“ừm!!! như vậy ko phải ngoan sao?” hắn cười hiền. nó cũng đơ vì nụ cười đó, hắn cười như một đứa con nít vậy!

Phòng y tế.

Giáo viên hiện giờ ko có ở đây, nên hắn tự tay sơ cứu cho nó, mũi nó ngưng chảy máu.

“xong!” hắn nói, cất hộp sơ cứu.

“ừm!!! cảm ơn!” nó lí nhí.

“ko có j đâu! Chuyện nhỏ mà!! Lần sau đừng để bị té như vậy nữa... nghe chưa!!!” vừa nói hắn vừa lấy tay xoa đầu nó, vẫn nụ cười đó trên môi.

Cảm giác như có dòng điện chạy từ đỉnh đầu đi thẳng xuống chân nó, bất chợt nó thấy thích cảm giác đc hắn xoa đầu....

“khoan!” nó hất tay hắn ra “you đang làm j vậy hả? sao lại xoa đầu tui!!! You lớp 11 cũng lớp 11 đấy nhé!!! Đừng có hành động như người lớn! còn nữa, đừng có xưng hô anh-em ngọt xót như vậy!!! tui muốn nổi da gà hết rồi nè!!! Đừng tưởng đẹp trai thì mún làm j thì làm!!” (thiệt ko?)nó ném vào mặt hắn một tràng xanh ròn, khiến hắn bất ngờ.

“ha ha ha!!!” hắn bỗng cười lớn!

trời!!!! bị mình c-hử-i nên hắn lên con sao? Ko phải lúc này chứ! Phòng ko có ai hết!!! hic!!! Lỡ hắn giết mình thì sao? Ko đc! Chạy thôi!!!

Nghĩ là làm, nó đưa chuẩn bị đứng dậy đi thì...

“nhóc à!!! Tôi lớn hơn em 1t đó!” trong tiếng cười khúc khích hắn nói lớn.

Vô thức, bước chân nó dừng lại.....

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“nhóc à!!! Tôi lớn hơn em 1t đó!” trong tiếng cười khúc khích hấn nói lớn.

Vô thức, bước chân nó dừng lại.....

Nó ngạc nhiên nhìn hấn, “ha ha ha!!!!!!” tới lượt nó cười...

Bỗng nó thấy... tự hào!!! Mặc dù học ngu, nhưng nó ko đến nỗi ở lại lớp! còn cái tên đứng trước mặt nó lại học dốt đến nỗi phải ở lại lớp...~> nó thông minh hơn hấn!(sặc)

Nhưng nó liền ngưng cười... vì nó thiết nghĩ nếu học ngu như vậy thì tại sao bây giờ hấn lại đc học trong cái lớp giỏi nhất chứ?

Nó nhăn trán, rồi nhíu mày, xong lẩm bầm..... trước cái bản mặt “biến đổi từng phút” của nó, hấn thấy thực sự muốn “bắt nạt” nó bởi cái sự ngỗ nghê đó!

“chóc!”

“nhóc! Đang nghĩ j đó?” hấn búng vào trán nó.

Đau, nó ôm trán

“tên kia!!!! Sao lại búng người khác như vậy hả? hơn tuổi thì sao chứ? Cũng chỉ có 1 tuổi.....tui ko gọi you là anh đó! Làm j đc nhau? Ble’!!!!” nó tức giận, hất mặt còn lè lưỡi trêu hấn!

“uk! Nhóc thix thì chiều!” hấn cười tươi, như ném gáo nước lạnh vào người nó!

Cứ nghĩ là hấn sẽ cãi lại, nhưng ko ngờ hấn lại làm vậy nên nó bối rối nghĩ cách để “đôi phó”, ko những vậy hấn còn cười khiến nó thoáng đỏ mặt!!!!

“vậy...vậy thì tốt!!!” nó quay mặt, bỏ đi vì nếu ở đây nó sợ hấn biết nó đang đỏ mặt...vì hấn!

“rầm!” nó đóng cánh cửa lại một cách thô bạo!

Đi đc chừng 10 mét thì nó nghe tiếng cười của hấn trong phòng y tế vọng ra!!!!!!

Nó tức đỏ cả mặt..... nó luôn chơi khăm người khácvậy mà bây giờ nó lại phải bó tay trước tên này!

ni đội đó!!! Ta sẽ trả thù!!!! Ko trả thù ta ko là DUỖNG TINH MI!!!!!!AAAAA!!!!!! tức quá mà!!!!!! nó nghĩ thầm trong bụng!

Một tuần trôi qua, nó luôn tìm cách “chơi” hấn..... nhưng hầu như ko có j..... “chơi” hấn đc.

Dọa ma hấn.....hấn ko sợ!

Lấy cây chọc chân hấn.....hấn ko té!

Lấy keo đổ lên ghế hấn.....hấn ko dính!

Đương nhiên những điều đó làm nó vô cùng ức chế.....!!!!!!

hừ!!! tốn tiền mua đồ giả ma, cây, keo “thượng hạng”...vậy mà hấn ko bị j!!! haizzzzzzz!!!!!! Mệt! hum nay chủ nhật..... ngủ trưa thôi!!!!!! Để mai tính vậy!

“oáp!!!!!!” ngáp một cái, nó thả mình xuống giường.

Hôm nay anh nó và con bạn thân của nó hẹn hò, nên ở nhà giờ chỉ có mấy chị giúp việc và nó, vì vậy ko gian cực kì yên tĩnh...nó nhanh chóng đi vào giấc mơ!!!!

Trong mơ, nó thấy xung quanh thật nhiều thức ăn...và thật nhiều anh chàng đẹp trai!!!!!!

Mọi người ăn uống thật vui vẻ, các chàng trai cứ đút nó ăn làm nó sung sướng đến ngây người..... rồi cả đám chơi đuổi bắt trên đồng cỏ bao la rộng

lớn...một chàng trai bắt đc nó, ôm eo nó ...và gương mặt hai người càng lúc càng gần...nó khẽ nhắm mắt.....bỗng... ..“cạp”!

Tiếng vịt kêu!

Nó mở mắt ra thì thấy anh chàng đẹp trai biến mất, thay vào đó là con vịt đangôm eo nó.....chuẩn bị hun....

“aaaaaaaaa!!!!!!” nó la lên rồi xô con vịt không lồ đó ra!!!!

Nó nhìn quanh thấy mấy anh chàng hồi nãy đều biến thành vịt!!!!!!

Nó chạy đi rồi rơi vào vực sâu thăm thẳm.....bên trên mấy con vịt cứ đứng đó... “cạp! cạp!”

“aaaaaaaaaaaaa!!! Cứu tôi !!!!!!!” vì giấc mơ quá “thực” nên nó la lên rồi lăn xuống giường.

“một con vịt xòe ra hai cái cánh!

Nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp cạp cạp....”

Trong lúc đau ê ẩm nó nhận ra rằng cái đt thoại đang “ca” bài ca “con vịt”.....hèn j giấc mơ của nó bị “nhiều sóng”! từ một giấc mơ đẹp đẽ, nó biến tướng thành... mấy con vịt!!!! thật là kinh khủng dưới mọi cấp độ và hình thức!!!!

Nó rửa thắm cái tên ôn dịch nào gọi điện ngay lúc giấc mơ của nó cao trào!!!!!! Nhưng cũng ôn hòa bắt máy!

“j?” nó ử ử oài, là ĐẶNG gọi nó. Quái! Tên đó giờ này gọi nó làm j chứ?

“ còn j nữa hả? biết bây giờ mấy giờ chưa?” bên kia, ĐẶNG nói với giọng bức mình.

Nó nhìn đồng hồ, rồi trả lời “ừm. là 5h15!!! Thì sao? Tui đang ngủ , có j nói lạ. oáp....! Tui ngủ típ!”

“này! Cậu quên lời hứa của cậu rồi hả?” ĐẶNG như mất kiên nhẫn!

“j? hứa j?” nó ngây thơ.

“ ặc!!! hôm nay chủ nhật, cậu hứa hôm nay từ 5h tới 9h làm osin cho tui mà!” đến lúc này ĐẶNG nói với giọng như van nài.... có lẽ đang tức đến muốn khóc!!!!(tội nghiệp!)

Nó lục lọi trong đám trí nhớ hỗn độn..... chợt “kí ức” trào về!

“à há!!! Nhớ rồi!!! sặc ! sao ko gọi sớm hơn!” nó trách móc.

“ cậu coi lại đi! 11 cuộc gọi nhớ đấy!”

“ ờ.....ờ!!!!!! tui sr!! đợi tui 30 phút nhaz!!!!”

“ừ!!”

ĐẶNG cúp máy, rồi khẽ thở dài!

Giờ cậu đang ở trước nhà nó, trong chiếc xe limo đen nhoáng!!!!(t/g ko biết nhieu về xe!!!! Mọi người chịu khó tưởng tượng nhaz!!! Sr!!!!)

Hôm nay cậu mặc một bộ vest màu đen đầy lịch lãm nhưng ko kém phần trẻ trung.

30 phút sau, nó bước ra với quần bụi áo “rách” đầy cá tính! ĐẶNG cũng thoáng hết hồn!!!! ko những vậy còn đỏ mặt!

Bạn đang đọc truyện “*Dừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

“WOW”

Nó thót lên ngạc nhiên. Mặc dù ko phải là lần đầu tiên nó thấy limo, nhưng cái limo này quả thực nhìn rất sang trọng!!!!!! khiến nó nhìn hai con mắt muốn nháy ra ngoài!

ĐẶNG khẽ lắc đầu , rồi lôi nó vào xe mặc cho nó kêu í ới!

Ngồi trên xe cậu chỉ im lặng, cậu tự trách mình vì đã ko nói cho nó biết là nó sẽ cùng cậu đi tới một party rất là sang trọng....chẳng lẽ cho nó đi với bộ dạng này sao?

Thôi thì cậu tự hành động vậy!!!!

“nè!!! Vô đây làm j?

Nó hỏi khi thấy ĐẶNG lôi nó vô một cái shop quần áo.....hàng hiệu!!!!

“cậu bây giờ là osin! Đừng hỏi nhieu!!!!!!” ĐẶNG khẽ nhăn mặt.

đồ chết bầm!!!!!! đợi tới 9h đi!!!!!! Cho mi ko thấy đường về luôn nó hậm hực

ĐẶNG nhìn quanh , tay ko đụng bất cứ bộ đồ nào, cậu nhanh chóng chỉ tay về cái váy đang mặc trên manocanh.

“cái đó!!!! Cậu mặc vào mau lên!” ĐẶNG đẩy nó về phía cái váy.

Nó ngó nặt ra nhưng cũng làm theo. Đó là một cái váy màu ngọc trai , phía sau có cột một cái nơ to màu hồng, thiết kế đơn giản nhưng lại rất đẹp!

Nó nhìn cái váy , khẽ nhăn mặt..... bởi màu hồng là màu nó ghét vô cùng!!! Nhưng “ông chủ” đã ra lệnh thì nó làm theo thôi!

5 phút sau, nó bước ra trước sự trầm trồ của mọi người, cái váy thực sự tôn lên được đáng người “chuẩn ko cần chỉnh” và làn da “trắng ko tì vết” của nó!

ĐẶNG cũng bất ngờ, thoáng đỏ mặt, nhưng vẫn ko quên chạy lại phía nó , tự tay mang cho nó đôi giày cậu chọn.

Nhìn cảnh này , khiến ai cũng liên tưởng tới cảnh hoàng tử mang giày cho công chúa trong cổ tích. Mấy chị nhân viên liền có dịp ngồi mơ mộng với câu cửa miệng “ước j.....”, rồi thả hồn mình theo chín tầng mây!!!!

Sau khi mang giày xong, nó nhìn vào gương..... rồi liếc ĐẶNG!!!!

cái tên này! Bị j vậy chứ! Tính biến mình thành mấy con nhò yếu đuối hay sao.....haizzzz....nhìn cái váy đã ko ưa rồi!!!! nó chép miệng!(sặc!!!!)

Chưa kết thúc suy nghĩ, nó bị ĐẶNG kéo qua hair salon bên cạnh.

Nó bị ĐẶNG đẩy ngồi phịch xuống ghế, rồi cậu đi nói j đó với chị nhân viên làm tóc.....

Nó ko biết j cả, ngồi ngịch ngịch những món đồ trên bàn... đến khi quay lên thì thấy 3 nhân viên làm tóc cùng..... 2 bảo vệ!!!!!!

“KOOOOOOOOOOOOOOOOO!!!!!!” nó la lên!!!!

ĐẶNG bây giờ đang ngồi ở phòng chờ đọc tạp chí, khi nghe tiếng nó la lên , cậu khẽ lắc đầu rồi chép miệng “ đúng như mình nghĩ mà!!!!”

Cậu típ tục đọc tạp chí , mặc cho trong kianó la hét long trời lở đất!!!

.....

“thưa cậu đã xong rồi ạ!!!” một chị nhân viên bước ra cung kính, trên mặt còn vài vết cào còn mới!!!!!! (dã man quá!!!)

ĐẶNG gạt đầu một cái , liền có 2 người bảo vệ (thương tích đầy mình!) “lôi” nó ra!!!!

Mái tóc xù của nó giờ đc thay bằng mái tóc uốn bồng bênh như một dòng suối hát sang một bên , gương mặt đc trang điểm nhẹ nhàng , tự nhiên....

ĐẶNG mỉm cười hài lòng

“cười j chứ tên kia!!!! Hu hu.....oa oa.....tui ko chịu đâu !!!! trả lại tóc cho tui ...tui ko chịu kiểu này đâu!!! Chết tiệt....oa oa!!!!” nó bù lu bù loa khiến ai cũng khổ sở.

“im lặng nào osin!” ĐẶNG ra lệnh cho nó nhưng lại nói với thái độ triu mến bởi cậu thích bộ dạng này của nó!!! À ko...ko chỉ bộ dạngmà thật ra từ lâu cậu đã vốn thích nó.

Cậu mỉm cười , tiến tới chỗ của nó ,nhẹ nhàng đặt lên đầu nó một cái nơ bằng bạc đính nhieu hạt đá lấp lánh, cái nơ đc đặt lệch qua bên trái một cách cố ý càng tạo nên sự tự nhiên!

Nhìn nó như một tiểu thư chân yếu tay mềm chứ ko ai nghĩ nó là người.....đã gây ra thương tích cho các thợ làm tóc ở đây!!!!!!

Lát sau , nó cũng hậm hực bước lên xe cùng ĐĂNG!!!!

Xe chở tụi nó đi chừng 30 phút thì dừng lại trước một biệt thự.....ko! Chắc phải gọi đây là lâu đài mới đúng!!!

Nó ngạc nhiên, sững sờ rồi thích thú!

Nơi đây , nó đã xem trên TV rồi!!!! một nơi để tổ chức những party mà chỉ có những người cực kì giàu sang và quyền lực mới vô đc!!!!

Nơi đây là của tỉ phú giàu có nhất nhì thế giới, HÀN TỊNH DÂN!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chân nó như vô thức, bước xuống xe, chỉ chờ để “xông” vào cái chốn thần tiên này!!!!!!

“này!!!! Lau miệng đi.....nước miếng chảy ghê quá!!!!” ĐĂNG nhắc khéo nó khi thấy một “dòng suối nhỏ” chảy ra từ miệng nó!!!!(eo!!!kinh!!!)

“hờ.....hờ.....!!!!!!” nó như tỉnh giấc mộng , tỉnh lấy tay chùi miệng thì ĐĂNG đã nhanh tay lấy khăn lau cho nó.

“có osin như cậu chỉ thêm cực!!! ai đòi chủ lại lau miệng cho osin!!!!” ĐĂNG nói ý trêu chọc!

Nó ném cho ĐĂNG một cái nhìn.....như gao đâm đang chọc chờ để lấy đi sinh mạng của ai kia!!

Nhưng ĐĂNG né ánh mắt đó, liền nắm lấy tay nó dẫn vào trong!!

Bên trong, nó trầm trồ trước vẻ kiêu sa lộng lẫy của những người nơi đây!!

Khí chất quả là có khác với người bình thường như nó! Mang vẻ kiêu sa, nét j đó ngạo mạn nhưng cũng phải thôi ! nếu là nó chắc cũng vậy!

Nó hết chạy nơi này đến nơi khác như một đứa con nít, khiến ĐĂNG phải làm “người giữ trẻ” bất đắc dĩ!!!!

“oa!!!! Ngon nhaz!!!!cái này nữa.....ngon quá!!!!!!” nó trầm trồ , tay hoạt động liên tục để hết gắp món này liền quay sang món khác!!!! ờ!!!! Con heo nó ăn như thế nào thì nó bây giờ là như vậy đấy!!!keke

“um!!!!...âu...àm...ái...i...ây?...”(cậu làm cái j vậy?) nó nói khi trong miệng ngập đầy thức ăn vì nó đang bị ĐĂNG lôi đi ko thương tiếc!!!

“ này !! sao cậu ăn khỏe vậy....làm như bị bỏ đói mấy ngày!!!!”

đồ ngu!!!! Bị người bắt làm osin thì phải ăn để đền bù chứ sao!!!!!!

Nó hậm hực, khề quay đầu lại luyến tiếc mấy món ăn rồi xụ mặt quay lên.

Nhìn gương mặt như trẻ con của nó, ĐĂNG cười khỏ với nó.

“haizz!!!! Tui đưa cậu tới chỗ này....đồ ăn ngon hơn nhiiu!!!!”

Mắt nó sáng lên “thiệt?”

“um!!!!”ĐĂNG khẽ gạt đầu “tới rồi kìa”

Nó ngước mặt lên rồi đơ hết.....5 phút!

Dường như cái từ “đẹp” ko đủ để diễn tả nơi này!!!

Một vườn hoa hồng, xen vào đó là đường đi lát sỏi thơ mộng. giữa vườn hoa hồng bạt ngàn là một hồ nước trong vắt, giữa hồ nước đó là một sân nhảy chỉ có 3 cây cầu duy nhất nối vào đó!!! Trăng, sao, hoa hồng.....nó tự hỏi đây có phải là nơi các thiên thần thường vui đùa? (lâu lâu cho t/g chém

gió một tí!!! Nếu lỡ chém thành bão thì các bạn bỏ qua cho!! Keke!!!)

Nhìn gương mặt ngạc nhiên + thích thú của nó ĐẶNG khẽ cười. có lẽ giờ này nó tạm thời quên đi cái vụ ăn uống đầy xấu hổ kia!!!

Nhưng có lẽ cậu mừng hơi vội, bởi nhanh chóng nó đã thấy cái bàn đầy ắp thức ăn ! Có điều, việc ĐẶNG đang nắm tay nó chính là việc khiến nó ko thể lại gần cái bàn ăn kia!

“UFO !!!” nó nói lớn, tay chỉ lên trời, đôi mắt mở to như thấyUFO thiệt vậy!

Theo quán tính , ĐẶNG ngược mặt lên theo hướng nó chỉ, liền bị nó hất tay ra bỏ chạy!!!

“cậu.....!!!!” ĐẶNG âm ức!

“he he!! Cậu chủ à!! Tui đi lấy nước cho cậu uống nhaz!!!” nó quay lại, nói với vẻ châm chọc! xong chạy đi với tốc độ tên lửa!

ĐẶNG khẽ lắc đầu rồi bỏ đi nơi khác, típ tục tham gia bữa tiệc sang trọng này!

um!!! Ngon quá!!!

Nó trầm trồ khen ngợi cái đùi gà đang ăn!

“xin chào mọi người !!!! cảm ơn vì đã tham gia bữa tiệc tối nay”

Nó như bao người khác , liền hướng về cái sân khấu cạnh hồ khi nghe giọng nói đầy trong trẻo của MC.

Nó típ tục bị bất ngờ bởi MC là người mẫu diễn viên nổi tiếng mà nó khá là hâm mộ!!! quả htuwcj nó chưa tưởng tượng đc quy mô của bữa tiệc này....ở mà....nó còn ko biết bữa tiệc này đc tổ chức với mục đích j nữa!!!!!!

Từ dưới sân khấu , nhân viên đẩy lên đó một cái bánh sinh nhật màu trắng đc trang trí bằng socola to cực kì với 19 cây nến lung linh!!! Cái đèn đen của màn đêm làm nổi bật cái ánh sáng mờ ảo của ánh đèn, trắng tuy cũng phát sáng , nhưng có vẻ màn đen của đêm nay chỉ dành cho những ngọn nến đó thôi!!!thì ra là một tiệc sinh nhật!!!!

Ánh sáng xung quanh đc tắt đi, chỉ còn vang lên tiếng của MC.

“ chúng ta hãy cùng happy birthday đến nhân vật chính nào!!!”

Rồi tiếng vỗ tay vang lên, ko biết “nhân vật chính” là ai, nhưng nó cũng a dua theo, vỗ tay cực kì lớn! dù sao nó cũng biết ơn cái “nhân vật chính” này, nhờ người này mà nó đc ăn thỏa thích !

Mọi thứ bỗng im phăng phắc, nó cũng thôi vỗ tay, thắc mắc ko biết “nhân vật chính” là người như thế nào.....đẹp trai ko ta? Cao ko ta? Body đẹp ko ta?.....những câu hỏi đó cứ luan quẩn trong đầu nó!! (hết biết!!)

“nhân vật chính” bước lên sân khấu.....đẹp trai thiệt.....cao thiệt.....body đẹp thiệt nhưng..... sao nó muốn khóc vậy nè!!!! Do mắt có vấn đề hay do trời quá tối mà nó lại nhìn thấy.....

“ko phải là hấn chứ!!!! Ko phải là hấn đi!!!!” nó lẩm bầm.....

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

“ xin giới thiệu với quý khách , đây là con trai của tỉ phú HÀN TỊNH DÂN, HÀN MINH QUÂN !!”

Một tràng pháo tay vang lên , còn nó thìchỉ muốn chạy!!!

Hai hàng nước mắt lăn dàitrong lòng nó!!!! Con trai HÀN TỊNH DÂN.....nó đã đắc tội với con trai HÀN TỊNH DÂN sao?

Nó nhanh chóng tìm đường rút khỏi bữa tiệc này. Nhưng vì ở đây quá rộng lớn, nó ko nhớ mình đã đi qua chỗ nào , đang đứng ở đâu?

Một bản nhạc nhẹ nhàng du dương cất lên, từng cặp đi tới sàn nhảy nổi ở giữa hồ , đung đưa theo điệu nhạc.

“nhảy với anh nhé!” một bàn tay đưa ra trước mặt nó, nó ngước lên.....và mặt cắt ko còn giọt máu.....như là đang thấy ma vậy! là ...là hấn!!!

Nó muốn từ chối, nhưng miệng nó nói ko nên lời.

Hấn cười 1 cái xong nắm tay nó lôi đi. Bỗng tay bên kia của nhỏ cũng có một bàn tay khác nắm !

“buông ra đi!! Cô ấy sẽ nhảy với tôi, ko tới lượt cậu đâu!” ĐĂNG gần giọng!

Nó quay qua nhìn ĐĂNG với đôi mắt ngưỡng mộ!!!

Hấn gương mặt bình thản, cười khẩy một cái “ đúng vậy! cô ấy sẽ nhảy với cậu.... nhưng ko phải bây giờ!” QUÂN kéo mạnh làm nó mất đà ngã vào lòng hấn, hấn ôm chặt nó rồi bước tới sàn nhảy.

ĐĂNG nhìn theo dáng nó, tức giận như bị cướp một món đồ chơi vô giá.....ko..... nó ko phải là món đồ chơi.....nó là tất cả với ĐĂNG!

Khi hấn và nó bước vào sàn nhảy, tất cả mọi người liền đi ra , nhường chỗ cho nhân vật chính và một cô gáihọ ko biết tên!!

“ê!! Tui ko biết nhảy !!! cho tui xuống đi!!!”nó nói với giọng van nài, gương mặt nhăn lại tội nghiệp!

Hấn típ tục nở nụ cười “sát thủ”, thì thào vào tai nó.....

“sặc!!! ko đc !!! tui ko làm đâu!!!!!!” nó lắc đầu phản đối kịch liệt!

Hấn mặc nó , ôm eo nó kéo sát vào người.

“ko làm theo là anh hun đó!!!” hấn nói nhẹ tênh.

Bất giác nó đỏ mặt , làm theo ý hấn .

Nó đặt.....mũi giày lên chân hấn.....mỗi lần hấn bước thì chân nó bước theo.....ko biết hấn cảm thấy sao về việc nàycòn nó thấy xấu hổ vô cùng.....

hu hu!!!! Cứu tui với !!! có ai ko? Hức....tui làm j nên tội đâu!!!! nó dờ khóc dờ cười!!

ĐĂNG đứng từ xa nhìn, lòng như lửa đốt! nhìn hấn nắm tay nó, ôm eo nó, thì thào với nó.....ngọn lửa ghen tức càng lúc càng lớn trong lòng cậu!!!!

Bỗng hấn cúi xuống , nói j với nó, nhưng với góc độ mà ĐĂNG đang nhìn thì giống như hấn và nó đang hôn nhau.!!!!!!

ĐĂNG hừ lạnh một cái rồi bỏ đi!

Trở lại và phút trước,

Nó khó chịu làm theo ý hấn, dù sao bao lần nó cố chơi khăm hấn, làm hấn xấu hổ.....bây giờ biết hấn là con trai tí phú HÀN TỊNH DÂN, nó thiết nghĩ nên ngoan ngoãn một chút thì sẽ nhận đckhoan hồng!!!!

Bỗng hấn cúi xuống sát mặt nó nói nhỏ “cám ơn em!”

Nó hơi đỏ mặt, mặt cũng đơ ra....hấn cám ơn j chứ!!!!!!

Nhưng chưa kịp tìm câu trả lời thì nó thấy ĐĂNG bỏ đi.

Nó liền buông tay ra , dí theo ĐĂNG, cũng chả tốt lành j.....bởi nếu ko có ĐĂNGthì ai chở nó về đây?

Chạy ra tới cổng, nó đã thấy chiếc limo đã chạy vút đi.

Nhưng nó ko vừa, nó tháo đôi giày ra ...chạy theo.....bởi nó có thể lực tốt (trong các môn học nó giỏi nhất là thể dục).....nên nó dí theo cái xe một đoạn khá xa!!!!!!

“tên.....kia.....đứng lại..... ĐẶ..... ĐĂNG chết... .tiệt..... học ... học..... ĐỪNG LẠI!!!!!!” nó lấy hết hơi sức cuối cùng hét lớn hai chữ đứng lại rồi ngưng chạy!!!

Chiếc limo màu đen vẫn chạy đi...khua lướt trên con đường tối tăm !

Vì nơi đây vốn là một vùng chỉ toàn cây cỏ hoang vu nên đoạn đường này cực kì vắng.... Nó hoàn toàn trơn trượt ở đây!

Bất chợt...nó thấy ớn lạnh...tự hỏi có khi nào ở đây có ma ko???????

Nó lắc đầu xua cái suy nghĩ đó!

Tỉnh lấy đt ra gọi điện thì nó mới nhớ hồi nãy vì thấy cái váy này ko có túi nên nó đã bỏ đt chung với đồng hồ của nó.....mà túi đồ thì đang ở trên xe.....mà cái xe thì.....đã chạy đi mất tiêu !!!!

Trời về đêm hơi lạnh....nó thì đang đi chân trần..... nó vừa rùa thăm vừa đi men theo con đường bởi chỉ có duy nhất con đường này dẫn tới thành phố.....tới định tới đó nó sẽ bắt taxi đi về!

Nó cứ đi , đi và đi..... bạn của nó chỉ là những cây cột đèn và tiếng côn trùng!

Bỗng....một cây cột đèn bị hư làm tối cả một đoạn đường dài!!!! Nó dừng lại....run lên từng hồi.....bởi..... nó sợ bóng tối!

Nó ko dám đi tiếp, chỉ đứng đó..... những hình ảnh của 7 năm trước tràn về!!! nó ôm đầu , ngồi xuống!!!!

Nó khò sở nhìn đoạn đường phía trước Nó ko bước được nữa rồi!!!! làm sao đây?

“b-rùm b-rùm!!!!” nó nghe tiếng xe mô tô phía sau , nó liền bỏ đi bộ dạng yếu đuối vừa rồi, đứng dậy nép vào lề đường!

Bỏi theo nónhững kẻ chạy xe mô tô ko tốt tí nào, tránh xa là tốt nhất!

Nhưng cái váy trắng làm bọn chạy mô tô chú ý đến nó, bọn chúng dừng lại buông lời trêu ghẹo!

“đi đâu vậy em? Anh chờ cho!!!” một tên nói rồi cả đám phá lên cười!!

Nó thì sợ đến nỗi run lên bần bật, nhưng vẫn giữ bộ dạng mạnh mẽ.

“ko ! cám ơn!” nó lạnh lùng, rồi bước đi ngược lại hướng hồi nãy.

“thôi nào ! làm j chánh vậy em!!!!” bọn chúng nói vọng theo...

Nó ko nói j , bước chân càng lúc càng nhanh.

Rồi nó nghe tiếng mô tô đi theo..... nó chạy thực sự, nó cố gắng chạy, nhưng con người làm sao nhanh bằng mô tô đc chứ?

Bọn chúng nhanh chóng bao vây nó gương mặt hoảng sợ của nó làm bọn kia thích thú!

Một tên nắm lấy tay nó, bó chổng cựacắn hấn một cái , hấn buông nó ra

“chết tiệt....con nhò nó cắn tao!!!!” hấn la lên, hất mặt kêu bọn còn lại xông lên bắt nó!!

Nó bây giờ ngồi xuống , ôm đầu..... nước mắt lăn dài.....giống quá! 7 năm trước nó cũng rơi vào tình cảnh như vậy..... vai nó run lên từng hồi!

* làm ơn đi!!!! Làm ơn..... đừng mà!!!!* nó nhắm chặt mắt..... ko dám nhìn mọi thứ xung quanh!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“khốn kiếp!! tội bây ko được đụng vào cô ấy!” một tiếng nói vang vọng cả con đường vắng.

Bọn chúng quay lên thì liền bị ăn những cú đấm như trời giáng.

Chính là hấn! hồi nãy thấy nó chạy đi , cứ nghĩ là nó sẽ quay lại.....nhưng ko ngờ..... cũng may là hấn chờ lâu quá nên quyết định chạy xe đi kiểm nếu ko thì bây giờ ...!!!!

Nhìn thấy nó ngồi đó, vai run lên từng hồi, cả khóc nữa..... hấn bây giờ chỉ muốn giết chết bọn đó!

“bọn bây phải trả giá đắt về việc này!” hấn lạnh lùng nói, rồi cũng lạnh lùng lao lên!

.....

“TINH MI à!! Ồn rồi!!!! đừng khóc nữa!!” hấn chạy đến bên nó sau khi xử xong bọn kia.

“aaaaa!!!! Buông tôi ra!!!!!! Làm ơn mà!!!!” nó 2 tay vẫn ôm đầu , gào thét!!!

“là anh đây!!! TINH MI !!! ko ai làm hại em nữa đâu!!” hấn gỡ 2 tay nó ra, nhìn thẳng vào mắt nó hét lớn!! nó có biết hấn đau lòng lắm ko?

Nó nhìn hấn..... nó nhận ra hấn..... hấn là người nó ghét..... nhưng nó nhận ra hấn!!!!

“hức!!!! cho tui về nhà đi!!! Tui sợ lắm!!! cho tui về nhà đi!!!!!! Làm ơn đi!!!! Tui ko muốn bị lằn nữa đâu!!!!!! Làm ơn đi mà!!!!” nó ôm chầm lấy hấn, khóc thét lên!!!

“ừ ừ!!! Về nhà!!! Anh sẽ chở em về nhà !!!! làm ơn đừng khóc nữa!!!!” hấn ôm chặt nó, thực ra là chuyện j chứ!! Bọn chúng chưa kịp làm j nó mà, hấn đã cứu nó mà.....tại sao nó lại hoảng loạn như vậy chứ? Tại sao nó lại nói ko muốn bị lằn nữa?....

Nó ngất đi trong vòng tay hấn, gương mặt còn hoảng loạn, đôi mi vẫn còn ướt đẫm nước mắt, hấn khẽ hôn lên đôi mắt đỏ.

“đừng lo! Tôi sẽ bảo vệ em!”

Ánh sáng khẽ chiếu vào mắt nó, khó chịu , nó nhú mày lại rồi từ từ mở mắt!!

“em tỉnh rồi à?”

Nó quay lại, thấy hấn đứng dựa vào khung cửa, đầu nghiêng qua một bên.

Nó nhìn hấn ko chớp mắt..... đẹp quá..... nhìn hấn bây giờ tựa thiên thần đang hòa cùng ánh nắng!

Nhưng.....tại sao nó lại ở đây? Mà..... đây là đâu?.....mà tại sao hấn lại ở đây?..... mà tại sao.....

“aaaaaaaaaaaaa!!!!!! You đã làm j tui hả?” nó la lên rung chuyển cả mặt đất!!

“này!!! Im lặng đi!!!! Đừng hét lên như vậy chứ!!!!” hấn bịt hai tai lại!

“oa oa!!! You làm j tui!!!! Oa oaoa oa...”

Nó khóc bù lu bù loa lên!!!

Hấn chịu hết nổi , chạy đến bịt miệng nó lại!

“làm ơn đừng khóc!!!!!!” hấn nhấn mặt lại, van nài nó!!!

Gần như bị ngộp thở, nó gạt đầu. hấn từ từ buông nó ra thì... “aaaaaaa!!!!” tới lượt hấn la lên!!!

“...i....ã.....àm....i....a?” (ni đã làm j ta?) nó trừng mắt nhìn hấn!

“từ từ nói chuyện.....em buông anh ra đã!!” hấn nhấn mặt vì đau.... chỗ nó cắn bắt đầu chảy máu!

Nó ngưng cắn hấn..... gương mặt tức giận!

Hấn lau vết máu trên tay, nhấn mặt kể nó lại mọi chuyện tối qua.

“chuyện là như vậy đấy! chẳng lẽ em ko nhớ j sao?” hấn khẽ hỏi!

*thật vậy sao ta? Mình đã..... Ko được..... ko đc để hấn biết quá khứ của mình !!” nó suy ngẫm.

“hè!! Em dậy ăn sáng rồi đi học!!!!”

“đi Đi học? vậy....còn đồng phục?” nó thắc mắc.

“em cứ yên tâm! Anh lo hết rồi!!” hấn nháy mắt.

“ùm!!! cảm...cám...on!” nó đỏ mặt quay đi.

“hì!” hấn cười hiền xong đi ra ngoài .

cám ơn you nha!!! Đồ đáng ghét!! nó cười mỉm, nhìn theo bóng hấn!

Quả thực, ở bên hấn nó luôn cảm thấy an toàn! Hấn là bùa hộ mệnh của nó chẳng?

Sáng sớm, cổng trường TRẦN LÂM rộn ràng hấn lên! Bởi hotboy mới nổi của trường, là hấn đi chung với một con nhỏ lạ hoắc.....là nó!!!

Nó cũng lưỡng lự trước cảnh này, nên lúc đầu kêu hấn cho nó xuống xa trường một tí, cho nó đi bộ tới trường.....

Hấn cười, nhìn gương mặt nhăn nhúm đến khó chịu của nó!

“hì!!! Nhăn mặt thì mau già lắm!” hấn nói bằng quơ!

Nó ko nói j, xụ mặt xuống, chu mỏ.....

Lúc nó ngược mặt lên, liền thấy ĐĂNG đứng trước mặt.

Hôm nay ĐĂNG đã đến trường từ rất sớm để xin lỗi nó..... vậy mà..... Lại thấy nó đi cùng hấn!

“đi theo mình!” ĐĂNG nắm tay nó kéo đi.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai ĐĂNG... cậu quay lại..... và..... “bốp”, ĐĂNG ăn một cú đấm trời giáng!

“cậu ko có quyền đụng vào MI!” hấn găng giọng lạnh cả xương sống, kéo nó lại!

ĐĂNG lau vết máu trên môi.

“cậu có sao?” ĐĂNG cười khẩy.

“cậu có biết hôm qua MI đã bị j ko hả? tại cậu đã bỏ MI lại đấy!” hấn hét lớn.

ĐĂNG đứng dậy nhìn nó sừng sốt! nó gặp chuyện j chứ?

Nó quay mặt đi, nó ko giận ĐĂNG, nhưng tình thế bây giờ làm nó khó xử..... bởi hàng trăm con mắt đang nhìn nó!

“mình đi thôi!” hấn nắm tay nó, kéo đi!

“khoan đã!!! MI !!!” ĐĂNG cũng nắm lấy tay nó!

“buông ra đi!” hấn hất tay ĐĂNG ra!

“cậu là j chứ? MI có là j của cậu đâu?” ĐĂNG hét vào mặt hấn!

“sao ko chứ?” hấn cười khẩy.

Trước câu trả lời của hấn, nó ngạc nhiên, ĐĂNG ngạc nhiên, mọi người đứng xung quanh cũng ngạc nhiên!!!!

“tôi THÍCH MI đó!! thì sao nào?” hấn tuyên bố!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“tôi THÍCH MI đó!! thì sao nào?” hấn tuyên bố!

Đôi mắt vốn đã to của nó nay càng to hơn..... hấnhấn đang “tinh tò” với nó à? Sao chứ? Đùa à? Nó gặp hấn..... chưa tới nửa tháng..... nói thích là thích sao?

“vì vậy cậu đừng đụng vào MI CỦA TÔI!!!” hấn nói to 3 từ cuối rồi ôm nó bước đi.

Vì đang ngạc nhiên nên nó cũng ko có phản ứng j..... đang đi thì hấn dừng lại.....

“bốp!”

Khi nó quay lại thì đã thấy hấn nằm dưới mặt đất.

“thì sao chứ? Tôi cũng THÍCH MI đó!!!! Cậu làm j đc tôi!!!” ĐĂNG giận dữ, hét lớn!

Nó.....shock toàn tập!!!!

cái j vậy nè?????.....2 người đó đang đóng phim à!!!!.....j mà.....mà..... thích mình chứ???? Trời ơi!!!! Mình đang mơ à???? nó trở mắt nhìn hai tên đang nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa!!!!(ui!!!! Kinh dị quá!! Ai yếu tim đừng coi cảnh này ker ker!!!)

“xem ra cậu đánh đấm cũng được quá nhỉ?” hấn cười khẩy, lau vệt máu trên miệng “nhưng có lẽ chưa đủ để hạ tôi đâu!” nói rồi hấn lao lên nắm cổ áo của ĐĂNG tính đánh thì.....

“THÔI ĐI!!!” nó la lên làm hấn khựng lại!!

“con nít? Mấy người là con nít à? Muốn đánh là đánh sao ? cậu !” nó chỉ vào ĐĂNG “cậu là hội trưởng hội học sinh đó!! Giữ thể diện chút đi!! Còn you!” nó chỉ vào hấn “đừng có lúc nào cũng giải quyết vấn đề bằng bạo lực chứ? Khôn ngoan hơn đi!!!”.....

Im lặng..... mọi thứ đều im lặng..... chỉ còn nghe đc tiếng thở lấy hơi sau khi nói nguyên một tràng của nó!!!! Nó.....nghe đc tiếng tim nó đập thình thịch vì.....sợ!..... ko hìu tại sao nó lại làm đc như vậy.....!!!! ờ mà chẳng tốt đẹp j..... nó ko muốn hai người đánh nhau cũng vì.....tính mạng của nó thôi!! Nếu biết 2 hotboy đánh nhau vì đũa như nó thì chắc nó ko sống nổi với cái tội FC của 2 tên này!!!!

“nếu 2 người mà đánh nhau thì tui..... Po-xi 2 người ra luôn!!!” nói xong nó bước đi ko nhìn lại dù chỉ một lần!!(bao nhiêu tuổi rồi mà còn..... po-xi?)

Nó hậm hực bước ra sau trường , ngồi dưới gốc cây!!!

“hừ!!! chỉ có bọn ngu mới thích mình!!!” nó nói với vẻ nhẹ tênh , nhưng giọng nói nhiều tâm trạng!!

ờ! Là con gái mà!! Ai lại ko thích khi có người thích mình chứ?

Nhưng.....có một chuyện xảy ra ở quá khứ..... Đã ko cho phép nó thích bất cứ ai Bởi nó nghĩ rằngnó ko xứng đáng với người đó!!!! Nó ko xứng đáng để đc thích!!

Nó ngồi ôm đầu gối, thu mình lại..... rồi từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má!

Gió thổicuốn đi nước mắtnó cũng mong gió cuốn đi cái quá khứ kia!!!! Nhưng gió làm ko đc!!! Nó phải mang cái quá khứ đó suốt đời!!!

“em ở đây à?”

Nó giật mình, quay lại đã thấy hấn ngồi bên cạnh từ khi nào!

“em chọn chỗ hey thiệt! đẹp quá!!!” hấn nói, dời mắt nhìn xa xăm!

Từ chỗ gốc cây nó ngồi hướng ra một cánh đồng cỏ bao la..... có lẽ là đất chưa quy hoạch. Nhưng thật sự rất đẹp! nó hay cùng NHƯ ra đó hái bồ công anh, lâu lâu còn hái đc cỏ bốn lá!

“sao biết tui ở đây!” nó hỏi, mắt vẫn dán chặt vào đồng cỏ.

“thì cái này nè!” hấn chỉ lên đầu của mình “ko hiểu sao lại biết em ở đây!! Hi!” hấn cười.

Nó liếc hấn, một câu trả lời huê vốn!! nhưng nực cười!!!!

“nè” nó kêu hấn.

“hử?”

“tui và you biết nhau chưa đc 1 tháng? Sao you lạiừm.....sao you lại thích tui chứ?” nó đem sự thắc mắc đó ra hỏi hấn! nó thực sự muốn biết!

“thì...” hấn ném một cục đá đi “..... có lẽ một tháng ko đủ để yêu một người! nhưng.....” hấn nhìn thẳng vào mắt nó “chỉ cần một lần gặp thôi.....cũng đủ để một người..... thích..... một người!”

Chương 15

Nó ngớ ngẩn nhìn hấn, có lẽ nó đang hồi hận vì đã hỏi hấn câu đó.....bởi câu trả lời.....rất là chân thật !!!!! cứ như đang nghe tiếng nói ở trong lòng của hấn vậy !!!!! làm nó khó xử vô cùng!

Nó đứng dậy, phui nhanh cái váy đang dính đầy bụi, bước đi.

“tui ko rảnh mà ngồi ở đây 8 với you đâu!!!! Đi học thôi!!!!” nó nói!

Hấn nắm tay nó lại.

“còn em!!! Chẳng lẽ anh ko là j à?” hấn hỏi, nhìn thẳng vào mặt nó. Ánh mắt như ko cho phép nó nói dối, bối rối, nó quay mặt đi!

“trề.....trề rồi!!!! tui đi!!!!” nó rút tay lại, đi thật nhanh.

Đang đi, nó dừng bước.

“you..... you đừng có thích tôi!! Người thiệt thòi là you thôi!!!!” nó ngập ngừng.

“anh có thể sao?” hấn vẫn ngồi đó, hỏi lại như một câu khẳng định.....việc hấn thích nó là chuyện hiển nhiên!!!!

“tùy!” xong nó đi, trên gương mặt khẽ roi một giọt nước mắt! nhưng cũng đc nó nhanh chóng lau khô! Có lẽ đó là việc nó giỏi nhất..... tạo một vỏ bọc mạnh mẽche đi con người yếu đuối bên trong!

“khoan!” hấn gọi nó lại.

“hử?” nó quay lại thì thấy hấn đã đứng ngay sau lưng từ khi nào.

Hấn nhẹ nhàng đưa vào tay nó một cái j đó rất nhỏ.

“hồi nãy làm em bức mình... hi hi!!!! Tha thứ nhaz!” hấn nói, gãi đầu, gương mặt thoáng thẹn thùng..... dễ thương vô cùng! (hô hô!!!! Cho t/g nhéo cái coi!)

Nó thấy bần cười trước bộ dạng đó của hấn, ko ngờ hấn cũng có bộ dạng này!!!!

Nó mở mấy ngón tay ra, phát hiện thứ hấn đưa cho nó là cò 3 lá!!!!

Nó kinh ngạc, * hức! hấn hên vậy sao? Mình với con NHƯ kiểm muốn đố con mắt mới tìm đc cò 3 lá ở đây!!!! Vậy mà.....!!!!*

Nó nở một nụ cười nhìn hấn, “ùm!!!! dzô học !!!!! trề rồi!!!!!!” rồi đi như hành quân một mạch tới lớp!!!

Hấn ngẩn ngơ nhìn nó rồi cũng khẽ cười!

“đúng là ko thể ko thích!” hấn khẽ nói rồi cũng đi về lớp!

.....

“mời bạn DUƠNG TINH MI về phòng hội trưởng hội học sinh!”

Đang ngồi học, bỗng loa thông báo!

Nó ngạc nhiên..... đang học thì kêu nó lên đó làm j chứ?

“em TINH MI! mau đi đi !!!!” cô giáo thúc giục nó!!!

“da.....dạ!!!!” nó vẫn còn bối rối!!!

Khi đi, nó nhận đc ánh mắt sắc lẹm của tụi con gái-fan của ĐĂNG!

Nó ko để ý lắm, vì nó đang lo là ko biết có phải vì chuyện hồi sáng mà ĐĂNG kêu nó lên ko? Nếu vậy thì nó thực sự ko có j để nói!!!

“cạch” nó mở cửa.

“hellu!!!!” nó cố gắng giữ vẻ tự nhiên.

“cậu tới rồi à? Ngồi đi!!!!” ĐĂNG có vẻ vui khi thấy nó.

“ok men!!!!” nó cười!!!

“urm.....tui vì phạm j à?” nó hỏi vì bình thường nó tới đây đều là sau khi nó phạm tội lỗi tày đình nào đó!!!

“ko...ko!!!!” ĐĂNG lúng túng, thật ra cậu tính xin lỗi nó chuyện hồi sáng và tối qua!!

“ồ!! Vậy à? Tốt!!! tui về lớp đây!!!!” nó đứng dậy.

“MI!” ĐĂNG gọi nó!

“sao?” nó khựng lại!!!

“ờ.....xin..... xin lỗi!! hôm qua đã để cậu lại..... hồi sáng còn...”

“STOP!” nó ngăn ĐĂNG lại!

“cậu có coi tui là bạn ko vậy! tui ko có nhỏ nhen tới vậy đâu.....yên tâm!!à! Còn nữa!!!!”

Nó đưa ánh mắt giận dữ nhìn ĐĂNG.

“BỘP!!!!” nó đánh vào tay cậu!

“ai cho cậu có cái thói côn đồ như hồi sáng vậy hả? hội trưởng mà hành xử như vậy sao?phải phạt mới đc!!!!” nó chống nạnh, mạnh mẽ nói!

“yes sir!” ĐĂNG đưa tay lên trán như trong quân đội!!

“ha ha ha ha!!!!” rồi 2 đứa cười vang vọng trong căn phòng.

Bên ngoài,

“VI! Con nhỏ đó..... phải xử nó mới đc!” một con nhỏ nói , gương mặt giận dữ!

“mày ko cần nói! Tao cũng xử! tao sẽ làm con nhỏ đó phải chuyển trường vì cái tội dám mê hoặc anh ĐĂNG!” người con gái tên VI nói với giọng lạnh lùng, dùng ánh mắt căm giận nhìn nó qua cái cửa sổ của phòng hội trưởng!!!!

Đó chính là TRẦN MINH VI, đứng đầu FC của ĐĂNG. Hồi sáng thấy ĐĂNG bị đánh vì nó, nhỏ đã vạch kế hoạch xử nó, vậy mà bây giờ còn cười đùa cùng ĐĂNG! Lừa hận trong VI càng cao.

“hoặc là..... ko bao giờ xuất hiện trước mặt anh ĐĂNG đc nữa!!!!” VI gằn từng giọng , nhếch mép cười khiến con bạn thân còn thấy sợ!!!

“DƯƠNG TINH MI à! Cho mày sống bình yên thêm mấy ngày nữa đó!!!!” nhỏ khề nói!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“DƯƠNG TINH MI à! Cho mày sống bình yên thêm mấy ngày nữa đó!!!!” nhỏ khề nói!

Trong phòng hội trưởng,

“TINH MI! trả cậu nè!!!!” ĐĂNG đưa nó cái đt!!

“ùm!!!!” nó nhận lấy!

Nó bật lên nhưng mà hình đen thui! Chắc là hết pin, nhưng hôm qua còn đầy pin mà?

Nó bật nguồn, thì đập vào mắt nó là..... “ 39 cuộc gọi nhớ..... của anh hai!!!!”

Mắt nó thờ thần!!!! gương mặt đại đi , vì hôm qua nó ko về nhà mà ngủ tại nhà hân, mà nó lại ko nói cho anh nó là đi với ĐĂNG!!! ờ mà nói thì đc j chứ?(haizzzzzzz !!!! TINH MI đang sợ quá hóa điên đó các bạn !!!! hô hô!!!!”

“cậu bị sao vậy?” ĐĂNG lo lắng hỏi nó!

“ờ ko.....ko có j!” nó gượng cười !! thật sự nó ko muốn làm ĐĂNG lo lắng!

“ thôi ! tui về lớp!” nói rồi nó bước đi..... quên luôn cả chào thằng bạn thân!

“ chết rồi! chết rồi! chết chắc rồi!!! hu hu!!!!” nó vừa đi vừa lẩm bầm như con điên!! Cũng may bây giờ đang là giờ học , hành lang thì vắng người nên ko ai thấy dc cảnh này!!!! (t/g thấy nè !!!! hô hô!!!!”

.....

2 tiết nhanh chóng trôi qua và giờ ra chơi cũng bắt đầu!

Nó thờ thần đi xuống căn tin!

“ con nhỏ kia !!! DƯƠNG TINH MI!!!!”

Nghe dc tiếng của con Bạn thân , nó quay lại! liền giật mình khi thấy NHƯ mặt hầm hầm đi về phía nó!

“ con điên này đó!!! Hôm qua mày đi đâu vậy hả? biết tao với anh DUY lo lắng ko? Hu hu hu hu !!!!!”

NHƯ tiến tới la nó, rồi đứng khóc!

Nó xúc động khi thấy NHƯ vì nó mà khóc! *hic!!!! Minh thật là tệ !!! để bạn bè người thân lo lắng như vậy!!!!*

“ NHƯ à!! Tao xin.....”

“oa oa!!! Tội nghiệp anh DUY , thức trắng nguyên đêm tìm mày!!!! Hu hu hu !!!! ko biết đâu!!!! Hu hu !!! tại mày mà anh DUY phải thức trắng như vậy đó!!!! Oa oa!!!!” NHƯ khóc lớn hơn!

Hiểu.....hiểu rồi!!

Nó ngán ngẩm nhìn con bạn..ra là NHƯ đang khóc vì anh nó chứ ko vì nó!!!!

Nó hực hực từ đầu tới chân, theo hướng căn tin thẳng tiến! bỏ lại con bạn vẫn đang bù lu bù loa!!!!

Nhưng đúng là nó thấy tội lỗi với anh nó cực kì!!!!

Lương tâm bị cắn rứt, nó xin phép về sớm với anh!!

.....

Tại nhà nó,

Nó bước vào nhà nhìn quanh, nhà ko có ai cả.

Nó nghĩ chắc là đang tìm nó. Haizzzzzzz!!!! Lương tâm của nó típ tực mất một mảng lớn!

“cạch”

Cửa phòng nó mở ra!

*sặc!!! ai vậy trời!!! đừng nói làăn trộm nhaz!!!!!! * nó sợ sệt

Nhưngnó thấy anh nó bước vào..... Anh nó nhìn nó.....nó nhìn anh nósay đắm!!!!

Bỗng nước mắt trào ra, nó chạy tới ôm anh nó!

“hức!!! cho em xin lỗi!! hôm qua đi chơi ko nói anh biết!!!!”

“ừm!!!! anh ko trách em đâu!!!” anh nó giọng hiền từ!

Nó chớp mắt nhìn anh nó!

“ko trách? Thiệt?”

“ùm!!!!” anh nó cười tươi!! Nó lại cảm thấy nụ cười có j đó ko ổn!

“nhưng anh ko chắc là papa mama ko trách em đâu nhaz!!! Hắc hắc!!!” anh nó liền trở mặt cười đều bước ra khỏi phòng nó!!!

Nó đơ người!!!! papa mama biết rồi sao?

Hai hàng nước mắt chảy dài!!!! Với một câu nói văng vẳng trong đầu nó: “TINH MI oi!! !mày chết rồi!!! oh yeahh!!! Mày chết chắc rồi!!!!kaka!!1”

.....

1 tuần sau, nó ko đc đi đâu ngoài việc tới trường, còn bao nhiêu time là phải ở nhà hếtđương nhiên việc này cũng làm nó ức chế vô cùng!!!!

“phịch” nó thả mình xuống giường sau khi đi học về! đó là hình phạt mà papa mama "tặng" cho nó!!!

“haizzzz!! Chán quá!!” than thở.

Nó đưa tay lên . nó lấy 1 sợi dây chuyền ra nhìn ngắm!! cái mặt dây chuyền này chính là cò 3 lá mà hần đã tặng nó!

Từ ngày hôm đó , quan hệ giữa hần và nó tốt hơn!!

Nó lăn qua lăn lại một hồi thì!!! “ọt ọt ọt”

Bụng nó biu tinh!!!!

Đang định đi xuống tìm thức aqn thì.....

“một con vịt xòe ra hai cái cánh

Nó kêu rằng cấp cấp cấp cấp cấp cấp!!!” đt nó reo lên!

“alo!!ai vậy?” nó hỏi vì biết đây là một số máy lạ!

“làm ơn!!!! Làm ơn cứu bạn ĐĂNG!!” giọng nói đầu dây bên kia đầy hoảng hốt!

Nó giật mình, ĐĂNG bị j sao?

“ĐĂNG.....cậu ấy.....?”

“cậu ấy bị tai nạn !!! làm ơn ra đây đi!!!!”

Nó vốn định hỏi tại sao lại gọi cho nó? Tại sao lại biết số nó mà gọi? tại sao ko gọi cứu thương!!!!

Nhưng sự lo lắng làm nó mù quáng!!

“ờở đâu?”

“ ở bãi đất trống XXY!!!!”

“ok !!!! tui ra liền!!” cúp máy, nó liền đi ra khỏi hà!!

Tại bãi đất trống XXY, có một đứa con gái cười nham hiểm!!

“mày sắp chết rồi TINH MI à!!!”

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nó từ từ mở mắt, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Nó mơ hồ lục lại trí nhớ.

Nó nhớ hình như có ai đó gọi điện cho nó, rồi ĐĂNG bị tai nạn..... rồi nó ra bãi đất trống.....rồi có cái j đó đập vào đầu nó đau nhói.....rồi một màu đen bao trùm nó.....

“à!” nó khẽ la lên khi cố gắng cục cựa, nó đang bị trói và vết thương trên đầu khiến nó cảm thấy đau đớn!

Nó nhìn quanh, nó ko bik mình đang ở đâu, hình như là một nhà kho!

Nó bị bắt cóc sao? Ai chứ?

“mày tỉnh rồi à?” một giọng nói vang lên, đồng thời cánh cửa cũng dc mở ra, ánh sáng luồn vào.

“tốt thôi! Tao đỡ tốn xô nước!” nhỏ đó cười khẩy.

Nó nhận ra nhỏ đó, là VI, đứng đầu FC của ĐĂNG!

Đăng sau nhỏ cũng có mấy đũa nữa, nó linh cảm rằng nó sẽ lãnh ít dữ nhiều!

“saosao lại bắt tôi!” nó hỏi, giọng nói hơi run.

“chát” ngay lập tức trên mặt nó in hằn 5 dấu tay.

“mày còn hỏi há? giả bộ ngây thơ với tao à?” VI hất mặt.

Nó tức giận

“bọn điên! Biến thái! Đồ xấu xí! Thả tao ra! Anh tao mà kiếm dc tụi bây thì coi chừng đó!! Dám tát ta!! Hừ! ngon thì mở dây trói solo coi! Ai hơn ai biết liền” quên đi con đau, nó vùng vẫy, thực sự chưa ai dám tát nó, điều này khiến nó nổi giận đến nổi đỏ cả mặt!!! (TINH MI à!!! Cái miệng hại cái thân đó!!!)

“chát”

“mày còn lì sao” nhỏ VI tiếp tục tát nó ko thương tiếc!

Khóe môi nó chảy máu, mặc dù đang sợ, nhưng nó vẫn giữ vẻ ngoài mạnh mẽ, liếc nhỏ VI!

“chát chát chát!”

“mày còn dám liếc” VI bắt đầu tức giận!

Nó ko những ngừng liếc mà còn cười khẩy một cái!

“mày.....” VI cứng họng trước thái độ của nó!

“đánh nó đi!” VI nhếch mép ra lệnh cho bọn phía sau lao lên đánh nó!

Nhìn nó bị đánh, VI đứng cười, cảm thấy thật thỏa mãn!

Nó mặc dù đang rất đau nhưng vẫn ko la lên dù chỉ một tiếng, nó cúi mặt xuống tránh những cú đá, mắt nó bắt đầu hoa lên vì đau!

Nó nhắm chặt mắt lại *đau.....đau quá! Làm ơn!!!! Cứu tôi với !!! làm ơn !!!!! hức hức!!!! TÊN ĐÁNG GÉT.....cứu tui với!!! làm ơn!!! Xuất hiện đi!!!! Chẳng phải lúc nào you cũng là người cứu tui hay sao? Làm ơn!!!!* nó nghĩ! Bây giờ hình ảnh trong đầu nó là hắc, từ lúc nào, trong lòng nó đã xem hắc như là bùa hộ mệnh!

VI hất tay ra hiệu cho tụi kia dừng lại.

Nhỏ tiến tới chỗ nó đang nằm, nắm tóc nó .

“hôm nay chỉ là bắt đầu, còn nhiều trò cho mày chơi lắm đó!” rồi nhỏ hất tay làm đầu nó đập mạnh xuống sàn, chảy máu!

VI cười một cách man rợ rồi bước đi!

VÂN-bạn thân của VI ko ngờ rằng bạn của mình lại có những hành động như vậy! tàn bạo , độc ác!

Cô chỉ đứng ở ngoài chứ ko dám vô, nhưng những hình ảnh mà VÂN thấy có lẽ đã khiến cô bị shock!

“đó.....đó là VI sao?” VÂN lảo bầm!

Còn nó, nằm dài trên sàn nhà lạnh lẽo, nước mắt lăn dài!

Chỉ khi nào ko có ai nó mới khóc!!!!

“hu hu!!! Tên đáng ghét!!! You đang ở đâu vậy hả? tên đáng ghét!!!” nó thì thầm !

.....

Sáng hôm sau,

“sao? MI ko đi học?” hần bất ngờ khi qua lớp tìm nó!

“ùm! ko bik là chuyện j nữa!” TRANG, bạn nó nói với vẻ lo lắng!

“hì!! Chắc là ko sao đâu!” hần trấn an TRANG, cũng như đang trấn an chính mình!!

Tối hôm qua, hình như hần gặp ác mộng, hần thấy nó bị đánh!!! Rồi hần nghe tiếng nó kêu cứu, đến khi hần tỉnh dậy thì mồ hôi đã đầm đìa!

Hần khẽ lắc đầu! chỉ là ác mộng thôi mà! Chắc ko đâu!

Nhưng.....cảm giác j đây!!! Hần cảm thấy bất an cực kì!!! TINH MI ơi!! Em ở đâu chứ!!! Làm ơn đừng chơi trò trốn tìm với anh mà!!!!

.....

Chiều,

Nó tỉnh dậy khi bị một xô nước lạnh tạt vào mặt!

“ra mày còn sống à?” VI chanh chua!

Nó ko nói j , chỉ khẽ nhếch mép cười!

Khỏi nói cũng biết hành động đó làm nhò VI tức tối cỡ nào!

Nó thì mệt mỏi, vết thương trên đầu nó hình như bị nhiễm trùng, nó đang bị sốt nặng, ko còn hơi sức để nói j nữa. nhưng nó vẫn ko biểu hiện ra ngoài!

“cạch! Cạch” VI nhìn nó, trên cây hăm he cây kéo sắc bén!!

Nó hoảng sợ, nhò sẽ làm j nó đây!

“hôm nay tao với mày chơi trò trang điểm nha!!!” VI cười đều!!!

VI ra hiệu cho một đám con trai vịn nó lại.

“BUÔNG TÔI RA!!! CHẾT TIỆT!!! BUÔNG RA!!!” nó vùng vẫy!

“xoẹt” tiếng kéo lạnh cả xương sống, tóc nó rơi xuống sàn!

“im nào!!! Mày vùng vẫy kiểu đó sao tao “trang điểm” cho mày đc?” VI vẫn giữ nụ cười trên môi, típ tục cắt tóc nó!

Nó đổng người, shock thực sự!!! tiếng kéo cứ vang lên đều đều ,cây kéo cứ như lấn le lao và mặt nó!!!!

“xong! Vậy có phải tốt hơn ko?” VI cười đều, khẽ vỗ vào mặt nó!!

Mắt nó mở to, nước mắt rung rung như chỉ cần động đậy nhẹ là cũng có thể trào ra!!!

“tụi bây thấy tao cắt đẹp ko?” VI hỏi bọn con trai!!

“dạ đẹp!!!! ha ha ha!!!!” tụi đó phá lên cười!!

VI khẽ liếc nó,

“tặng nó cho tụi bây đây! thích làm j thì làm!!!!” nói rồi nhò bước đi lạnh lùng!

đụng tới ĐĂNG của tao thì phải bị như vậy!

Câu nói của nhò VI như làm nó bừng tỉnh, nó nhìn quanh, thấy bọn con trai đang tiến lại nó!!!

Nó hoảng loạn!!

“TÊN ĐÁNG GẾT!!!! CỨU TÔI !!!” nó hét lên!! Trong đầu chỉ có hình ảnh của hấn!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“TÊN ĐÁNG GẾT!!!! CỨU TÔI !!!” nó hét lên!! Trong đầu chỉ có hình ảnh của hấn!

“RẦM!” cánh cửa bật tung!

Trong làn nước mắt, nó thấy hấn, một cảm giác kì lạ tuôn trong người nó! Bỗng nó khóc nhèu hơn!

“oa oa oa!!!! Tên đáng gét!!!! Hức hức!! sao you tới trễ vậy hả?” tâm trạng của nó như vỡ òa, trách móc!

Hấn nhìn nó, tìm hấn thất lại, gương mặt nó đầy vết thương, có cả máu nữa, tóc nó thì bị cắt nham nhởđiều làm hấn đau hơn là.....nó đang khóc!!!!

Hấn nghiêng răng, trừng mắt nhìn bọn chúng!

“tụi bây!!! Tụi bây phải chết!!”

Rồi hấn xông lên như một con thú dữ, bên ngoài, ĐĂNG chạy vào, cời trời cho nó! Cậu ko biết nói j, bởi cậu biết vì cậu mà nó ra nông nỗi vậy!

.....

Trở lại 1 tiếng trước,

“ĐĂNG!” VÂN chạy vào phòng hội trường, có lẽ lương tâm đã ko cho phép cô làm ngơ chuyện VI hành hạ nó, cô quyết định nói cho ĐĂNG biết!

“hà?” ĐĂNG bắt ngờ!

“TINH MI.....TINH MI.....học học!!”

Nghe đến tên nó, ĐĂNG liền sốt sắng, hôm nay nó đã nghỉ học ko phép!

“TINH MI bị VI bắt, bây giờ đang ở nhà kho phía sau trường!! cậu.....cậu mau.....”

“RẦM!”

“cái j?” hấn đập cửa xông vào, hồi nãy đi ngang qua phòng hội trường, hấn đã vô tình nghe đc!!!

“cô nói cái j? đứ a nào dám đụng tới MI?” hấn thô bạo, nắm vai VÂN mà hỏi! vậy là linh cảm của hấn đúng sao?

“cậu ấy..... cậu ấy!!!! vì tuần trước, do MI mà cậu đánh ĐĂNG.....nên... VI nói là muốn trả thù cho ĐĂNG!!!!” VÂN nói giọng run run.

“khốn nạn!” hấn hét lên, buông VÂN ra một cách thô bạo!

“cô ấy mà bị jthì tôi ko tha cho mấy người!” hấn nói xong rồi bỏ đi!

ĐĂNG liền chạy theo thì bị VÂN nán lại...

“minh.....minh xin lỗi!!!! một phần là do mình!!!! Cậulàm ơn tha cho VI nhaz!!! Vì yêu cậu nên VI mới.....” VÂN nức nở!

ĐĂNG hất tay VÂN ra, cậu ko nói j, bỏ đi!

.....

Hiện tại,

“cậu buông ra đi! Đừng chạm vào MI!” hấn hất tay ĐĂNG ra khỏi người nó.

Hấn bế nó lên “ vì cậu mà MI bị vậy! cậu ko có tư cách đụng vào MI!” nói xong, hấn đưa nó tới bệnh viện!

ĐĂNG điếng người, hấn nói đúng, vì cậu mà MI ra nông nổi như vậy!

“ĐĂNG.....cậu.....”

ĐĂNG ngược lên , thì ra là VI!!

“ cậu.....cậu.....thực ra mình làm vậy chỉ vậy cậu thôi!!!! Minh..... mình!!!!” VI lấp bắp, hồi nãy may là nhỏ trốn kịp, ko thôi chắc cũng bị hấn xử!

ĐĂNG liếc nhỏ, lạnh lùng, nhỏ khẽ run lên.

“BIẾN!!” ĐĂNG hét lớn.

“cậu.....cậu.....làm ơn mà! Đừng đối xử với mình như vậy!! làm ơn đi!!!! Cậu biết mình yêu cậu mà!làm ơn!!!” VI chạy lại, ôm ĐĂNG từ phía sau!

“yêu tôi!!!” ĐĂNG cười khẩy, “ thật là một sự sỉ nhục đối với tôi!” ĐĂNG ngừ khí lạnh lùng, hất tay nhỏ ra rồi bước đi!

VI như một cái xác ko hồn sau khi nghe câu đó!!!!!!!!!! Sĩ nhục sao? Rồi nhỏ bắt lực nhìn ĐĂNG bước đi!

Trong người ĐĂNG như có một cái j đó trĩu dậy, một con mãnh thú, lạnh lùng, tàn bạo, thủ đoạn!!!!

“MI! cậu phải là của mình!” ĐĂNG khẽ nói rồi bước đi!

.....

3 ngày sau,

Nó vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, gia đình nó biết chuyện đã báo cảnh sát bắt VI!

Từ hôm nó nhập viện, hấn luôn bên nó 24/24, luôn dõi theo nó!

Bác sĩ nói vì nó bị bỏ đói, bị đánh đập , ko những vậy còn bị shock nặng nên nó phải ở lại bệnh viện để theo dõi!

Nó đã bất tỉnh từ lúc hấn đưa nó vào đây, trước khi ngất đi nó còn khẽ cười nói “cám ơn!! Đồ đáng ghét!!”.

Đã 8h tối rồi, hấn ngồi tại giường bệnh của nó , mong nó tỉnh dậy biết bao!

Nhìn những vết thương trên gương mặt nó, hấn quặn đau, mong người bị đánh , người phải chịu nỗi đau này là hấn.

“làm ơn! Tôi xin em! Tỉnh dậy đi!” hấn khẽ hôn lên tay nó!

“ừm.....đồ....đáng.....ghét!!!” nó khẽ nói, đôi mắt vẫn nhắm chặt!

Hấn như người đi giữa sa mạc tìm đc nước! hấn vui mừng! nó tỉnh dậy rồi sao?

“TINH MI! anh đây!” hấn nắm chặt tay nó!!

“ừm.....cứu tôi.....cứu tôi!!!! Tên đáng ghét!!!! Tôi sợ lắm.....đau quá đồ đáng ghét oi.....tụi nó đánh tôi kia.....làm ơn.....tôi đau lắm!!!” nó nói sáng, mắt vẫn ko mở ra!

Trên gương mặt hấn khẽ rơi một giọt nước mắt, tim như chết đi khi nghe nó nói.....khóc!!!! Hấn đang khóc sao? Một thằng con trai..... Đang khóc!

“ tôi.....tôi.....xin lỗi em!!!!” hấn nắm chặt tay nó, giọt nước mắt của hấn rơi vào tay nó!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“nè.....đáng gét!!! Ai....làm you.....khóc vậy”

Nó khê mở mắt, trong mơ, hình như nó nghe tiếng hấn, mới mở mắt thì đã thấy hấn ngồi khóc!!

Đôi mắt hấn mở to, nó ko nói sáng, nó....nó đã tỉnh dậy!!!!

Hấn vui mừng đến nỗi đơ cả người! hấn đang mơ sao?

“ùm.....tui.....khát!!!” nó nói với giọng yếu ớt! bây giờ, đến cả mắt nó mở còn ko nổi!

Hấn bưng tỉnh, “anh.....anh lấy nước cho em!!!!”

“khoan!!” nó kêu hấn lại.

Nó đưa tay sờ gương mặt hấn, “sao you..... gầy quá vậy?..... you đang khóc hả? đừngkhóc nhaz!!” nó yếu ớt đưa tay lau nước mắt trên mặt hấn!!

“cám ơn em!” hấn khê hôn lên trán nó!

Cám ơn? Hấn lại cảm ơn nó!! ở buổi tiệc sinh nhật, hấn cũng đã cảm ơn nó! Hấn cảm ơn vì cái j?

“em đợi anh một tí! Anh đi lấy nước cho em!!”

Nó nở một nụ cười yếu ớt nhìn theo bóng hấn!

1h sáng, cả nhà đến bệnh viện khi nghe hấn nói là nó đã tỉnh dậy!!(hấn và gia đình nó thân thiết rồi đấy!!!keke!!)

“con gái!” mẹ nó mở cửa phòng, chạy vào ôm nó.

Bỗng nó cũng rung rung, nước mắt trào ra, nhưng vì còn đang yếu nên nó ko nói đc j ngoài hai 4 chữ “con xin lỗi mẹ!”. ít nhất bây giờ nó còn gia đình bên cạnh.....ùm.....còn có hấn nữa chứ!!!

1 tuần sau, nó đc xuất viện!

Nó đến trường với mái tóc ngắn xù, trông nó ngộ ngộ nhưng lại dễ thương vô cùng!(hic! Tóc nó bị con VI cắt hết rồi!!)

Đang bước vào thì nó cảm giác cặp nó bị nhấc bổng lên!

“để anh xách cho!” quay lại thì nó thấy hấn, tay đang cầm cặp của nó!

“sặc! tui tự làm đc mà!” nó với tay lấy lại cái cặp!

“nghe lời chút đi!!! Em còn yếu mà” hấn vẫn ko lung lay!

Nó xụ mặt xuống, chu mỏ đáng yêu! * yếu j chứ! nguyên một tuần ở nhà chán thấy mồ!!*

Rồi nó nhớ tới ĐĂNG! Ko bik giờ này ĐĂNG như thế nào, cả con NHƯ nữa! “ùm.....tui đi đây một chút!!!”

Như đoán đc ý nó, hấn nắm tay nó lại.

“ĐĂNG..... cậu ấy.....nghe nói đi du học Mỹ rồi!!!” hấn khá lúng túng!

“sao?” nó bắt ngờ!

“sau vụ của em, anh ko thấy cậu ấy nữa!!! hình như cậu ấy đi du học rồi!!” hấn gãi đầu!

“vậy.....vậy à?” nó buồn, nó mất đi một người bạn thân rồi sao? Nước mắt nó lăn dài trên má! Tên ĐĂNG đáng gét!! Sao đi mà ko chào nó chứ?

“đừng mà!! Làm ơn đừng khóc!!!” hấn bối rối!! lau nước mắt cho nó!! Hấn thực sự ko muốn nhìn thấy nó khóc tí nào!!

“ùm!! tui ko sao?” rồi nó nghiêng răng “hừ!! tên đó đi mà ko chào!! Đợi khi hấn quay lại đi!! Tui sẽ xử hấn!!!” nó hùng dũng tuyên bố!

“hì!!” hấn cười trước vẻ con nít của nó!!

Nó và hấn tiếp tục bước trên sân trường đầy nắng, ko gian bình yên, như chờ đợi một con bão khác ập tới!

.....

“CHÀO MỪNG BẠN MI TRỞ LẠI VỚI 11B15”

Mới vào lớp nó đã bị đập vào mắt cái băng rôn màu đỏ in dòng chữ to đó!

Rồi tụi bạn của nó chạy lại ôm nó.....làm nó mới khỏe mạnh cũng muốn bệnh trở lại!!!!

Con NHƯ từ trong đám bạn nó chạy ra, (NHƯ và nó học khác lớp!) ôm nó rồi khóc nức nở!!!

Nó hơi bị ngán ngẫm.....con bạn nó hình như thái hóa!!!! Nó đâu phải vừa chết đi sống lại đâu?

“um.....ngoan ngoan nín nào!!!!” nó vỗ lưng con bạn của nó!!!!

.....

3 ngày nữa trôi qua, nó hơi thấy trống vắng bởi sự thiếu vắng của ĐĂNG!

Nhưngquan trọng là.....bài vở của nó!!!!!! Nó nghỉ gần 2 tuần chứ đâu ít!!!!

“haizzzzz!!! Ko muốn làm đâu!!! Hờ hờ!!!” nó gục đầu xuống bàn trước đồng bài tập đầy ắp!!

“cộc! cộc!” là tiếng gõ cửa!

Nó ngạc nhiên!! Nếu là anh nó thì anh nó đã.....đập cửa xông vào rồi!! còn papa mama thì ko bao giờ vô phòng nó!!!!

“ò!!!! Vô đi!!! Cửa ko khóa!!!!” nó nói vọng ra.

Cánh cửa dc mở.....nó ngạc nhiênlàlà hấn!!!! hấn làm j ở đây?

“you.....you!!!!!!” nó lắp bắp trước sự xuất hiện của hấn trong nhà mình!!

“đừng ngạc nhiên vậy chứ? ba mẹ em cho anh vào rồi!” hấn nhăn mặt trước sự bất ngờ của nó!(hê hê!!!!!! Ko chừng papa mama nó coi hấn là con rể rồi ko bằng!!hắc hắc!!!)

“nhưng you làm j ở đây?” nó thắc mắc!

Hấn tiến lại chỗ của nó, lấy đồng sách vở trên bàn nó, lật qua lật lại.

“à!!!! Anh đang tính làm gia sư.....miễn phí!!” hấn bình thản, mắt vẫn dán vào vở của nó!

“giagia sư!!!” nó ngạc nhiên!!! Hấn.....con của tỉ phú mà phải đi làm gia sư sao?

“haizzz!!! Em ngốc hay giả ngốc đây!! Thành tích học tập của em tệ quá!! Anh làm gia sư miễn phí em còn ko muốn sao?” hấn nói với giọng trách cứ!

Nó hơi xấu hổ trước lời hấn nói..... Nó ngu tới vậy seo? ờ mà.....ngu thiệt!!!!!!

Thôi thì.....chỉ có hấn mới cứu dc nó thôi! Hấn học lớp 11B1, giỏi nhất khối!!!! ok!! Có thể tin tưởng dc!!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Đã dc 1 tháng hấn làm gia sư cho nó! Hấn dạy hay lắm nhaz!!! Thành tích của nó tăng lên đáng kể! từ vị trí bét trong lớp!! bây giờ nó cũng lên hạng giữa rồi!! nhưng có vẻ hấn vẫn chưa hài lòng, ngày ngày vẫn đều đặn dạy nó với mong muốn là nó phải hạng nhất!!

“ko dc!! Em làm sai rồi!! làm lại đi!!” hấn trả lại nó quyển vở!!

“ừm!!!! mệt quá à!!!! Nghỉ 5 phút nhaz “thầy”!!” nó làm nũng!!

“ok!!” hấn ko bao giờ thoát dc chiêu đó của nó!!!

Đc ngồi nghỉ, nó ngồi suy nghĩ vu vơ.....bỗng nó nhớ ra một chuyện!!

“ừm.....you nói hơn tui 1 tuổi.....vậy tại sao you lại ở lại lớp vậy?” nó hỏi!!

Hắn nhìn nó.

“em muốn biết sao?”

Ko ngăn ngại nó gật đầu!!

Hắn khẽ cười rồi chậm rãi kể nó nghe cho nó cái quá khứ ko mấy tươi đẹp của mình!!

13 năm trước,

Hắn, con của một tỉ phú, từ nhỏ sống trong sự giàu sang sung sướng, người ngoài nhìn vào cứ nói rằng hắn thật may mắn khi đc sinh ra trong một gia đình như vậy!!! nhưng có ai biết đcgia đình hắn ko hề đẹp đẽ như bề ngoài của nó!!!

Mẹ hắn cưới ba hắn cũng chỉ vì tiền, bà đã dùng hắn để ràng buộc ông!!! Vì vậy từ nhỏ hắn đã phải sống trong sự hắt hủi của mẹ bởi dưới mắt bà hắn chỉ là công cụ để bà rút tiền của ba hắn!!! nhưng ba hắn thì khác, ông vẫn yêu thương hắn, xem hắn là cả cuộc sống của mình!!

Rồi một ngày, bà ta công khai chuyện đang ngoại tình với tên quân gia trong nhà!!!

“cô.....cô nghĩ j mà lại làm chuyện đáng xấu hổ như vậy hả?” ba hắn giận dữ!!

“thì sao nào? Tôi đã sinh cho ông một đứa con trai rồi còn j ? ông đã có người nói dối! Tôi đáng đc nhận tự do chứ” mẹ hắn nói với giọng chanh chua!

“cô.....cô!!!”

“tôi thì sao?”

“thật là mất mặt mà!!!!” ba hắn như bỏ cuộc, ông quay đi, che giọt nước mắt đang lăn trên má!!!

Họ đâu biết rằng hắn đang đứng ở ngoài cửa, nghe hết tất cả, hắn cố gắng lấy tay che miệng lại nhằm nén lại tiếng khóc!!

“hức hức!!!” hắn đã ko làm đc!!!!

Mẹ hắn nghe thấy, liền mở cửa, lôi hắn vào.

“hừ!! ông dạy con như vậy sao? Người lớn nói chuyện mà dám nghe lén sao?” rồi bà tức giận ném ly nước xuống sàn!

“choang!” tiếng li vỡ vang lên chói tay.

Mặc dù ba hắn đã nhanh chóng che cho hắn, nhưng một mảnh vỡ vẫn đâm vào tay hắn!

Nói tới đây hắn liền xắn tay áo lên cho nó coi cái vết sẹo năm nào!!!

Hắn đang tính típ tục kể thì.....

“thôi!!! Stop!!! Tui...tui ko muốn nghe nữa đâu!!” nó cúi mặt xuống xấu hổ!!

Nó tự trách mình! Nhiều chuyện làm chi để bây giờ hắn phải khơi lại nỗi đau!!!!

Hắn cười, xoa đầu nó!!

“vậy anh tóm tắt lại vậy!!!”

“đừng!!! tui ko.....” nó từ chối!

Nhưng hắn vẫn típ tục!

“2 ngày sau bà ta bỏ đi với tình nhân!! Và.....đã chết trong một vụ tai nạn!!! ba anh sau khi nghe tin, đã lao vào công việc để xóa đi hình ảnh bà ta!”
hắn khẽ nhắm mắt lại rồi típ tục “em tin nổi ko? Anh biếtba anh giờ vẫn còn iu bà ta!!!”

Nó tròn mắt!!!!

“yêu.....yêu sao?”

“đúng vậy!!! ông ta lao vào công việc , quên luôn đứa con này!!!” hấn nói trong khi vẫn cười, nhưng sao nó thấy nụ cười đó chua xót quá!!!

“sau đó.....anh bị trầm cảm 1 năm đến khi đi học lại thì cũng như cái máy vô hồn!!!! vô hồn.....đến khi gặp đc em!!!!”

“hả?.....hả?” nó ngạc nhiên!!

“hì!! Ko có j!!! học típ đi!!!” hấn quay mặt đi!

Nó khẽ ôm hấn từ phía sau!!!!

“nè!!! You.....you buồn lắm phải ko? You.....you khóc đi!! Khóc đờ hơn đó!!!” nó nói, nó ko ngờ nó lại có thể nói như vậy trong khi nó cũng là người hay kìm nén khi có nỗi buồn!!!

“em lo cho anh à? Vui thiệt!” hấn mỉm cười !!

“sặc!! tính an ủi you.....vậy mà!!” nó hất hăng , rút tay lại thì hấn giữ tay nó lại!

“ko!!! Đừng buông ra!!!”

Nó im lặng trước hành động đó của hấn!

“ 13 năm13 năm rồi!!! mới có người ôm anh!!! Vui thiệt!!!” hấn cười xòa!!

Nó cười, ko ngờ người như hấn đôi khi cũng yếu đuối thiệt! con người mà, luôn có phần yếu đuối trong người, chỉ đợi có cơ hội là nó sẽ bao trùm lấy họ!!!

Mặc dù ôm hấn từ phía sau, nhưng nó biết hấn đang cười , có thể rất tươi là đằng khác!!!! Nó cũng cười!!!

10 phút trôi quanóngủ trên lưng hấn hồi nào ko hay!!!

(sặc!! TINH MI ả!! Cô có thực sự đang an ủi người ta ko?)

Hấn khẽ bế nó lên giường ngủ, trông nó cứ như thiên thần khi đang ngủ, gương mặt nó bình yên như chưa từng có j xảy ra!!!

Hấn khẽ hôn lên trán nó.

“nhóc!! Anh.....yêu em!!!!”

Có lẽ từ lúc ở bệnh viện, hấn đã phát hiện ra cảm giác hấn dành cho nó ko còn đơn thuần là thích nữa.....mà là yêu!! Yêu thực sự!!!!

Xong, hấn cũng khẽ bước đi, công việc gia sư có lẽ hôm nay là quá đủ rồi!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Một ngày chủ nhật đẹp trời, đối với nó , chủ nhật mà đc lẩn qua lẩn lại trên giường thì thật là.....sướng nhaz!!!!!! Giống như đang ở thiên đường vậy!!!!!!

“tin.....tin.....”

Chợt dưới nhà nó, tiếng còi xe kêu inh ỏi!!!!

Nó lấy gối bịt tai lại, theo chủ nghĩa “im lặng là vàng”,bơ đi cho lành!

“tin.....tin.....” lần 2

“tin.....tin.....” lần 3

“tin.....tin.....” lần 4

“CÁI TÊN PHÁ LÀNG PHÁ XÓM KIA!! MI KO NGỦ THÌ ĐỂ NGƯỜI TA NGỦ, LÀM GÌ MÀ MỚI SÁNG SỚM BẮM CÒI INH ỎI VẬY HẢ? CÁI ĐỒ PHÁ ĐÁM! CÁI ĐỒ VÔ DUYÊN! CÁI ĐỒ MẤT NÉT! CÁI ĐỒ CHẾT TIỆT! #\$\$*^\$\$&&#*%/%.....” nó thu hết nội công, đập tung cửa sổ, lò đầu ra, tuông nguyên một tràng!!!!

“ái chà!! Theo anh đc biết thì bây giờ là 10h sáng, ko còn “sáng sớm” đâu nhóc à!”

Nó giật mình, ra là hấn!!!! nó bắt giác đỏ mặt!!!

“ừm.....thì tui...mà.....you làm j ở đây?” nó gãi đầu, lơ qua chuyện khác!!!!

“thay đồ!! Rồi theo anh!!” hấn nói!

Nó ngó cái giường trong phòng nó, rồi nhìn hấn!!!! hiazzzz!!!! Nó đang buồn ngủ mà!!!! Nhưng vì hồi nãy nó lỡ miệng c-hử-i hấn.....haiz!!!! đi thay đồ vậy!!!!

“đợi tui 30 phút!!” nó nói vọng ra rồi lao vô nhà WC chuẩn bị!!!!

Hấn cười, lắc đầu!! TINH MI à! Chừng nào em mới trưởng thành nổi đây!

30 phút sau, nó bước ra với quần short màu đen và áo hình panda màu xanh lá cây!!!!

“WOW” nó thốt lên!!

Hồi nãy nó ko để ý đến cái xe mà hấn chạy tớimột chiếc mui trần màu đỏ!!!!!!nó thích mui trần nha!!!!!!

Rồi nó nhìn hấn! hôm nay hấn cũng trông khá bụi với quần jean áo thun !!!!! nhìn vào có khi nghĩ hấn và nó là một cặp!!!!!!

Hấn chờ nó ra một vùng ngoại ô.....gần cái nơi mà hấn tổ chức sinh nhật lần trước!

Hấn dừng xe trước một cái cổng lớn, khá cũ kĩ!!!!

“nè! Em cầm giùm anh!!” hấn đưa cho nó một cái giỏ!!!

Nó ko hịu j cả, vẫn làm theo!!!

Hấn khóa xe, rồi tiến tới cái cổng...mở ra!

Nó như lóa mắt cái cảnh trước mặt!!!!

Một đồng cỏ bao la.....rộng quá!!!! Trong cái thế giới đất chật người đông như vậy mà vẫn còn một vùng đất rộng vậy sao?

Từng ngọn cỏ cứ đung đưa theo gió, nhìn như sóng biển!!!!!! nơi này cứ như là húng tròn nằng của mặt trời!!!!!! đẹp quá!!! Vẻ đẹp khiến nó chôn chân tại chỗ!!!!

“vào thôi!!” hấn nắm tay nó, bước đi!

Nó vô thức bước theo hấn! đôi mắt vẫn dán vào khung cảnh phía trước!!!!!!

Hấn trải thảm, bày biện đồ ăn lên.

“picnic sao?” nó hỏi hấn!!!

“ngốc! chứ em nghĩ là j?” hấn nhéo má nó!!

“ừm!!!! Đau!!” nó khẽ nhăn mặt! “nhưng tự nhiên đi picnic là sao?”

Hấn nhìn nó, cười!!!

“hôm nay là sinh nhật mẹ anh!!” hấn nói!

Nó liếc im lặng!!!!!! phụ hấn bày đồ ăn ra! Cái bản tính nhiều chuyện đúng là ko trị nổi mà!!!

Cuối cùng cũng xong! Giờ nó mới để ý, trên thảm có rất nhìu đồ ăn, nhìn rất ngon mắt!!!

Nó cầm một miếng bánh lên ăn!!

“ngon ko?” hấn hỏi nó, hồi hộp đợi câu trả lời!

“um.....ngon!!” nó gật gù!

Hắn mỉm cười, sờ dĩ hắn hỏi vì tất cả món ăn ở đây đều là tự tay hắn làm!!!!

Nhớ lại lúc sáng,

Tại nhà hắn, trong bếp.....

Hắn cầm dao cắt 10 lần thì 9 lần xém trúng tay!

Nướng bánh thì xém bị phỏng tay!!!!

Cầm đĩa thì xém rót trứng chân!!

Hắn nhăn mặt khổ sở cầu cứu bà quản gia! Nhưng nhất quyết ko cho bà đụng tay vào, chỉ cho phép bà đứng ngoài chỉ bảo!!!!

Trong lúc chiên thịt thì..... “phùng!!!”

Một ngọn lửa bốc lên, xém làm cháy cả lông mày của hắn!!!!

Hiện tại,

Nhớ lại chuyện hồi sáng làm hắn khê rùng mình!!! Hắn ko ngờ việc bếp núc lại khó tới vậy!!!!

“you ko ăn à?” nó hỏi khi hắn cứ ngồi nghĩ ngợi j đó!!!

“à!! Ăn chứ!!!” hắn cười tươi!!

“hi!!” nó cười với hắn!

Nó ngồi ngắm cảnh, chỉ có cỏ và cỏ.....tại sao lại đẹp vậy nhi!!!!!!

Nó cúi gầy ra, cảm nhận từng cơn cỏ mềm!!!!

Nó nằm xuống, hương cỏ xộc vào mũi nó, vài cơn cỏ vuốt gương mặt nó làm nó thấy thích thú!!!!

Hắn thì khác, hắn ko ngắm cảnh.....mà là ngắm nó!!! Nhìn nó nhắm mắt tận hưởng.....hắn chỉ mong giây phút này là mãi mãi!!!!

“một con vịt xòe ra hai cái cánh

Nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp cạp cạp!!!!” đt reo lên.

Nó cầm đt lên!!!! Gương mặt nó bất ngờ!!

“MI! chuyện j vậy?” hắn lo lắng!!

“là..... ĐĂNG!!!!” nó cười tươi nhìn vào màn hình!!!

“alo!!” nó nhanh chóng bắt máy!!

“cúp!!” hắn giật đt thoại của nó, cúp máy!!

“you.....you làm j vậy!!!!” nó shock trước hành động đt!!!!

“làm ơn!!!! Đừng chơi với tên ĐĂNG đó nữa!!!!” hăm mím môi, gương mặt đau khổ khi nói những lời này!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

“làm ơn!!!! Đừng chơi với tên ĐẶNG đó nữa!!!!” hăm mím môi, gương mặt đau khổ khi nói những lời này!

Nó nhìn hấn, chớp chớp mắt!!!!

“tại sao chứ?” nó thắc mắc!!

Hấn quay đi tránh đôi mắt đó, hấn lưỡng lự ko biết có nên nói cho nó biết hay ko? Nhưngcó lẽ chưa đến lúc!!!! Bây giờ hấn chưa chắc chắn!!!

Hít một hơi, hấn quay lại , xoa đầu nó, cười nói!

“bây giờ ko nói đc!!!! Chừng nào thích hợp anh sẽ nói!!!!”

Rồi hấn bước đi! * xin lỗi em!!!! Chuyện của ĐẶNG anh ko thể nói đc!!!! Cậu ấy.....*

“ĐÚNG LẠI!”

Tiếng hét làm đứt dòng suy nghĩ của hấn!

“you mà ko nói thì tui xử you đó!!!! Nói ko?!!!!!!” nó hai tay chống nạnh, hăm dọa!

“HA HA HA !!!! em đòi xử anh sao?” hấn ôm bụng cười!!!

“thách tui à?” nó xắn tay áo lên , tiến về phía hấn!!

“vậy bắt đc anh trước đi hấn nói!” rồi hấn bỏ chạy!!

Nhưng hấn đã lầm, nó chạy nhanh hơn hấn tưởng!!!!!! vì từ nhỏ nó đã là một đứa phá phách trong trường!!!! nên nó thường phải “chạy nước rút” để trốn giám thị!!!!!! Vì vậy mà level chạy của nó giờ thuộc hàng siêu cấp!!!

“à ha ha!!!! Bắt đc rồi nhé!!!!” nó nhảy lên , chụp được hấn!!!

Bị nó đẩy, hấn té xuống.....dẫn đến tình trạng bây giờ.....nó đang đè lên người hấn!!!! (mọi người tưởng tượng nhaz!!!! Nhưng trong sáng chút xíu!!! Đừng đen tối quá , TINH MI, xử t/g mắt!!!)

Hấn nhìn thẳng vào mắt nó, mỉm cười!!!! nụ cười như cái ngày lần đầu tiên nó gặp hấn.....nụ cười như tỏa sáng!!!!

“bây giờ thì em làm j tôi?” hấn nói nhẹ tênh!

Nó đứng hình, nhìn hấn.....tim bỗng đập thình thịch, não đình trệ khi gương mặt hấn cứ tiến gần gương mặt nó!!!!

Hấn tính hôn nó sao? Sao nó ko chống đối? sao nó lại có cảm giác muốn hấn làm vậy? sao nó lại im lặng?.....

Hằng vạn câu hỏi đc nó đưa ra, trong khi gương mặt hấn càng lúc càng gần!!!!

Nó muốn j đây? Chẳng phải đã tự nhủ là bản thân ko xứng với hấn sao? Nó muốn j?

Nó ko biết! hoàn toàn ko biết! nó.....nhắm chặt mắt lại!!!!

Hấn cười, “ngốc!” rồi hôn vào trán nó!

Hấn đứng dậy, bước đi trên đồng cỏ bao la!!!!

Nó vẫn ngồi đó, mặt nó đỏ bừng, tim ko ngừng đập loạn xạ!!!!!! cảm giác hụt hẫng bao trùm nó!

Nó liến lác đầu! nó muốn hấn kiss nó tới vậy sao?

“chuẩn bị đi! Tôi đưa em về!” hấn ngoảnh mặt lại, nói!

“à.....ờ!!!” nó mấp máy môi!

Rồi như một đứa con nít, nó vụng về chạy theo hấn!

Chiều xuống, mặt trời như nhuộm cho đồng cỏ một màu cam quyến rũ! Bao trùm lên hai người bằng những tia nắng ấm áp!!!

Trong hấn và nó, đều đang len lỏi một cảm xúc ko tên!

.....

Tại nhà nó,

“cám on you vì chuyến picnic!” nó nói!

“ko ! phải là anh cám on em mới đúng! Vì đã cùng anh ăn sinh nhật của mẹ!” hần nhẹ nhàng!

“à!! Còn một thứ nữa!!!!” nó nói rồi nhón chân, hôn vào má hần!

“cám on vì đã giúp đỡ tui trong thời gian qua!!!” nó nói nhanh rồi chạy vào trong nhà, che đi gương mặt đỏ như gấc!

Đóng cửa lại, tìm nó vẫn đập loạn xạ!!! nó đưa tay lên sờ môi nó.....nó vừa làm j vậy chứ?

Nó chắc chắn câu nó vừa nói chỉ là cái có.....htaajt ra nó chỉ muốn hôn hần!!!!

Nó.....thích hần rồi sao? Nó cười nó thích hần! đúng! Nó thích hần!

Nhưng nụ cười đó nhanh chóng chìm trong nước mắt!!!!!! nó ko có quyền thích hần!!! mọi chuyện đã đi quá xa rồi! nó phải làm sao đây?

.....

Hai tháng sau, cuối cùng kì thi HKI cũng kết thúc!!

Đi thi về, nó thả mình xuống giường!!

“aaaaaaa!!!! Ka ka ka!!! Ngày thi cuối cùng cũng xong!!! Ka ka !!!! ta tha hồ ăn chơi!!! Ka ka!!!!” nó phấn khích, hét lớn, lăn qua lăn lại trên giường!

“một con vịt xòe ra hai cái cánh

Nó kêu rằng cáp cáp cáp cáp cáp cáp!!!” đt nó reo lên!

“alo!”

“hôm nay em thi đc ko?” là hần!!

“hồ hô!! Tui nói ko đc you tin ko?” nó nhăn nhó!

“khì.....” Hần cười!

“à!! You có đi chơi với lớp tui ko? Lớp tui tổ chức đi cắm trại ở biển? đi ko? Tui đặt chỗ cho!!!” nó dòn dập!

“em đi thì anh đi!”

“vậy là đi!” nó cười tươi!

“ừm!”

“ok!!! Chuẩn bị đi!! Mai là khởi hành!!!”

“hẹn ngày mai gặp lại!” hần nói rồi cúp máy!

Nó tiếp tục tận hưởng cái cảm giác lăn qua lăn lại trên giường!! (các mem làm thử đi!! Vui lém!! Nhưng nên chắc là lúc đó trong phòng ko có ai!!! Chứ để ai thấy mất công người ta đưa vô viện thì khổ!!!!)

Oaaaaa!!! Nó mong tới mai quá!!!! Ngày mai mau tới đi!!! Cho nó đc đi chơi nữa!! nó thích biển lém!!!!

Nó ngủ thiếp đi với sự hào hứng trong lòng!! Ko biết rằng ngày mai sẽ có một bất ngờ lớn cho nó!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tại sân bay,

Một chàng trai bước ra , phía sau là 4 người mặc vest đen! Giương mặt đẹp trai khiến bao cô gái mê mẩn, nhưng ko ai dám lại gần bởi cái khí chất lạnh lùng tỏa ra từ người cậu khiến ai cũng phải sợ và tránh xa!!!

Một người đàn ông chạy lại, thì thầm vào tai chàng trai đó. Cậu khẽ nhếch mép cười, rồi nhanh chóng lái chiếc xe hơi đen nhoáng hướng ra biển!

TINH MI! mình đã về! nụ cười vẫn ko tắt trên gương mặt chàng trai đó, tốc độ của chiếc xe vẫn ko ngừng tăng cao!!!!

.....

“WOW” nó thốt lên khi đứng trước biển!!

Cuối cùng cái chuyến đi gian khổ của lớp nó đã kết thúc!!! Nhưng ai khổ sở chứ ko phải nó vì suốt chuyến đi nó toàn ngồi dựa vào vai hấn mà ngủ!

Nhớ tới hấn, nó nhìn quanh thì thấy hấn đang bị bọn con gái lớp nó bao vây!! nó ôm bụng cười, ai kêu làm hotboy làm chứ?

Một hồi lâu sau, hấn cũng dần xác bước ra đc!!! Nó vẫn ko ngừng nhìn hấn cười!!

“em cười j vậy?” hấn nhăn mặt hỏi nó!

“HAHAHAHA!!! Đẹp quá khổ vậy đó!!!”

“khì.....” hấn ko biết nói j, đứng gãi đầu cười khì!

“e hèm!!!! Cứ như tui là khỏe, ko xấu ko đẹp!!! khỏe thân!!!” nó hất mặt, ra vẻ tự hào về “nhan sắc” của mình!

“ko đâu! Em đẹp mà!” hấn trêu mếu nhìn nó nói!

“hờ.....hả?” nó trở mặt nhìn hấn, bất ngờ!!

“ko.....ko có j!!! đi thôi!! Bạn em đi nhận phòng rồi kìa!!!!” hấn bối rối, gãi đầu xong cầm vali bước đi!!!!

Nó ko hịu j! chạy theo hấn!!!!

Hôm đó, lớp nó ko đi chơi nhieu vì nhieu người còn bị mệt sau chuyến đi dài!!!!

Chiều, hấn cùng nó đi trên bãi biển!!!!

Ánh hoàng hôn phủ lên bãi biển một màu cam lấp lánh!!!! Khiến nó cứ vừa đi vừa nhìn xuống bãi cát ngắm cái thứ màu cam đó!!!!

A! một con ốc biển đang bò! Thế là nó chạy theo!!!! ồ!!! Có cả cua nữa, thế là nó chạy theo con cua!!!! ở đây có sao biển ko ta? Thế là nó bước chân xuống biển tìm sao biển!!!!!! cứ như vậy, nó lạc mất hấn!!!!

Hiện tại, nó đang đào cát lên tìm mấy cái vỏ ốc về làm đồ lưu niệm!!!!

Bỗng nó một bàn tay đưa ra trước mặt nó một cái vỏ ốc tuyệt đẹp!!!!

Nó sáng mắt, ko suy nghĩ chớp lấy vỏ ốc!!

“cám ơn nhaz!!! Oa! đẹp quá!!!!.....cậu.....!!!” nó riu rít, cho đến khi ngược mặt lên!!!

“chào cậu! TINH MI! lâu rồi ko gặp!!!” chàng trai ấy mỉm cười!

“Đã.....ĐĂNG!!!” nó lắp bắp!!!

ĐĂNG từ tốn ôm nó!!! Nó gần như bất động!! một phần vì ngạc nhiên, một phần vì.....nhìn ĐĂNG rất khác!

làn da ngăm đi, khác với làn da trắng hồng đó, làn da mà nó vẫn hay ghen tị với ĐĂNG!!! Nhìn trông khỏe mạnh hơn!!!! Nhất là.....từ ĐĂNG tỏa ra khí cứ như là bắc cực!! lạnh như băng!!! Ánh mắt đầy lạnh lùng, mặc dù đang cười với nó, nhưng nó vẫn thấy xa lạ!!!!!! có phải là ĐĂNG ko? Hay là người giống người!!!! cứ như nó ko quen ĐĂNG!!!!

Một bàn tay kéo nó ra khỏi vòng tay của ĐĂNG!

“cậu.....!!!!” hấn cũng bất ngờ với người đứng trước mặt! đây cứ như ko phải là ĐĂNG!!

Hồi nãy đang đi với nó, chợt ko thấy nó đâu, hấn đi tìm thì thấy ĐĂNG đang ôm nó!!! Hấn khẽ nhìn qua gương mặt nó!! Gương mặt đầy ngạc nhiên!!!giống như hấn vậy!

Nó thì rồi rồi, nó nên cảm ơn hấn chẳng? Hồi nãy, lúc ĐẶNG ôm nó, thực sự nó trống rỗng, ko biết nói j , làm j? nó nên vui mừng vì ĐẶNG đã trở về hay là buồn vì người đứng trước mặt mặc dù mang gương mặt của ĐẶNG nhưng lại hoàn toàn xa lạ!!!

ĐẶNG nhìn hấn và nó, từ tốn đeo cái mắt kính đen vào, nhếch mép!!

“2 người thân rồi nhì? Dù sao cũng chúc có một chuyến đi vui vẻ!!!” rồi cậu bước đi!!! Chỉ để lại trên bãi cát những dấu chân lạnh lùng!!!

Nó nhìn theo bóng ĐẶNG cho tới khi khuất mắt!!!

Nó nhìn hấn, hình như hấn biết j đó!!! Hấn mím môi, nhìn nó!!

“có lẽ nên nói cho em biết chuyện này!! Đi thôi!!”

Hấn nắm tay nó về khách sạn mà lớp nó đặt phòng!

Tại nhà hàng của khách sạn, hấn đẩy nó ngồi xuống ghế! Hấn ngồi đối diện, ko ngừng thờ dài!

“em.tốt nhất là đừng có bất cứ quan hệ j với ĐẶNG nữa!! vì bây giờ.cậu ấy là một trùm băng đảng!!” hấn chậm rãi!

“cái.cái j?” nó tròn mắt, ngạc nhiên!!!

“em nhớ lúc ĐẶNG biến mất vào 3 tháng trước chứ? anh đã nghĩ cậu ấy đi Mỹ để du học! nhưng ko phải!! thật ra cậu ấy qua đó để tranh giành với em mình cái chức ông trùm một băng đảng của gia đình cậu ấy!! vụ ấy chỉ có giới làm ăn quý tộc mới đc biết!! cha anh cũng biết chuyện đó!!!”

“ừm.típ đi!!” nó nói, nó đang cố gắng che giấu gương mặt hốt hoảng của mình!!!

“và.như em thấy đấy!! theo anh nghĩ thì.cậu ấy đã thành công!!!!” hấn ngập ngừng!!

Nó ko nói j, chỉ cúi gầm mặt xuống!

Hấn nhìn gương mặt suy tư của nó, có lẽ nó shock lắm!! hấn cũng ko biết tại sao ĐẶNG lại làm vậy?

Nó ngước mặt lên, nhìn hấn.

“tui đói!!” nó nói, miệng chu ra đáng yêu!

“hờ.hà?” hấn ngạc nhiên! Hấn ko nghĩ đó là điều nó sẽ nói!!!

“tui đói! Tui đói! Tui đói!! Tui muốn ăn!!!” nó nói với gương mặt trẻ con, cứ như đang làm nũng với hấn, điều đó làm hấn thấy vui!!!

“ừm!! vậy.anh đi lấy đồ ăn cho em!!! Em ngồi đây đi!!” hấn đứng dậy, mắt dần trong biến người!

Hấn đi, gương mặt nó đầy tâm trạng!! ông trùm ư? ĐẶNG mà nó quen.một thằng bạn thân thiết, hiền lành!!!! Giờ là ông trùm!!!! Nó như chưa tin vào chuyện này!!!

Mất thật rồi!! nó mất một người bạn thật rồi!! ĐẶNG mà nó biết.đã biến mất rồi!!!! Người nó gặp hồi chiều ko phải là ĐẶNG nó từng quen!!!

Nghĩ vậy!! nước mắt nó chực trào!! Làm mặt khóe môi!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đỏ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

4h30 sáng!! Chuyện động trời nhaz!!! Hôm nay nó dậy rất sớm!!! nó vsen, mặc quần short và áo pull rồi.đi qua phòng của hấn!!

“ê!!! Mở cửa!!! ê!!!” nó kêu lớn, tiếng “cộc cộc!” ko ngừng vang lên!!

hấn vì nghĩ về chuyện của ĐẶNG và nó nên tối qua đã ngủ trễ, sáng sớm tiếng gõ cửa làm hấn hơi bức mình.nếu lúc này người gõ cửa là một tên say xin hay nhân viên phục vụ thì chắc chắn sẽ đi xuống lầu 1.bằng đường cửa sổ!!!!(đã mạn quá!!!! Người ta chỉ vì miếng cơm manh áo thôi

mà!!!)

Nhưng khi nghe đc tiếng nó thì hấn gần như tỉnh hấn!!!

Hấn mặc vội quần áo ra mở cửa!!!!

“emtìm anh?” hấn hơi bối rối!!!!!! kì lạ thật! mới 5h sáng mà nó gọi hấn làm j?

“đi! Đi với tui coi cái này!!! Hay lắm!!!!” nó kéo tay hấn lôi ra khỏi phòng!!

Ko cưỡng lại đc nó, hấn liền đi theo!!!!

Nó kéo hấn tới một ban công đầy hoa.....và đặc biệt ban công này hướng ra phía mặt trời mọc!!!!!!

“ngồi đi!” nó chỉ cái ghế kế bên mình cho hấn ngồi!!!

“emmuốn ngắm mặt trời mọc?” hấn như đoán đc ý của nó!

“ừm!” nó khẽ gật đầu, mắt vẫn hướng về phía chân trời!!!!

Nó đã từng coi cảnh mặt trời mọctrên TV!

Nên nó luôn muốn coi tận mắt cảnh này! Thế là hôm qua nó đã lên kế hoạch cho khoảnh khắc này!

Vài phút sau,mặt trời dần nhô lên khỏi mặt biển, tỏa sáng kì diệu!!!

Các tia nắng chiếu vào mây tạo nên một cảnh kì thú trên bầu trời!!! còn trên mặt biển thì ánh sáng đang dần lan tỏa!! khung cảnh bây giờ là sự huyền ảo của ánh sáng và bóng tối, một mảng màu kì diệu!! nó như phản chiếu lẫn nhau!!!

Một cảm giác kì lạ dâng lên trong nó, bất chợt nó thấy nhỏ bé, nó khẽ run trước sự nhỏ bé đó!!! Rồi nó thấy thanh thản, trong phút chốc mọi nỗi buồn như tan biến vào hư vô!

Một người đầy tâm trạng mà đứng trước biển, thì sóng biển sẽ cuốn đi những tâm trạng đó! Một người cảm thấy trống rỗng mà đứng trước biển, thì biển sẽ mang cho người đó những cảm xúc thật là mãnh liệt!

Dần dần tia nắng chiếu vào mắt nó, chói! Nó bừng tỉnh trở về với thực tại!!! nó.....tự dừng lại muốn khóc!!!!!! Cảnh này làm cho con người yếu đuối quá!!!!

Hấn thì ko ngắm mặt trời !hấn chỉ nhìn nó, nhìn gương mặt nó đắm chìm trong trong nắng, hấn thấy ảm áp lạ lùng!

5h45, mặt trời kết thúc hành trình của mình!!! Nó cũng thỏa mãn đc con mắt!! nó đứng dậy, quơ tay quơ chân giống như đang tập thể dục!!!!

“haizzzz!!!! Ko ngờ cảnh này nhìn trong TV đã đẹp! chứng kiến tận mắt còn đẹp hơn!” nó trầm trồ!

“ừm!!!” hấn cũng ngừng việc nhìn nó!

Nó ngáp một cái, ko hui sao tự nhiên thấy buồn ngủ quá!!! Nó lười nhác ngồi phịch xuống cái ghế!!

“oáp! Ngày mai là về thành phố rồi!! chán ghê!!! Hôm nay đi chơi xả láng mới đc!!!!”

Nó vừa lấy tay che miệng vừa nói!

“tại sao.....lại là anh?” hấn đang im lặng, tự dừng lên tiếng!

“hử?” nó ngó mặt ra!

hấn khi cười trước cái mặt ngố hơn khi của nó!

“anh nói, tại sao em muốn xem cảnh bình minh với anh chứ?”

“à.....tại vì!!!! Tui ko biết nữa!!!!” nó sao một hồi suy nghĩ, gãi đầu liền nói một câu.....xanh rờn!

Hấn cũng ko cần câu trả lời, đơn giản chỉ muốn hỏi vậy thôi!!!!!! Việc này đối với hấn rất là đặc biệt, chắc chắn nó đã xem hấn như người bạn thân thật sự! điều này làm hấn rất vui!!

Trong khi đó nó lại đang đỏ mặt , quay đi nơi khác!

Bởi nó biết.....tại sao nó kêu hấn!!

Tìm nó đập thình thịch.....nó thích hấn thật rồi!!! rất thích là đằng khác!! Nên mới mở mắt dậy là đã nghĩ người đi cùng nó sẽ là hấn!! hấn là người xuất hiện đầu tiên trong tâm trí nó!!!!!!

Bỗng gió thổi, làm gương mặt nó khẽ se lại vì lạnh!!

Hấn lấy tay xoa lên má nó!!

“ làm vậy sẽ hết lạnh đó!!” hấn cười, bàn tay vẫn dịu dàng xoa má cho nó!!

Khỏi nói cũng biết nó đang đổ mặt tới mức nào, tìm đập nhanh hơn, giống như đang chờ nhảy ra khỏi lồng ngực để thi chạy marathon!!!

Hấn bỗng dừng lại!!!! nếu để ý bây giờ thì gương mặt của nó và hấn cách nhau chưa tới 10cm!!

Nó nhìn hấn.....hấn.....giống như là sắp sửa hôn nó!!!!

Gương mặt cũng gần hơnnó nhắm mắt lại..... rồi Hấn buông nó ra!!!!

Hấn quay mặt đi, cườinhưng lại là một nụ cười đau khổ!!

Nó cũng bình tĩnh,cảm giác hụt hẫng bao trùm nó.....lần thứ 2 rồi!!!! đây là lần thứ 2 hấn làm vậy!!!! cũng là lần thứ 2.....nó muốn hấn hôn nó!!!!

Hấn nhìn nó trêu mếu, đưa tay lên xoa đầu nó!!!!

“mình đi ăn sáng thôi!!!” rồi thông thả bước đi!!

Hấn quay đi, gương mặt ưu tư lại hiện lên!!! Thực sự.....hấn muốn hôn nó lắm!! nhất là việc nó ko phản ứng j càng làm hấn muốn hôn nó hơn!!!

Nhưng.....hấn tôn trọng nó!!!! Hấn chỉ hôn nó khi nó thực sự là bạn gái hấn!!!!

Vì vậy hấn phải kiềm chế!!! kiềm chế ko hôn nó lúc nó ngủ, kiềm chế ko hôn nó lúc ở cánh đồng cỏ và kiềm chế ko hôn nó lúc này!!!!

Còn nó, cảm giác hụt hẫng vẫn chôn chân nó tại chỗ!!!!

Nó cứ suy nghĩ về hành động của hấn.....nhưng thắc mắc hơn vẫn là hành động của nó!!!! Nó.....thật sự rất bối rối!!!!

Đã tự nhủ bản thân là..... nó ko xứng đáng nhận tình cảm của hấn!!!! vẫn biết là ko đc gần gũi hấn!!!!Vậy mà.....những việc nó làm thì ngược lại!!!! hết rù hấn đi chơi biển , rồi còn đi ngắm cảnh bình minh!!!! Thật sự, nếu hồi nãy hấn ko buông tay ra thì nó cũng xem ôm hấn!!!

Nó lắc đầu mạnh dữ dội!!!!

Ko đc!!! Ko đc để cảm xúc điều khiển mình!! Mình phải điều khiển cảm xúc!!!! Cố lên TINH MI!!! mày làm đc mà!!!!

Nghĩ vậy, nó chạy theo hấn!!!!

“oaaaaa!!! Tui đói tui đói!!! Tui cũng muốn ăn sang!!!! Đợi tui với!!!!” nét trẻ con của nó lại trở dậy, che đi con người đầy suy tư hồi nãy!!!

Hấn quay lại, thấy nó cười tươi, hấn cũng cười lại rồi sánh bước cùng nó xuống nhà hàng!!!!

Bạn đang đọc truyện “*Dùng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Hôm đó, nó cùng hấn và mấy đứa trong lớp hết đi nơi này tới khác!! Cứ như ko biết mệt!! nó làm hấn chóng mặt thiệt.....nhưng hấn cũng cảm thấy rất vui khi đc ở bên nó!

Tối, bạn bè nó ai cũng mệt nhừ, riêng nó thì sau khi tắm xong là.....sức mạnh lại tràn trề!!!

.....

“oa!!! Con kia kìa!! Con màu tím đỏ!!!!” nó chỉ trỏ!

Hắn nhìn nó, rồi mỉm cười!

“ok!” hắn nói!

Hắn và nó đag ở hội chợ gần khách sạn! bạn bè nó ko ai còn đủ sức đi nên chỉ có nó và hắn! hắn đang chơi trò bắn súng và mục tiêu là cái con gấu bông màu tím mà nó đag chỉ!

“pằng pằng pằng!” mấy cái lon rơi xuống, con gấu bông sau vài giây cũng ở trong tay nó!!!

“oa!!! Cảm ơn you!!” nó ôm con gấu bông vào lòng!!!

Nó ghé rất nhìu gian hàng, nó mua cho mẹ một cái nón, mua cho ba nó một cái áo sơ mi sặc sỡ!! còn anh nó, nó mua một con cá ngựa chút xíu khô queo cho anh nó!!! He he!!!

Khu hội chợ náo nhiệt, ánh đèn xanh đỏ bắt mắt cứ nhấp nháy ô điểm thêm cho bầu trời đêm vốn đã đầy sao! Khung cảnh này khiến nó càng hào hứng!

Bất chợt, nó dừng lại trước một gian hàng, nó bị thu hút bởi một cái đồng hồ đeo tay màu đỏ san hô!! Mặt đồng hồ đơn giản nhưng bắt mắt, dây đồng hồ được tết lại bằng nhìu sợi dây nhỏ khác cực kì dễ thương!!

Nó đeo thử trên tay, rất hợp với tay nó, nó cảm thấy rất thích cái đồng hồ này!

“đi oi!!! Cái này bao nhiêu tiền vậy đĩ?” nó hỏi người phụ nữ đang đứng trước mặt!

“à!!! Cái đó 300.000!” người phụ nữ trả lời!

Nó trở mặt lên!!

“300.000 ngàn!!!” nó ngạc nhiên bởi đồng hồ này rất đơn giản, ko có j đặc biệt cả, chỉ vì nó thích màu này và cách trang trí của cái đồng hồ!!

“thì là đồng hồ đôi mà!!! Ko phải con mua với bạn trai sao?” người phụ nữ ngạc nhiên, nhìn qua hắn!

Bất giác nó đỏ mặt, hắn có phải bạn trai nó đâu!!!

Haizzzzz!!! Mua 2 cái đồng hồ thì ai đeo nữa chứ!!

Nó tính nghịch nhìn hắn, lấy cái đồng hồ kia đeo vào tay hắn! cái này to hơn cái mà nó đag cầm!!

“oa!!! Đẹp nha!!! Tui với you hùn tiền vô mua đi!” nó chớp chớp mắt!! Chẳng tốt đẹp j! chỉ là nó.....sắp hết tiền!!!

“ừm!” hắn mỉm cười nhìn nó!

“oa!!! Cảm ơn!! Đi oi! Gói lại cho con đi!” nó cười tươi!

Người phụ nữ kia ngạc nhiên.....2 đứa ko phải là một cặp sao? gì mà hùn tiền vô mua!!!

Trên đường về khách sạn, nó tính mở cái hộp ra đưa cho hắn cái đồng hồ thì hắn cản lại!

“you ko lấy hả?” nó ngạc nhiên!

“em giữ đi!! Mai mốt đeo với bạn trai!” hắn mỉm cười, thấy hơi khó chịu khi nói như vậy!! hắn mong tương lai hắn sẽ là người đeo cái đồng hồ đó!

“cám ơn you!!” nó mừng rỡ!!

Hắn xoa đầu nó, dịu dàng nói “em đi ngủ đi! Mai là lên đường về rồi đây!! nhớ chuẩn bị cho kĩ! Đừng để quên thứ j cả?”

“ừm!! ngủ ngon!”

“ngủ ngon!”

Nó chạy thẳng lên phòng!!!

Nó sắp xếp lại vali và quần áo!!! Rồi cũng ngủ thiếp đi!! Hôm nay quả thật rất đặc biệt với nó!

.....

Chiếc xe của lớp nó đang trên đường trở về thành phố!!!!

Cũng như lần trước, nó dựa đầu vào vai hấn ngủ ngon lành khiến nhũn đũa khác phải ghen tị!

Bỗng “bùm!!” chiếc xe hơi lao đảo!

Thấy chấn động quá mạnh, nó mở mắt!!

“ùm!!!! Gì vậy?” nó mơ màng hỏi!!

“hình như bể bánh rồi!!!!” hấn nhăn mặt nói!!

Chiếc xe dừng lại, cả lớp nó xuống xe trong khi bác tài xé thay bánh sau!!

Nó như tỉnh hẳn, nó hít hà, vì chỉ mới đi đc khoảng 1 tiếng, nên xung quanh vẫn còn rùng!!!

Nó lên lấy một cái máy ảnh, đi vào rừng chụp hình!!!

Nó chỉ đi một mình vì nó muốn yên tĩnh và lại nó đi ko xa nên nếu có ai kêu nó thì chắc nó cũng nghe thôi!!!!

Bỗng!!!

“soạt”

Trong 1 giây, nó chợt thấy đau khắp người!!

Từ từ mở mắt, nó thấy mình đang nằm dưới một cái hố chừng 2 mét!!

2 mét, ko cao, nó có thể dễ dàng leo lên.....nhưng.....chân nó đau quá!!! Nó ko thể đứng lên!!!

Và lại, hình như cột sống nó bị gì rồi thì phải, nó ko thể ngồi dậy đc!!!!

ashhhhh!!!! Gì vậy nè!!! Pà nó!!! Đứa nào chơi đại!!! đào hố giữa đường như vậy!!! a!! đau quá!!!! Trời ơi!!!! Làm sao đây!!! nó khổ sở!!(bấy thứ rừng đó chị hai à =.=)

Nó chỉ biết nằm im cho tới khi ngồi dậy đc!!!

“có ai ko!!!!!!!! TINH MI dễ thương đang ở đây nè!!!!” có ai ko?!!!!!!!!” (oạch!! giờ này còn tự sướng!!!)

Rồi nó ngồi xuống!! chắc là khi ko thấy nó hấn sẽ tìm nó thôi.....khoan!!! sao lại nghĩ tới hấn chứ!!! sao ko nghĩ là cả lớp sẽ tìm nó!!!!

Nó ôm đầu gối!!! nó nhìn cái đồng hồ màu đỏ san hô trên tay mình!

“ashhh!! Tên đáng gét!!! Tui lại làm phiền you nữa rồi!!! tới đây đi!! Làm ơn!!!” nó nhắm mắt nói khê!!!!

Bạn đang đọc truyện “*Dừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

“ầm!!” một tiếng sấm vang lên!!

Nó sợ hãi, co ro ngồi khẹp lại!!!!

Nó mong trời đừng mưa! ở đây ko hề có chỗ cho nó trú mưa!!!!

Nhưng.....mọi việc lại khác bởi.....1 giọt.....rồi 2 giọt mưa rơi xuống!!! rồi màn mưa rơi xuống làm rát cả da thịt!!!

Lạnh! Nó run lên! Ôm đầu gối chặt hơn!

.....

Cả lớp nó khi thấy trời mưa, liền lên xe trú mưa!

“cậu thấy TINH MI đâu ko?” hấn lo lắng hỏi TRANG!!! Hồi nãy vì lo giúp đỡ bác tài xế sửa xe nên hấn quên để ý nó!! Bây giờ, xung quanh là rừng, trời lại mưa!!! Hấn càng lo hơn!!

Nhận đc cái lắc đầu của TRANG, hấn liền lao xuống xe, chạy thẳng vào rừng!

Con mưa nhanh chóng làm ướt hấn, hấn thấy hơi lạnh!!! Hấn lo cho nó, cả hấn còn thấy lạnh thì nó sẽ như thế nào đây?

Hấn nhú mày , cố gắng nhìn trong màn mưa dày đặc tìm nó!!!!

Hấn sợ hãi!! Sợ hãi thật sự!!! tìm hấn như có ai thất lại!! hấn như khó thở!!! Lỡ nó bị gì.....hấn liền gạt đi cái suy nghĩ xui xẻo đó!!!!

“TINH MI!!!!” hấn gọi lớn!!!

Trả lời lại hấn chỉ là tiếng của mưa! Nếu.....trời ko mưa.....thì sẽ thấy, trên mặt hấn.....giọt nước mắt đang rơi!!!!

làm ơn!!! Đừng chơi trốn tìm với anh!!

“TINH MI!! em ở đâu? TINH MI!!” hấn típ tục hét lớn trong mưa!!!

Nó cố gắng thu nhỏ người lại, mong tìm đc bất kì hơi ấm nào!!!! Nó lạnh quá!!! Mưa làm rát mặt nó!!! Đau quá!!!

“hức!!! đáng gét ơi!!! Biết kiểu này tui ko có đi chụp hình đâu!!! Đáng gét ơi!! Đừng tìm tui nhaz!! Trời mưa lạnh lắm!!!! hức!!!” nó co ro, nói một mình!!!

Nó rất muốn hấn bên cạnh ngay lúc này nhưng trời lại rất là lạnh!! Nó ko muốn hấn cứ hi sinh vì nó như vậy!!!

Nó.....ko muốn thấy người mình thích đắm mưa vì nó !!!

“TINH MI!” bỗng tiếng của hấn vang tới tai nó!!!

Đôi mắt nó sáng lên!

“tôi ở đây!!” nó nói vọng ra!!

“TINH MI!!” nó nghe tiếng nói xa dần!!

“tôi ở đây!!!! Đáng gét!!! Tui ở đây!!!!” hoảng loạn , nó mặc cho cái chân đang đau, vịn vào đất đứng dậy!!!

“TINH MI!!!!!!!!!!!!” hấn vẫn ko nghe thấy tiếng nó!!!

“tôi.....ở đây!!!” nó mệt nhoài!!

“TINH MI!!!! TINH MI!!!”

Nước mắt nó tuôn ra!!! Tiếng hấn xa dần rồi biến mất!!!!

Nó thất vọng, ngồi thụp xuống khóc!!!

“hức!!! cái đồ đáng gét!!! Rõ ràng.....sắp tới rồi vậy mà.....hức!!!! oa !! hu hu !!! đáng gét ơi!!! Hức hức!!!” nó khóc lóc như một đứa con nít 3 tuổi lạc mất người thân!!

Chợt..... một bóng người in xuống mặt đất!! nó ngước mặt lên!!!

Nước mắt thi nhau chảy xuống gương mặt nó!!!! vì.....hấn đang đứng trước mặt nó!!!!

Nhìn thấy nó khóc! Tim hấn thắt lại, hấn nhảy xuống cởi chiếc áo sơ mi khoác lên cho nó!!

Mặc dù cái áo cũng đang ướt! nhưng ít nhất ở đó vẫn còn hơi ấm của hấn!!!!

Hấn ôm nó vào lòng, ôm thật chặt!! hấn thấy nó đang run lên vì lạnh!!

“sao em khóc quá vậy!!!!”

“hức !!! tui.....tui.....!!!”

“làm ơn!!! Đừng làm vậy với anh nữa!!! đừng.....chơi trò trốn tìm với anh nữa!!!!làm ơn! đau lòng lắm khi thấy em như vậy!!! làm ơn!! ” hấn siết nó chặt hơn!

Nó ko nói j!!! chỉ để những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài!!! Rồi nó cũng thiếp đi trong vòng tay ấm áp đó!!!! Kì lạ!!! bỗng dưng nó thấy hạnh phúc!!!

Bạn đang đọc truyện “*Dùng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Trong cơn mơ màng, nó mở hồ cảm thấy như người đi nâng lên!! Rồi như tiếng của con TRANG đầy lo lắng! rồi cảm giác như mặt đất đang di chuyển rất nhanh, lâu lâu rung lên dữ dội!!! rồi.....nó thấy hơi thở của hân phả vào mặt mình..... ấm áp và an toàn là điều nó cảm nhận được!!! Thật yên bình! Cảm ơn đồ đáng ghét!

Ánh sáng rọi vào mắt nó khiến nó khó chịu, nó khẽ sờ mở mắt ra!!

Oạch! nó đang ở trong bệnh viện!!! mùi thuốc nồng nặc! nó nhìn lên cái đồng hồ ở trên bức tường trắng xóa!!! 1h sáng sao?

A! sao nó thấy nhức đầu quá!! Người nó nóng rang!!! Rồi chân nó.....đau quá!!!

“cạch!” hân mở cửa bước vào, gương mặt mừng rỡ khi thấy nó tỉnh dậy!!!

“nè!!! Sao tui vào đây nữa vậy? tui có bị j đâu?” nó ngơ ngác hỏi hân!

“ko bị j à? Em bị sốt cao, rồi cái chân bị trật nữa! ko sao à?” hân nói, đôi phần châm chọc nó!! Nó xụ mặt xuống xấu hổ!

“nhưng em tỉnh dậy là hay rồi!” hân cúi xuống hôn lên trán nó!!

“ọt ọt!!” bụng nó biểu tình!

Nó lấy tay xoa bụng, giương đôi mắt cún con nhìn hân!!!

“tui đói!!”

Hân cười trước cái biểu hiện đó của nó!! Hân xoa đầu nó một cái rồi nhanh chóng ra ngoài mua đồ ăn cho nó!!!

.....

Hôm sau nó xuất viện cho kịp ngày đi học!!!

Sáng sớm, nó cực khổ bước ra khỏi cửa với sự giúp đỡ của anh nó! Chân nó vẫn chưa đi được!!

Vừa mở cánh cửa ra, nó muốn bật ngã!!!!

Hân.....hân làm j ở đây!!!!

Hân ko nói ko rằng, đi lại, thân nhiên bế nó lên trước mặt anh nó!!! Nó tròn xoe mắt!

“để em chở MI đi học cho!” hân nói!

“ừm!!! tôi đi ngủ tí đây!” anh nó nói xong, vươn vai bước vào nhà!

“nè!!! Thà tui xuống!! thà tui xuống đi!!” nó meo mào gần như muốn khóc!! Cái này!!! Hân chở nó đi học cũng được!! Có cần phải bế vậy ko?!!!

“yên nào!!! Anh bế em như bao gao bây giờ!” hân hăm dọa, nửa đùa nửa thật!

Nó xụ mặt, nằm im!!!

Hân nhẹ nhàng đặt nó lên cái xe hơi mui trần màu đỏ của hân, rồi nhún ga!!

Nó ngồi yên, để gió lùa vào tóc nó!! Oa~~~~ đi học bằng xe hơi đã thiệt!!! mát quá đi!!! Nó nhắm mắt lại, tận hưởng gió!

Hân cười mỉm, nó đáng yêu thật!

“kịch!” chiếc xe dừng lại!

Hắn tỉnh đưa tay bế nó thì nó liền né qua một bên!!

“ nè!!! You.you cho tui mượn vai là đc rồi!!! đừng có bế nữa!!!!” nó nhăn mặt khổ sở!! hắn lúc nào cũng lo cho nó như lo cho một đứa con nít!

Hắn ra về nghĩ ngợi. “ ko!” đó là câu trả lời của hắn!

Thế là thêm một lần nữa, hắn bế nó đi!!

Trong trường , bao nhiêu ánh mắt nhìn nó và hắn!! có người còn ngưỡng mộ, gán cho tụi nó cái danh mà nó nghe muốn phát khóc, “ cặp đôi hoàn hảo!”

“ 2 người thân thiết quá nhỉ?”

Hắn khựng lại, nhìn người con trai trước mặt! là ĐĂNG!

Nó vùng vẩy kêu hắn thả nó xuống! nhưng hắn vẫn đề vậ, nhìn ĐĂNG với ánh mắt ko hề thiện cảm!

“cứ tưởng chuyển đi chơi có cậu thì Mi sẽ đc an toàn! Ko ngờ.” ĐĂNG nhìn xuống chân của nó!!!

Cậu nhìn hắn , cười một nụ cười khinh khinh!! Nó nhìn ĐĂNG, nó chưa bao giờ thấy nụ cười này!

“ là do mình!! Ko phải tại.QUÂN!” nó nói nhỏ, bênh cho hắn!

“thì sao hả? chẳng phải vì cậu mà MI từng bị bắt cóc sao? Còn bị đánh nữa!! so với việc này thì thấm vào đâu chứ! nếu cậu ko còn j để nói thì BIẾN ra chỗ khác cho tôi đi!!” hắn gằn giọng!

ĐĂNG nét mặt thoáng giận dữ, nhưng cũng bình tĩnh nhếch miệng cười!

“chỉ có kẻ mạnh nhất mới bảo vệ đc người mình yêu thương thôi!” ĐĂNG nói nhỏ đủ cho hắn nghe khi đi qua hắn!

Gương mặt hắn co lại! ĐĂNG đang ám chỉ điều j? chẳng lẽ ĐĂNG tranh giành chức ông trùm kia chỉ vì.

“này! Cậu ta nói j vậy?” nó nhìn gương mặt hắn. lo lắng hỏi!

“ko ! ko có j?” hắn cười trấn an nó! Rồi típ tục bước đi!

Nó man mác buồn trong lòng!! ĐĂNG thay đổi quá!!

.....

1 tuần sau, kết quả thi đã có, hắn quả thật có khiếu làm thầy giáo!!

Nó cầm tờ giấy kết quả mà ko tin vào mắt mình!!!! Nó.nó đứng hạng nhất lớp!!!

Về tới nhà, nó hết ngẩn ngía rồi lại nhảy tung tung vui mừng thích thú!!! Rồi ôm tờ giấy xong quay vòng vòng!!! (ây da!!! Diên oy!!!)

“một con vịt xòe ra hai cái cánh!!

Nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp!”

“alo!” nó hào hứng bắt máy!

“con quý!!! Đừng nhất lớp nhaz!!!” là NHƯ!

“hè!! hè!!” mũi nó sắp đụng tường!!

“ này! Phải dãi cái j chứ?” NHƯ đề nghị!!

“ ờ!! ờ!!! Tao bao mây châu kem !!! ok!!!”

“ ok!! Chùng nào?”

“mai! Trong căn tin!!!” nó trả lời!

“ ừm.cũng đc!!!”

“vậy thôi nhaz!!” xong nó cúp máy!!

Nó lăn qua lăn lại trên giường! (một sở thích quái đản của nó đó!) rồi nó nhớ tới hân!!

Nó chủ động gọi cho hân!!

“alo!” hân bắt máy ở đầu dây bên kia! Hơi thở khó nhọc!

Nụ cười trên môi vụt tắt!! nó lo lắng!!

“you.....you bị j vậy? saosao?”

“khi!! Anh.....ko sao đâu? Em gọi anh có việc à?” hân chặn nó lại!

“tui.....tui!! you.....you nói dối!! khai mau! Chuyện gì vậy? sao.....sao hơi thở của you!!”

“tút.....tút.....” đầu dây bên kia cúp máy!

Nó ngơ ngác nhìn cái màn hình đt!!! Hân.....chắc chắn đang giấu nó chuyện gì!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Hôm sau, nó lần thẩn đi trên trên sân trường!

Một cảm giác bất an sao cái lần gọi điện hôm qua!! Nó đã cố gắng gọi lại nhưng chỉ nghe đc giọng nói dễ thương báo rằng “số máy quý khách gọi hiện ko liên lạc đc.....tút tut!!!”

ashhhhh!! Nó lo đến phát điên lên được!!! đáng géc oi!!! You bị j vậy!!!! mấy lúc nó bị nạn thì hân luôn là người giúp nó!! Làm ơn!! Cho nó một cơ hội để trả ơn hân đi!!

“mời bạn TINH MI lên phòng hội trường hội học sinh! Xin nhắc lại”

Loa phát thanh vang lên!! Sặc! thời gian gần đây nó vì cái chân đau nên đâu có chơi khăm ai đâu ~> ko có vi phạm j!!

Kêu nó lên chi vậy ta? Nó thắc mắc, nhưng chân vẫn thẳng tiến tới phòng hội trường!!

Tới nơi, nó đứng trước cánh cửa, bao nhiêu kỉ niệm tràn về!! ở đây nó đã quen ĐĂNG, cãi lộn với cậu nữa, rồi bao lần van xin tha thứ để khỏi bị phạt.....nó khi cười! vui thật!! một khoảng thời gian thật là vui!!! nhưng đôi mắt nó đượm buồn khi nhìn về thực tại!!! ĐĂNG mà nó quen biết.....ko còn nữa rồi!!

Nó đẩy cánh cửa bước vào!

“cậu.....à ko! Hội trường gọi tui có việc gì?” nó đổi cách xưng hô!

ĐĂNG nhăn mặt nhìn nó, ánh mắt như đang đốt hết oxi xung quanh nó, nó khó thở!!! Nó liền quay đi né ánh mắt đó!!

“nếu.....nếu ko có j thì.....tui đi!” nó muốn khóc!! Sao mà.....khó chịu quá!!! Xa lạ quá!! Mặc dù người nói là nó.....nhưng!!!

“bộp!” từ phía sau, ĐĂNG lao lên, đánh vào bức tường sau lưng nó!! Năm đám xoẹt qua mặt nó khiến nó sợ hãi!

“cậu.....cậu.....sao lại vậy chứ!” ĐĂNG hét lên giận dữ!!

Nó cố gắng giữ gương mặt lạnh lùng, gạt tay ĐĂNG ra!

“trể học rồi! tui đi!” nhưng bàn tay ĐĂNG mạnh mẽ! ko một chút chuyễn dời!

“sao cậu lại đối xử với mình như vậy?” ĐĂNG nói, giọng phảng phất buồn!

Nó cười khẩy, “tại sao ư? Chẳng phải người bỏ đi ko nói một lời là cậu sao? Ko phải người thay đổi là cậu sao? Vậy tôi hỏi cậu , tại sao lại đối xử vậy với tôi hả? cậu ko xem tôi là bạn à? Đừng một cái là đi! Đừng một cái trở về là ông trùm!! ừ! Ôm cái chức ông trùm của cậu đi!!! Tôi là bạn của ĐĂNG,

ko phải là bạn của một ông trùm!” nó hét lớn, bao nhiêu uất ức cứ thi nhau tuôn ra!! Nó giận ĐĂNG, cái này gọi là bạn bè sao?

ĐĂNG im lặng nhìn nó!!!

“mình làm vậy.....vì ai chứ?” cậu giương đôi mắt nhìn nó!! Ko một giọt nước mắt, nhưng đôi mắt lại buồn sâu thẳm thẳm!

Nó ngạc nhiên, sao lại hỏi nó câu này? Nó quay mặt đi tránh ánh mắt đó!

“là cậu đó!! TINH MI ! là vì cậu đó!! Nhìn thẳng vào mặt mình đi! Sao lại đối xử với mình như vậy? chỉ vì mình ko muốn thấy người mình thích bị ăn hiếp, chỉ vì mình quá yếu đuối nên đã ko bảo vệ được cậu nên đã tranh giành cái chức vụ đó!!! Cậu nói đi!! Vì ai? 3 tháng mình sống ko bằng một con thú, 3 tháng mình đã ở trong địa ngục kinh hoàng! Là vì ai hả?” ĐĂNG giận dữ ko kềm, hét lớn!!

Nó.....nó nghe rõ từng từ! nó hiểu rõ từng từ! nước mắt nó rơi!! Vì nó sao? Là vì nó sao? Làm ơn!!! Đừng là vì nó!! Nó ko thể.....đáp lại cái tình cảm mà ĐĂNG dành cho nó!! Nó ko thể!!

ĐĂNG như lấy lại bình tĩnh, quay lưng hít một hơi!

“mình hôm nay chỉ muốn chúc mừng cậu vì đc hạ gục nhất! vậy thôi!! Cậu đi đi!!” ĐĂNG dịu dàng!

“ko!! Mình ko thể đi đc!!! Mình phải giải quyết chuyện này!!” nó quệt nước mắt, mạnh mẽ nói!! Nó ko muốn nhìn thấy ĐĂNG cứ tự mình đi vào chốn nguy hiểm đó!!

“cậu.....chẳng phải là cậu biết rõ là mình ko hề thích cậu sao? Mình chỉ xem cậu là bạn!! chẳng phải cậu là người hiểu hơn ai hết mà! Làm ơn! Đừng lại đi!! Đừng vì mình nữa !!” nó cố gắng nói từng từ! nó phải ngăn chặn những giọt nước mắt đang động lại nơi khóe mi!

ĐĂNG im lặng, ko gian trở nên căng thẳng, cứ như thổi mạnh một cái là căn phòng này sẽ nổ tung!!

“vì hần sao?” ĐĂNG nói!

Nó bất ngờ!

“vì hần sao? Vì.....cậu thích tên kia sao? Nên ko thể thích mình!” ĐĂNG cười khẩy!

Nó.....nó bối rối! đúng! Nó thích hần, nhưng.....

“ko! Mình.....” nó lên tiếng!

“ha ha!! Chắc tên đó bây giờ đang đc cha hần dạy dỗ!” ĐĂNG chen vào! Rồi bật cười!

Nó ngạc nhiên!! Gương mặt đầy thất vọng!

“tí phú HÀN TỊNH DÂN! Một người giàu có, quyền lực và cũng nổi tiếng là một người khinh dân bà!! Ông ta sẽ như thế nào nếu biết con trai mình đang yêu nh?” ĐĂNG nói giọng đầy lạnh lùng giễu cợt, tay nghịch nghịch cây bút trên bàn!!!

Nó gần như muốn quy xuống! hần.....hôm qua giọng nói của hần.....

“chát!”

Chưa đầy một giây nó đã đứng trước mặt ĐĂNG!

Chưa đầy một giây, trên mặt ĐĂNG in hần 5 dấu tay!

Chưa đầy một giây, nó.....nó đã tát ĐĂNG!!!!

Nó đưa đôi mắt đầy giận dữ nhìn ĐĂNG trong khi cậu nhìn nó với ánh mắt bất ngờ!!

“cậu.....cậu.....đúng là xấu xa mà!!” nó giọng nói đầy căm phẫn!!

Lời nói của nó như đâm thẳng một nhát vào tim ĐĂNG!!

Nó quay lưng bước đi liền bị cậu kéo lại!!

“cậu tát mình.....vì hần sao? Nên nhớ mình mới là bạn cậu, ko phải hần!!!là mình là mình!!” ĐĂNG đau đớn, nói lớn!

Nó nhìn ĐĂNG, nhếch miệng!!

“đúng! Tôi tát cậu.....nhưng ko phải ĐĂNG! ĐĂNG mà tôi quen biết chết rồi!” nó lạnh lùng hất tay ĐĂNG ra, bước đi!

“chết tiệt!” sau khi nó đi, ĐẶNG hất tung mọi thứ trên bàn!

Cậu dựa vào tường, mong lấy lại bình tĩnh, hơi thở cậu gấp gáp, rồi bình thường trở lại, nhìn qua cửa sổ!

“cậu hãy đợi đó TINH MI! kẻ mạnh nhất sẽ chiến thắng!”

Bạn đang đọc truyện “*Dùng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Nó chạy lên sân thượng trường, ngồi đó, mặc cho gió thỏa sức thổi, mặc cho tiếng chuông báo giờ học đã vang lên! Nó chỉ ngồi đó và.....khóc!!

Ngoài khóc ra nó ko biết làm j hết! nó lo cho hấn lăm!!!

Nó lấy đt ra, gọi cho hấn với một tia hi vọng yếu ớt là hấn sẽ bắt máy!! Nhưng vẫn chỉ là những tiếng tút tút ngắn dài!!

Nó ôm đầu gối, nước mắt tuôn ra làm ướt đầm gương mặt nó, nó muốn gặp hấn!

Ước gì! Hấn ở trước mặt nó ngay bây giờ, hấn sẽ lau nước mắt cho nó bằng đôi tay ấm áp của hấn! hấn sẽ hôn lên trán nó để nó cảm thấy vui đi sự buồn bã và.....hấn sẽ mỉm cười!

Nó muốn thấy nụ cười của hấn! hấn đang ở đâu vậy! làm ơn xuất hiện đi!! Nó đau quá!! Ngực nó.....nhói đau!!

Gió vẫn thổi như an ủi nó, vang vọng khắp nơi là tiếng xào xạc của lá cây làm lu mờ tiếng khóc buồn bã nhỏ bé đang vang vọng ở đâu đó trên sân thượng!!

.....

Sau 1 tiếng khóc rờn rã, nó mang đôi mắt đỏ hoe sưng phù đi xuống! nhìn nó bây giờ chẳng khác j một con điên!

Mái tóc bù xù vì gió, gương mặt tèm lem vì nước mắt, đôi mắt đỏ sưng vì khóc, gương mặt như đại đi vì buồn!! ai gặp nó bây giờ chỉ muốn bỏ chạy thật xa!!

“cộp.....cộp!” phía trước nó cũng có tiếng bước chân đi từ phía ngược lại! ngạc nhiên vì bây giờ trên hành lang vẫn còn người, nó ngược lên.....

Gương mặt nó méo lại khi nhìn thấy người con trai đang đứng trước mặt!

“hức.....hức.....đồ...đồ đáng ghét!” nước mắt nó lại chảy dài trên gương mặt nó khi thấy người con trai đang đứng trước mặt là hấn!

Nhưng sao vậy nè! Gương mặt hấn đầy những vết thương, hấn mặc áo khoác kín mít, trùm nón lại! ko giống như hấn ngày thường, luôn khoe làn da rám mặt ong của mình! Hấn bị bệnh sao?

Thấy nó, hấn nhanh chóng quay mặt nhìn ra cửa sổ để nó ko nhìn thấy những vết thương kia! Nhưng khi thấy nó khóc, chân hấn vô thức chạy lại bên nó! Tim lại nhói lên khi nhìn thấy nước mắt của nó!

“TINH MI!! em sao vậy? ai làm gì em? Em nói đi!” hấn hỏi dồn dập! đôi bàn tay vụng về lau nước mắt cho nó, nhưng hết giọt này tới giọt khác, nước mắt nó vẫn ko ngừng tuôn ra!!

Nó ko biết nói gì? Chỉ biết nhìn vào mắt hấn! môi vẫn mấp máy từ “đồ đáng ghét!”

Chợt!

Hấn lấy hai tay vịn đầu nó lại!

Chợt!

Nó thấy gương mặt hấn to dần!

Chợt!

Nó thấy ấm ấm ngay môi!

Chợt!

Một thứ gì đó lan tỏa trong lòng nó, nó ko biết, chỉ biết rằng, thứ đó rất ngọt ngào!

Ngọt hơn cả đường! ngọt hơn bất cứ loại kẹo gì nó từng ăn!

Bắt giấc nó đỏ mặt, rồi từ từ nhắm mắt lại!

Tận hưởngmột nụ hôn!

Chỉ mong rằng thời gian đừng trôi đi nó mãi dc như vậy! chỉ mong đây là sự thật! chỉ mong hấn đừng buông nó ra! Chỉ mong.....

Môi hấn dần xa môi nó, hấn lấy trán của mình áp sát vào trán nó, hơi thở hấn gấp gáp! Nó có thể nghe được tiếng hấn thở, cảm nhận được hơi ấm của hấn và.....tim hấn đập dữ dội!

“làm ơn!!! Đừng khóc ! tôi ko muốn thấy nước mắt của em đâu!” hấn nói tựa hơi nước!! giống như sợ ai đó nghe thấy!

Nó khẽ gật đầu!

Hấn mỉm cười! hấn hôn đôi mắt của nó, hôn lên trán nó rồi ôm nó vào lòng!

“TINH MI! ANH.....YÊU EM!”

Nó khóc! Nó lại khóc! Nhưng là nước mắt của sự hạnh phúc! ấm lòng quá!! Nó.....cũng yêu hấn!

Nó ôm chặt hấn như sợ hấn chạy đi mất!! có lẽ.....hôm đó sẽ là ngày hạnh phúc nhất của nó!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Nó nhìn quanh, nhiều sương quá!

Đôi chân nó như muốn lạnh cóng, màn sương dày đặc, lâu lâu nó dùng tay mò mẫm đường đi, may mắn là xung quanh nó ko có bất cứ chướng ngại vật nào! Nhưng đây là đâu?

“BI!!.....hức.....BI ơi!!! Đừng có ngủ!!!.....BI ơi!”

Nó nghe thấy tiếng khóc, hình như là của một bé gái! Màn sương trước mặt nó chợt biến mất!

Nó thấy trên mặt đất là một bé gái, đang dùng đôi tay nhỏ bé của mình lay lay cậu nhóc đang nằm ở dưới đất!

Gương mặt cậu bé tái xanh, đôi mắt lim dim, nhắm hờ, trên môi là một vết máu khô!

Nó lấy tay bịt miệng lại để ko thốt nên lời!! đây.....đây là!!!

Vậy.....đứa bé gái kia là.....nó!

“BI!đừng có ngủ!!!! BI ơi MI.....MI sợ lắm BI!! Đừng có ngủ mà BI!! Oa oa oa!! BI ơi! Đừng có ngủ!!! anh MI tìm ra MI mà BI!!!” đứa bé gái gương mặt tèm lem nước mắt, cái váy màu hồng bị vấy bẩn, tay ko ngừng lay cậu nhóc kia!

Nó như chôn chân tại chỗ!! hình ảnh này là.....của 10 năm về trước!! nó muốn khuyu xuống!!

Nước mắt nó trào lên, làm mờ đi hình ảnh trước mặt!

“MI.....đừng có khóc!”

Cậu bé nằm dưới đất, tay run run lau nước mắt cho cô bé, nở một nụ cười khó khăn!!

“đừng đi.....bọn bắt cóc.....thấy cậu yếu đuối!!!” cậu bé nói típ!!

Cô bé khóc to hơn!

Từ trong túi quần, cậu bé lấy ra một con búp bê nhỏ!!

“MI.....mình.....mình lấy lại đc rồi nè!!khụ.....khụ.....thấy mình.....hay ko? mình.....mình ko sợ tụi bắt cóc đâu!!” cậu nhóc vẫn giữ nụ cười trên môi, khó khăn nói trấn an cô bé!!

Hình ảnh của quá khứ đang ở trước mặt nó, nước mắt nó lăn dài, đôi mắt dại đi vì những hình ảnh đau thương! Tim nó như bị bóp nghẹt, nó.....đã có một người.....từng vì nó mà.....

“aaaaa!!! BI ơi!! Đừng cóngủ mà BI!!! BI ơi!!! Mở mắt đi BI!!MI ko muốn búp bê nữa đâu!! BI ơi!! MI sợ lắm BI ơi!! Đừng có bỏ MI mà BI!! Oa oa oa oa oa !!! ba mẹ ơi!!.....cứu con ba mẹ ơi!!!”

Đứa bé gái khóc thét lên khi bàn tay của cậu bé lạnh dần, rồi bất lực rơi xuống nền nhà lạnh ngắt!

Đôi mắt ko mở nữa, nhưng.....trên môi vẫn là nụ cười trấn an cô bé!!

“cái j ờn vậy?” cánh cửa nhà kho mở ra, một tên bặm trợn bước vào, hần hững hờ nhìn xác cậu bé lạnh dần đang nằm trên sàn nhà!!

“chết rồi à?” cười khẩy một cái hần thốt lên một câu nói lạnh lùng!

Đề chắc ăn, hần lấy chân đá vào cậu bé!!

“ko đc đụng vào BI!! BI đang nằm ngủ!!! ko đc đụng vào BI!! Bỏ ra!!!” cô bé dùng thân mình che cho cậu bé, lấy đôi tay nhỏ bé cố gắng hất chân của hần ra!!

“con ranh này!” hần tức giận, nắm cổ cô bé, quăng vào góc phòng,rồi bế cái xác lên!

Đau đớn, nhưng cô bé vẫn cố gắng lết lại nắm chân hần!

“đừng mà!!! Cho.....cho BI ngủ đi.....đừng đánh BI nữa mà!!!” cô bé van xin!

Hần hừ mạnh một cái, rồi vô tâm đá vào người cô bé văng ra một khoảng xa!

Cô bé bất lực nhìn hần đóng cửa, đi ra ngoài, mang theo xác của cậu bé!!

“BI ơi!!! Oa oa oa!!! Đừng đánh BI mà!!! Oa.....oa.....đánh MI đi!!! MI ko đòi búp bê nữa đâu.....oa.....oa!!!!” cô bé lấy tay quạt nước mắt, nhưng cứ hết giọt này tới giọt khác tuôn ra!!

“phụt” bỗng cái bóng đèn trong căn phòng ngừng sáng!!

Cô bé sợ hãi hét toáng lên!!

Từ bên ngoài chỉ vọng lại giọng một người đàn ông!

“ranh con! Khôn hồn thì nghe lời! ko thôi tao cho mày chết theo thằng kia!”

Cô bé đổ run lên vì sợ, ngồi khép mình trong góc phòng, bóng tối bao trùm nó, bóng tối thật đáng sợ!

.....

Nó mở mắt ra, chỉ là một giấc mơ! Đó ko phải là ác mộng, mà là giấc mơ của quá khứ!

Nước mắt nó lăn dài trên gương mặt đầy mồ hôi!

Nó ngồi dậy, thở khó nhọc, rồi.....nó ngồi khóc!!!!

Đứng.....đó là lí do.....nó ko xứng đáng nhận của ai bất cứ thứ gì!! Kể cả tình cảm! nó ko xứng!

“đồ đáng ghét ơi!!!.....hức.....tui.....tui xin lỗi!!!” nó khẽ nói trong nước mắt! nó.....ko xứng đáng nhận tình cảm của hần!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Mì ơi! Dậy đi học!” anh nó từ dưới nhà nói vọng lên!

Nó ko trả lời, gần một đêm thức trắng làm nó kiệt sức! nó vsen, rồi soạn bài vở!

Chợt.....nó đụng trúng một cái hộp màu xanh biển!

Nó mở ra, thì ra là cái đồng hồ san hô nó mua ở biển cùng hân! nó thờ dài!

Nó tính tặng hân nhưng.....

Chán nản, nó đóng hộp lại, quăng vào góc phòng!

“khịt.....khịt!” nó ra sức ngửi bởi.....hình như có một mùi lạ trong nhà nó!

“á!!! Cháy cháy!!” nó hét toáng lên khi bước vào nhà bếp!!

Nó chạy vào, nó ko bik anh nó còn đây ko! Nó hoảng sợ cực độ!

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại.....làm nó mún té xỉu!

Anh nó tay cầm cái chảo chiên.....cái miếng j đó nó ko bik bởi chung quy bây giờ thứ đó đã thành cục than đen xì!!

Mắt thì nhắm chiều nhìn ra cửa sổ!

“tách!” nó tắt bếp, tức tối nhìn vào cái chảo! ai ăn đc thứ này nữa chứ!

“hày!! Đây!!! Trái đất khẩn cấp gọi DUƠNG THÁI HUY!” nó quơ quơ tay trước mặt anh mình!

“hà.....hả?” anh nó giật mình!

“hà hà j chứ? bik anh xem làm cháy nhà ko?” nó tức giận nói, tay chỉ trỏ chung quanh cái bếp!

HUY nhìn theo tay em gái mình, giật mình bởi khói bao xung quanh!

“cộp cộp!!” nó lấy đũa, gắp cái “miếng than” trong chảo hồi nãy đập đập xuống bàn!

“oa~~~~ hay nhaz!!! Anh đã giúp thế giới tạo ra than mà chỉ tốn vài phút trong khi than tự nhiên tốn với triệu năm là ít!!” nó ra vẻ trầm trở để chọc tức anh nó!

Nó quăng cái “cục than” đi, nói vọng lại!

“mai mốt đc giải gì đó thì đừng nói tui là em gái của ông!”

Im lặng~~~~~

Nó quay lại, quái! Bình thường thì đáng lẽ ông anh nó phải “đốp chát” với nó chứ! sao bây giờ lại im như vậy?

Nó kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt, anh nó thờ dài, chống tay xuống bàn, gương mặt nhắm chiều sầu sầu nhìn xuống đất !

Anh nó từ từ tháo tạp dề ra rồi đi thẳng lên phòng đóng cửa lại!

Nó ngo ngác! Chuyện j vừa xảy ra vậy!

“hè...ko.....ko đi học à?” nó nói với theo!

“ko!” anh nó nói vọng ra! Giọng nói đầy bi thương!

Nó ngớ ngẩn đứng đó một hồi, rồi cũng mang mấy câu hỏi đó tới trường!

“Mì!” nó quay lại bởi tiếng kêu!

Hân chợt cười trước cái gương mặt nó! Miệng thì ngậm cái bánh mì trét đầy bơ, người như khúc gỗ di động!

Hân lấy tay vén vài sợi tóc rối trên gương mặt nó, khi tay hân chạm vào mặt, nó mới bừng tỉnh!

Hắn thì tâm trạng đang rất là vui! Từ ngày hôm qua, hắn đã biết nó cũng có cảm tình với hắn nên hắn rất phấn khích!

Tuy nó ko nói, nhưng nụ hôn hôm qua có lẽ đã nói lên tất cả!

Hắn nắm tay nó, cùng nó đi vào trường trước nhũn ánh mắt của bao hs khác!

Nó thì típ tục ngẩn ngơ đi theo như cái máy! Bao nhiêu câu hỏi đang bay vòng vòng trong đầu nó bởi cái biểu hiện kì lạ của anh nó sáng nay!

.....

Giờ ra chơi,

Chuông vừa reng là hắn đã tới lớp nó , lôi nó ra sau trường cùng ăn trưa!

“em bị j à?” hắn khẽ nhíu mày nhìn nó!

“hờ.....có đâu?” nó liền chối!

“ko có sao mặt em kì vậy?” hắn vẫn ko buông tha!!

“ko.....ko có thiệt mà!” nó lẩn tránh câu hỏi của hắn bằng cách vùi mặt mình vào cái tô cơm!

Lúc ngước lên thì trên mặt lấm tẩm vài hạt!

Hắn liền cười nghiêng ngả!

Nó đỏ mặt , vụng về lấy tay lau mặt!

“đề anh!” hắn lấy tay, kéo đầu nó sát vào đầu mình, rồi từ từ dùng tay gỡ từng hạt cơm cho nó! Hắn làm rất nhẹ nhàng, cứ như sợ mạnh tay một chút thôi cũng làm nó đau!

Nó thoáng bối rối, gương mặt hắn gần quá ,nó nghe đc hơi thở của hắn, cảm thấy tay hắn hơi run run mỗi khi chạm vào nó!

Gương mặt hắn liềntừ từ tiến gần gương mặt nó.....

“ah! Tui có việc bận.....tui.....tui đi!”

Khi khoảng cách chỉ còn 1cm, nó liền đẩy hắn ra, đứng dậy bỏ đi, để lại hắn với tâm trạng hụt hẫng!

Nó bước mà cứ như chạy, sợ hãi, sao nó lại ko kiểm soát đc bản thân chứ, làm vậy chẳng khác nào chấp nhận tình cảm của hắn, nó ko xứng nó ko xứng! nó phải lặp lại bao nhiêu lần nữa đây?

Haizzzz!! Bây giờ là giờ ra chơi, chẳng lẽ lại về lớp ngủ? nó quyết định đi tìm con NHƯ!

Ngộ thiệt! hôm qua nó hứa bao NHƯ kem! Vậy mà nó lại quên! Nhưng tại sao NHƯ ko làm âm lên như mọi lần nhỉ?

Nó tới lớp của NHƯ, thấy con bạn đang ngồi ngả người lên bàn học! ashhhhh!!! hình ảnh này quen quá.....sao giống anh nó vậy nè!

Nó liền lôi con bạn xuống căn tin mặc cho NHƯ kêu í ới!

Nó ấn NHƯ ngồi xuống ghế, rồi nhìn thẳng vào mắt, tỏ ra vẻ hình sự!

“nói đi!! 2 người xảy ra chuyện j ? khai!” nó nói cứ như quan trên đang xử phạm nhân!

NHƯ nước mắt rưng rưng, môi mím chặt cứ như là sắp bật máu!

Nó liền chạy tới ôm con bạn!

“nè!!! Tui nói vậy thôi cũng sợ là sao?” nó nói một cách bối rối!

“hức!!! chắc ông chia tay với tao quá mày ơi!!” NHƯ meo meo như đứa con nít!

“hà? nghiêm trọng tới vậy sao?”nó ngạc nhiên!

“ừm.....” NHƯ gật đầu, lấy tay lau nước mắt!

“nhưng tại sao chứ?” nó hỏi! “mày nói đi! Có j tao giúp cho! ông mà bắt cá hai tay là tui xử đẹp! tui theo phe bà mà! Đừng lo nhaz!!!” nó nói một hơi!

NHU' lắc đầu!

"ko phải tại ông!!! tại tao?" NHU' vẫn thút thít!

Nó liền im lặng, ko bik nói j hơn!

NHU' thấy vậy, liền lấy bình tĩnh kể cho nó nghe

.....

Hôm qua,

Giờ ra chơi kết thúc, NHU' bực mình vì nó tự dưng biến đâu mất trong khi là đã hứa bao kem NHU'!

Đang hăm hực bước đi thì NHU' bị một bàn tay kéo lại!

Đang bất ngờ, NHU' dần dần mới nhìn thấy thằng con trai đang đứng trước mặt!

Là.....là.....đại ka của B3!!! Hic! NHU' làm j đắc tội với hấn sao?

"chào bạn!" tên đó lên tiếng!

"ờ....ờ....chào!" NHU' lấp bắp! cố gắng lục soát lại trí nhớ coi đã làm j đắc tội với tên này! Nhưng vẫn ko thấy đc một chút kỉ ức nào liên quan tới tên đó!

Tên đó nhét vào tay NHU' một mảnh giấy màu hồng, nếu ko làm thì có cả nước hoa nữa! đang ngớ ngẩn thì tên đó lên tiếng!

"ra về hẹn gặp bạn ở cổng trường!" tên đó nói rồi bước đi về lớp, để lại NHU' với gương mặt khó hiểu!

.....

"thằng đó ghi j vậy?" nó hỏi, đôi mắt đầy vẻ tò mò!

"ghi là đề ý tao!" NHU' yếu xìu!

"phụt!" nó phun đống nước trong miệng rồi cười muốn té ghế!! Nó cứ tưởng trên đời chỉ có ông anh đáng ghét của nó mới dám châm chọc bạn nó! Ko ngờ.....trên đời vẫn có người đừng cảm tới vậy!

"ha ha ha.....ha ha ha.....ha.....!"

Nó liền im lặng khi gặp ánh mắt muốn nói "cười nữa taz sẽ giết người" từ NHU'!

"rồi.....rồi sao nữa!" nó lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị nói!

.....

NHU' gấp tờ giấy lại, cảm giác thích thú dâng trong lòng!! Nhưng người mà cô thích chỉ có HUY- anh nó!! Rất tiếc là cô phải từ chối tên này rồi!

Giờ ra về, để tỏ ra rằng mình chân trọng tình cảm của người taz! NHU' vẫn ra chỗ hẹn!

Tên đó đã đứng ở cổng trường từ lúc nào, hai tay đút vào quần, dáng đứng kiêu ngạo, mấy nam sinh cố gắng tránh xa tên đó ra để khỏi phải gặp rắc rối! ai mà chẳng bik hấn là HUỖNH NHẬT PHONG- đại ka nổi tiếng ở trường! mặc dù ko là nhất, nhưng cũng phải khiến người khác nể!

Trước cổng cũng bắt đầu vắng vẻ, NHU' bước tới, tay cầm tờ giấy màu hồng!

Cô hơi run, bởi đây là lần đầu tiên cô làm vậy!

"chào!" tên đó cười tươi khi thấy NHU' bước tới!

NHU' ko bik nói j, chỉ cười lại!

"mình đi ăn chút gì đi!" PHONG nắm tay NHU' một cách tự nhiên, NHU' liền rút tay lại khiến PHONG hụt hẫng!

NHU' liền đưa tờ giấy hồng ra!

"xin lỗi!!! mình có bạn trai rồi!! mình ko thể chấp nhận tình cảm cả cậu đc!! Mong hiểu giùm!!" NHU' run rẩy, bởi.....lỡ tên này vì chuyện này kêu giang hồ xử thì chỉ có nước chết!

Tên đó cười khẩy, nhìn NHƯ!!

“mình biết!”

NHƯ thắc mắc, nếu bik rồi mà hấn vẫn làm mấy cái trò dư hơi này sao?

“nhưng ko lâu đâu!” PHONG nói, rồi ôm eo NHƯ.....

.....

“cái j? hấn cưỡng hôn mày sao?” nó tức giận đập bàn!

“ko! Tao né được, nên thành ra chỉ hun má!! Nhưng.....” NHƯ ngập ngừng!

“sao?” nó hỏi!

NHƯ ôm mặt gục xuống bàn!!

“tao ko bik!! Tự nhiên lúc đó anh HUY xuất hiện!” NHƯ bắt đầu khóc nức lên!

“cái j? trùng hợp vậy sao?” nó ngạc nhiên!

“tao ko bik! ông ko nghe tao giải thích!!”

“hừ!! vậy là tên kia sắp đặt rồi!” nó chắc nịch!

NHƯ kể tiếp.

.....

HUY dường như ko tin vào mắt mình! Hồi chịu, tự dưng có một số lạ nhấn vào đt là NHƯ đang bị nguy hiểm, phải đến trường TRẦN LÂM ngay!

Vậy mà.....cảnh tượng trước mặt lại là.....NHƯ đang hôn một tên lạ hoắc!

Cậu liền bỏ chạy!

NHƯ đẩy PHONG ra, chạy theo!

Chợt PHONG nắm tay cô lại!

“tôi một khi đã muốn là sẽ có cho bằng đc!! Đừng hòng thoát khỏi tôi!” ánh mắt PHONG như tối sầm lại, nhưng ko hiểu sao NHƯ ko thấy sợ, ngược lại còn tức giận, tát vào mặt PHONG rồi bỏ đi!

PHONG đứng đó, để tay lên má!

“hay lắm! như vậy mới thú vị chứ!” xong, tên đó bước đi, để lại một công trường vắng lặng!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Cả một buổi chiều, nó ko học hành j đc cả! nó lo lắng cho anh nó và cả NHƯ!!! Tình cảm hai người vốn rất tốt đẹp!! vậy mà ở đâu lòi ra tên PHONG đáng ghét!! Asshhhhhhhhh!!! Nó tức nó tức!!

chết tiệt!!!! đừng tới bạn taz là coi như mi chết!!!

Giờ ra về!

Nó đứng đợi trước cửa lớp B3, cái lớp mà tên PHONG học! bao nhiêu hs bước ra nhìn nó như nhìn sinh vật lạ! nó mặc kệ! người nó cần gặp là tên PHONG!

Vừa thấy PHONG bước ra, nó liền tiến tới chặn ngay trước mặt!

“ha ha!!! PHONG! Mày đào hoa gê! Có gái tìm nữa kìa!!” mấy nam sinh đứng xung quanh PHONG cười nói thích thú trước nó!

Tên PHONG cũng cười khẩy một cái, nhìn nó!

“chát!”

Ko gian trở nên yên lặng, mọi người căng thẳng.....có.....có người dám tát PHONG sao? Mà đó lại là.....nó!

“tôi nói trước cho cậu bik ! khôn hồn thì để yên cho NHƯ và anh tôi!! Đừng có giờ cái trò hèn hạ xấu xa để tiện đó ra nữa!!! nói thẳng luôn! Làm vậy thì chỉ có cậu nhục mặt thôi! Nếu tôi thấy cậu làm vậy nữa thì coi chừng tôi!” nó tức giận, nói lớn cho các hs xung quanh nghe!

Xung quanh bắt đầu có tiếng xì xầm!

PHONG tức đến đỏ cả mặt, lao lên nắm cổ áo nó, ấn nó vào tường!

“cô là cái j mà dám tát tôi!”

“là j ư? Là bạn thân của NHƯ! Là em gái boyfriend của NHƯ! Vậy đủ chưa?” nó ko sợ hãi, hất mặt!

“cô.....” tên PHONG cứng họng trước thái độ của nó!

“hừ!!! tôi vẫn dùng mấy cái thủ đoạn đó! Vậy thì cô làm gì tôi nào?” PHONG cười khẩy!

“hèn hạ!” nó gần giọng!

“ha ha!!! Cô chỉ được cái miệng sao?” tên đó cười lớn!

“cốp” nó dùng đầu đập vào mũi PHONG bật cả máu!

PHONG ôm mũi, loạng choạng nhìn nó tức tối!

Nó khẽ lấy tay xoa đầu!!! ashhhhh!! Đau quá!! Nhưng ko quên nhìn PHONG với vẻ khinh bỉ!

“hừ! là vậy đó!! Đc chưa?” nó cười khẩy! rồi ung dung xách cặp bước đi!

“hừ!!! cô đc lắm!” PHONG tức tối nhìn nó!

“cạch”

“em về rồi!” nó hét lớn khi về tới nhà! Nhưng ko gian vẫn yên tĩnh, vì cửa ko khóa nên nó chắc chắn là anh nó đang ở nhà!

“cạch!” nó mở cửa phòng của anh nó ra!

Nó thấy HUY vẫn nằm trên giường, người đắp chăn kín mít!

Nó khẽ đi tới, thờ dãi!

“anh! Chuyện của con NHƯ! Thật ra chỉ là hiu lắm!! đừng có như vậy nữa!” nó nói nhỏ, giọng nhẹ tênh!

Anh nó nghe thấy , khẽ cựa cựa, nhưng vẫn tí tục nằm đó, làm như ko nghe thấy j!

Nó nhăn mặt, con người khi yêu là vậy sao?

“anh!!!! NHƯ kể cho em nghe hết rồi! thật ra tên đó chủ động hun nó! Nó ko có ý gì đâu!”

Anh nó vẫn nằm im!

“anh!!! NHƯ là bạn em! Chẳng lẽ em ko bik nó nghĩ j sao?” nó gần như là mất kiên nhẫn!

“em thôi đi! Mới về là cứ NHƯ NHƯ NHƯ là sao? Anh mệt mỏi rồi! em im lặng đi!” anh nó bực mình, ngồi dậy hét lớn!

Nó nhăn mặt, lửa giận trong lòng dâng lên!

“chẳng phải vậy sao? Em ko nói đó! Vậy từ sáng tới giờ anh nằm đây để nghĩ tới ai hả? chẳng phải anh cũng bik là con NHƯ nó ko có ý!! Anh nói đi!! Chính anh cũng bik vậy mà! Vậy anh nằm đây để đợi cái j hả? anh đợi nó tới van xin anh tha thứ trong khi nó ko hề có lỗi sao? Anh bik nó yêu anh mà!! Sao cứ phải giả ngu hoài vậy hả? anh làm vậy đc j chứ? nó khóc anh vui lắm sao?” nó tuông ra nguyên một hơi!

Anh nó trở mắt nhìn nó,ngạc nhiên!

Đúng! Nó nói đúng! Cậu bik NHƯ' ko có ý! Nhưng.....cảm giác bất lực lại cứ dâng lên trong lòng cậu! bất lực.....nhìn một thằng con trai khác hôn người mình yêu! cậu.....thấy mình quá yếu đuối!

“hừ! em nói xong rồi!! mời anh trai ngủ tí đi!” nó xách cặp , bỏ đi!

HUY ngồi đó, nhìn vào hư vô! Rồi cậu tí tục đắp chăn nằm đó!

Bạn đang đọc truyện “*Dùng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nó giờ đóng cửa phòng một cách bạo lực!

Nó thả mình xuống giường, vò đầu bức tóc!!! Ông anh đáng ghét!! Vì ông mak nó tát cái tên PHONG đó!!! Cái tên mak được mấy anh chị nê mặt trong trường!

Vậy mà sao chứ? ông cứ vò đầu trong mấy cái suy nghĩ ngu ngốc!!!

Nó nhìn lên trần nhà!!! Nó hối hận! một giọt nước mắt lăn dài! Tự nhiên.....nó thấy tội nghiệp nó quá à!!!T_T

Hồi chiều nó c-hử-i ặc rồi! tát làm chi chứ? bây giờ.....oa oa!! Làm sao đây?

Nó tát tên đó, sẽ có nhều người thầm cảm ơn nó vì đó là tên hống hách! Nhưng ai đứng ra bảo vệ nó đây!!

“oa oa!!! TINH MÍ ơi!! Sao mà ngu truyền kiếp vậy nè?” nó vùi đầu trong gối! than ngán thở dài!

.....

“cậu chủ đã về!” một người đàn ông chừng ngũ tuần ra đón hấn!

Hấn mở cửa bước xuống cái xe hơi ui trần màu đỏ đầy kiêu hãnh của mình, nhìn người đàn ông rồi gật đầu! hấn đưa chìa khóa cho người đàn ông xong bước vào nhà!

Nơi mà hấn gọi là nhà là một căn biệt thự cổ kính! Ba hấn luôn đi công tác, căn nhà chỉ có mình hấn ở, cùng một lượng lớn osin làm việc tại đây!

Khi bước tới sảnh, phía trong, cánh cửa được tự động mở ra!

Bên trong là một ko gian sáng sủa và rộng lớn với những món đồ cổ đắt tiền! hấn khinh! Hấn ko cần những thứ đó! Đồ đơn giản chỉ là thú chơi đồ cổ “tao nhả” của ba hấn!

Hấn nhanh chóng đi lên phòng!

Hấn mệt mỏi , ngồi xuống cái ghế bên cạnh cửa sổ!!

Phòng hấn ặc thiết kế với ko gian mở, với nhều cửa sổ và bức tường kính!

Ngồi đây, hấn có thể ngắm mặt trời lặn!

Có lẽ, ít nhất trong những lúc như vậy, cậu có thể quên đi sự tĩnh lặng của căn nhà này, quên đi sự cô đơn đang bao trùm lên nó! Đó là lí do tại sao, có một thời gian hấn đi làm thêm bên ngoài chỉ mong ặc thoát khỏi đây!

Rồi hấn nhớ tới nó, biểu hiện của nó hôm nay thật kì lạ! ko giống ngày thường chút nào! Hấn.....hấn có tham lam quá ko? Thật sự.....hấn muốn hôn nó nữa!! nhưng nó lại đẩy hấn ra! Hấn làm nó sợ sao? Sau nụ hôn đầu, hấn như ko kìm chế ặc mình! Chỉ muốn hôn nó mãi!!

“ thưa cậu chủ! ông chủ đã về và gọi cậu chủ xuống dùng bữa tối!” quản gia đứng ngoài cửa nói vọng vào!

“ ặc rồi! tôi xuống ngay!” hấn tỏ vẻ khó chịu! dùng bữa cùng cha hấn khác j cực hình!

“cạch cạch!” một bữa tối vô vị! có lẽ vậy! hấn ngồi cùng cha hấn! ko một tiếng nói! Chỉ vang đều tiếng dao nĩa chạm vào nhau!

“con.....những vết thương ko sao chứ?” cha hấn lên tiếng phá tan đi ko khí ngột ngạt đó!

“con ko sao !” hấn lạnh lùng!

Cha hấn khẽ nhăn mặt!

“vậy.....con vẫn theo đuôi con bé tâm thương đó à?”

“cha! TINH MI ko phải tâm thương! cha đừng xúc phạm cô ấy!” hấn chọt nói lớn!

“mày vẫn ko hui sao? Tất cả đàn bà trên đời này đều ko đáng tin!” cha hấn tức giận!

Hấn ko nói j! ko gian lại trở về yên lặng!

Cha hấn bỏ dao nĩa xuống, ngồi dựa ra phía sau, xoa xoa thái dương!

“nếu quen qua đường thì đi”

“cha!!!! Con nghiêm túc! TINH MI ko phải là đồ chơi! Con yêu thật lòng!” hấn hét lớn!

Các osin trong nhà thấy vậy liền bỏ chạy ra khỏi phòng ăn!

“rầm” cha hấn đập bàn!

“trận đòn lần trước ko làm mày tỉnh ngộ sao?” cha hấn trợn mắt, gương mặt đỏ lên vì tức!

“ko!” hấn trả lời với thái độ cương quyết!

“chẳng có j để tỉnh ngộ cả!” hấn tít lời!

Cha hấn giận run lên!

Ông hát tay, từ bên ngoài, 5 người đàn ông mặc áo đen bước vào!

“day đồ nó đi! Nhốt nó trong phòng 3 ngày để nó suy nghĩ!” ông chậm rãi rồi đứng dậy bước ra ngoài!

Trong phòng ăn, hấn phải đối phó với 5 người! mặc dù đánh nhau rất giỏi! nhưng hấn làm sao thắng nổi những vệ sĩ của cha hấn, những người nổi tiếng bởi sự tàn bạo trong giới làm ăn và bất kì ai cũng muốn họ làm vệ sĩ cho riêng mình!

“phịch!” hấn bị ném vào phòng sau gần 1 tiếng bị đòn đầy đau đớn! cánh cửa phòng đóng lại, hấn khẽ nghe tiếng chốt khóa!! Rồi.....màn đêm đen ập tới! hấn ngất xỉu vì kiệt sức!

.....

“hai con thần lẫn con cùng nhau cắn nhau đứt đuôi!” chuông báo thức vang lên !

Nó mò mẫm cái dt tắt nhạc! vậy là một ngày mới lại tới! nó ko muốn tí nào!! Nó phải làm sao đây? Nó tới trường liệu.....có ổn ko? Oa oa!! Tên PHONG chắc chắn ko tha cho nó đâu!!

Nghĩ là vậy, nhưng nó vẫn lò mò vsen rồi cấp sách tới trường! thôi thì tới đâu hay tới đó vậy!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

“hai con thần lẫn con cùng nhau cắn nhau đứt đuôi!” chuông báo thức vang lên !

Nó mò mẫm cái dt tắt nhạc! vậy là một ngày mới lại tới! nó ko muốn tí nào!! Nó phải làm sao đây? Nó tới trường liệu.....có ổn ko? Oa oa!! Tên PHONG chắc chắn ko tha cho nó đâu!!

Nghĩ là vậy, nhưng nó vẫn lò mò vsen rồi cấp sách tới trường! thôi thì tới đâu hay tới đó vậy!!!

Kì lạ.....buổi sáng.....yên lành! Buổi trưa.....yên lành!!! Giờ ra về.....cũng chẳng ma nào chặn đường nó như nó tưởng tượng!

Nó khó hiểu, nó nên lạc quan rằng hẳn đã tha cho nó hay nên nghĩ rằng trời luôn quang đãng trước khi cơn bão ập tới!!!

Nó lắc lắc đầu! chắc là cái phương án 1 rồi!!! ha ha!! Dù sao nó cũng là con gái! Mak con trai đánh con gái thì ko nên tí nào! Nghĩ vậy, nó an tâm phóng xe chạy đi nhanh hơn trên đường!

Nhưng.....hình như có j đó thiếu thiếu!!! đứng rồi!! nguyên ngày hôm nay nó cứ lo bảo vệ cho bản thân mà quên hẳn!!! hôm nay nó ko gặp hẳn!!!

Nó gọi điện cho hẳn, lại như lần trước, nó nghe đc giọng nói dễ thương rằng số máy quý khách vừa gọi hiện ko liên lạc đc!!!

Cầm đt trên tay mà nó thấy khó hiểu, hẳn lại mất tích nữa sao? Rồi hẳn sẽ xuất hiện với nhiều vết thương nữa sao? Nó.....chợt tim thất lại!!!

Nó quên hẳn việc lo an toàn cho bản thân, nó như ngồi trên đồng lúa khi nghĩ tới hẳn!! nó lo quá!!! Sao hẳn cứ thích ẩn ẩn hiện hiện hoài vậy???

Lại một ngày mới nữa, hôm nay nó đi đến trường với đôi mắt gấu trúc vì khó ngủ! ngủ sao đc khi cứ lo cho hẳn chứ! nó nhìn lên trời!! có lẽ hôm nay trời mưa thì phải!! âm u quá!!!

Chợt một nhóm khoảng 5 hay 6 chiếc xe lùi vào nó!! Một chiếc quẹt vào xe nó làm nó té nhào!

Nó ôm đầu gối!! đau quá! Nhưng ko phải lúc xuyết xó, nó phải **** cái người đụng nó mới đc!! Bất kể đàn ông hay đàn bà, con trai hay con gái thì nó cũng ****!! họ xui rồi!! đụng trúng nó tâm trạng đang ko tốt!!!

Nhưng.....nó cứng họng khi ngược mặt lên, cả cái nhóm đó đều dừng lại nhìn nó với ý trêu đùa!! Lẫn trong đó là.....tên PHONG!! Ah! Hay nói đúng hơn, người đụng trúng nó là tên PHONG!! Ah!!! Sao.....sao nó run lên vậy nè!! Ko đc! Ko đc!!! Phải mạnh mẽ!!!

Nghĩ vậy, nó đưa mắt lờm tên PHONG một cái!! Hừ!! cái đồ con trai nhỏ mọn!!!

“oh!! Người “quen”! xin lỗi nhaz!” PHONG nói, nháy mắt với nó! Xong, nguyên đám phá lên cười rồi rò ga đi!!

Oa oa!!! Nó lấy lại hơi thở!!! Sợ.....sợ quá!!! Một mình tên PHONG đủ làm nó chây mò hôi hột rồi! vậy mà hẳn mang theo nguyên một đám làm nó ko dám làm j luôn!

Đám tên PHONG đi đc 1 phút rồi mà nó vẫn giữ hình dáng “nàng tiên cá” nằm đó, làm người đi đường hiếu kì, suýt chút là bu lại xem nếu nó ko giật mình đứng dậy!!! hừ!!! ngày hôm nay.....có dự cảm xấu!

“kịch” nó dựng xe trong nhà xe!! Oa!! Đầu gối nó rướm máu đau đón!

Nó cà nhắc đi vô trường!!

“ah! Xin lỗi!”

Nó.....nó mún khóc quá!!! Tự nhiên đâu ra một con nhỏ “vô tình” đụng vô đầu gối nó!! Mà ngay chỗ đau mới ác!!! Ah!!! Đau thấu xương!

Nhưng dù sao người ta cũng có thành ý xin lỗi, nó gượng cười rồi gật đầu xong bước đi!!!

Sau khi nó đi, con nhỏ kia nhếch mép cười, rồi chạy vào nhà xe!

“PHONG! Thấy tớ đóng kịch hay ko?” nhỏ nháy mắt!

Từ nhà xe, tên PHONG bước ra với nụ cười gian trên môi!

“ừm! cứ từ từ mà chơi nhỏ đó! Vậy mới vui!” PHONG nói giọng lạnh lùng!! Mắt nheo lại nhìn theo bóng nó đang dần khuất sau cổng trường!

“haizzzz!! Hôm nay xui vô cùng!” nó nằm trườn lên bàn ăn trong căn-tin! Bây giờ là giờ ra chơi, nó đang ăn trưa cùng NHƯ!!

NHƯ đang ăn, nghe nó nói vậy, cũng nhíu mày quan tâm!

“bị j mà xui?”

“ashhhh!! Sang sớm thì bị thằng PHONG đụng xe!! Làm té chảy máu cả đầu gối! rồi hs trường mình hôm nay bị cái j mà cứ đụng trúng tao! ah!! đụng đầu gối ko mới ác chứ!! mày nghĩ đi! Trung hợp quá ko?” nó đc dịp, tuông ra uất ức trong lòng!!

Nghe nó nói NHƯ liền xụ mặt xuống, cầm muỗng chọc chọc chén cơm!

“mày bị j vậy?” thấy phản ứng của NHƯ, nó liền hỏi!

“mày.....cám ơn mày vì tao mà tát PHONG!! Nhưng.....” Chợt nước mắt của NHƯ rơi xuống chén com!

“HUY chia tay tao rồi!” NHƯ ngược mặt lên, vừa nói vừa nở nụ cười trên môi! Nó nhìn nụ cười đó mà chưa xót quá!!

Nó bik!! NHƯ cười, nhưng trong tim lại đau đớn dữ dội! nó bik! NHƯ yêu anh nó thật lòng nhưng.....anh nó hẹp hòi quá chẳng!! Chỉ vì vậy mà chia tay sao?

Nó quên cơn đau dưới chân, chạy tới ôm NHƯ!

“tao sẽ giải quyết chuyện này dứt mày!! Mày đừng bần nữa! mày.....nếu mày khóc thì.....”

“ko! Tao khóc nhè rồi!! có lẽ.....chuyện này sớm muộn cũng đến thôi mày ơi!!” NHƯ nói giọng bần, đầu cúi gằm!

Nó về ghé ngồi, mắt bần nhìn NHƯ!!

“rằm” chợt nó đập bàn một cái!! NHƯ giật mình ngược đầu lên nhìn nó!

“vậy là thôi à? Vậy việc tao làm là công cốc à? Mày chấp nhận vì cái tên khốn HUỲNH NHẬT PHONG kia mà chia tay sao? Sao mày ngu vậy!! cái tên hèn hạ HUỲNH NHẬT PHONG đó xứng đáng tới vậy sao? Hừ! tao đề cao mày....đề cao anh tao quá rồi!” nó đứng dậy!

Đi đc mấy bước nó quay lại nhìn NHƯ!

“còn mày.....mày quá đề cao tên PHONG!” rồi nhanh chóng bước đi!

NHƯ ngồi đó nhìn nó, chợt.....có j đó len lỏi trong tâm trí của NHƯ!! Nó.....nó nói đúng chẳng?

Nó tức giận đi ra sau trường ngồi dưới gốc cây!!! Chết tiệt! sao trời hôm nay âm u vậy nè!!! Aaaaa!!! Còn hần nữa!! giờ.....giờ nó cần hần lắm! chỉ có hần mới làm nó mạnh mẽ thêm thôi!! Thực sự.....nó ko bik phải làm sao nữa!! nó....nó sợ lắm!!! phải làm sao để đối phó với tên PHONG đây, rồi làm sao giúp NHƯ và anh nó đây!!!

Nó.....khó chịu quá!!!

Bạn đang đọc truyện *“Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!” - “Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!”* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hần khó khăn mở đôi mắt nặng trĩu của mình! Người hần ê ẩm, hần nhìn xung quanh, hình như hần đã ngất được một ngày rồi! ánh nắng dịu hắt từ khe cửa sổ vào phòng hần cho hần bik bây giờ có lẽ là buổi chiều!

“rằm!”

“mở cửa ra!” hần đập cửa, kêu ầm lên!!

Hần tức giận, sao cha hần lại như vậy chứ! sao lại nhốt hần như một con thú chứ! những tiếng thủy tinh vỡ choang chói tai vang lên đầu đầu trong phòng hần!

Một mõi, hần buông mình xuống giường!

“cạch!” chợt cửa mở ra, hần liền ngồi phất dậy! là bà quản gia!

“cậu chủ! ăn tí gì đi! Nhanh lên! Tôi lén mang vào cho cậu đây!” bà quản gia khề nhăn mặt nói!

Hần liền chạy tới đồ khay com còn bốc khói! Hần xem quản gia như người thân của mình, bà luôn chăm sóc hần, yêu thương hần như con cháu! Bà quản gia năm nay đã được hơn 60, tuy vậy người phụ nữ này vẫn còn rất minh mẫn, đôi mắt vẫn còn tinh tường!

Hần ăn một cách nhanh lẹ! bà quản gia thờ dài nhìn hần, rồi bà khề xoa đầu hần!

“cậu chủ yêu đến như vậy sao?”

Hần ngưng động tác múc com, nhìn vào hư vô một hồi lâu rồi khề “dạ!”! hần tí tục ăn, nhưng động tác ko còn nhanh nữa!

Bà quản gia nhìn hấn, rồi thờ dài nhìn trần nhà!

“bà già này ủng hộ cậu chủ! nhưng mong cậu chủ hãy khôn ngoan một tí! Cậu biết lão gia là người như thế nào rồi đấy! sau cái chết của mẹ cậu, lão gia đã trở nên khinh tất cả đàn bà trên đời!” rồi bà nhìn hấn!

“nhưng cũng mong cậu hiểu rằng lão gia làm vậy chỉ vì quá yếu đuối thôi!”

Hấn nghe xong, ngạc nhiên nhìn quản gia!

Bà khẽ cười hiền, làm lộ nên lúm đồng tiền phúc hậu trên gương mặt!

“tình yêu cũng giống như một trò cá cược vậy! với mẹ của cậu, lão gia đã đặt cược vào đấy tất cả! nhưng lại thất bại hoàn toàn! Nên bây giờ ông ko dám đặt niềm tin vào tình yêu cũng vì sợ mình sẽ một lần nữa thất bại!”

Hấn đôi mắt đượm buồn nhìn quản gia, cha hấn..... vậy sao? Ông ko phải khinh đàn bà, mà chỉ sợ tình yêu!

Bà quản gia đứng dậy, bưng khay com lên! Vừa đi vừa nói!

“già này biết lão gia rất lo cho cậu, chỉ vì ông sợ cậu sẽ giống ông, đặt cược vào một ván cờ mà sẽ lấy đi của cậu tất cả!” rồi bà khựng lại, “cậu chủ à! Cậu có chắc là cậu đặt đúng ván cờ chứ?” bà trìu mến hỏi!

Hấn ko đợi giây nào trời qua, với ánh mắt cương quyết hấn gật đầu!

À quản gia cười, bước về phía cửa, trước khi đóng cửa bà nói vọng lại một câu!

“vậy thì già yên tâm!”

Cánh cửa khép lại làm hấn bưng tỉnh! Hấn lại nằm xuống giường gác tay lên trán, mắt dán vào trần nhà cao! Cuộc nói chuyện này làm hấn mãi suy nghĩ! Cậu cũng đang tự hỏi.....cậu đã đặt cược đúng ko? Cậu.....đã đặt tất cả! nếu.....nếu nó ko yêu hấn thì sao? Rồi tim hấn như có lửa đốt! hấn muốn bik câu trả lời ngay lập tức! thế là nguyên đêm, hấn thức trắng với vô vàn câu hỏi trong đầu!

.....

Nó mở mắt, nhìn đồng hồ!! aaaaaaa!!!! 7h30 rồi!! 8h vô học! chạy xe hết 15 phút! !nghĩ tới đó, như có lò xo, nó ngồi bật dậy nhanh chóng chuẩn bị như với tốc độ tên lửa!

Trên đường chưa bao giờ có cảnh tượng lạ lùng như vậy! một con nhỏ chạy xe nhanh như gió, miệng ngậm một màu bánh mì khét lẹt trét đầy bơ.....đến nổi nước miếng chảy tùm lum! Và đó chính là.....nó! mở hôi nó nhể nhãi, bây giờ nó ko quan tâm j hết! mắt sĩ diện cũng đc!!! Nó ko thể trễ học, cái học bạ nó nhui tội danh lắm rồi!!! cực khổ lắm mới leo lên đc hạng nhất! giờ mà bị thêm tội nữa là ko đc hs giỏi à!!!

Nó cười tít cả mắt khi thấy cái cổng trường màu xanh ngay trước mắt!!! chưa bao giờ thấy thương cổng trường tới vậy!!! nhưng.....

“aaaaaa!!!! Đừng đóng cổng!! chú bảo vệ yêu dấu oi!!!!” nó hét lên khi thấy cổng trường đang từ từ khép lại!!

“rầm!” thế là xong!!! Cổng trường đóng, nó thì đang “phì” với vận tốc cao, thế là ko kịp thắng! nên mặt nó “hun” cổng trường!!! miếng bánh mì rơi xuống đất!

huhu!! Ko kịp rồi! nó mếu máo!

Vậy là nó liền bị lôi lên phòng hội trường với 2 tội danh!!! Một là đi học trễ hai là.....tội phá hủy tài sản của nhà trường!

“cạch!” nó bước vào! Khá là e ngại khi phải gặp mặt ĐẶNG!

ĐẶNG đang xem cái j đó, thấy động liền ngược mặt lên xem!! Nó quay đầu đi để tránh ánh mắt ĐẶNG!

Nó khẽ nhấc từng bước chân đi tới chỗ ĐẶNG, trong khi mắt vẫn nhìn băng qua!!!

Nó ko nói j, đưa tờ giấy phạt cho ĐẶNG xem!!! Đáng lẽ đi học trễ chỉ cần vào phòng giám thị là đc, nhưng với tội phá hủy của công của nó thì phải do hội trường quyết định!

ĐẶNG cũng chậm rãi cầm tờ giấy lên xem! Nó nhìn trời, nhìn mây, nhìn sàn nhà.....lâu lâu liếc ĐẶNG một cái, mỗi lần cậu nhủ mày là tìm nó thót lên!!! Hức!!! hum bữa **** người ta, tát người ta!! Mong là ĐẶNG đừng lấy chuyện công để trả thù tư nhaz!!!

“soạt” ĐẶNG đọc xong, để tờ giấy xuống bàn, nó mở to mắt, dòng tai để nghe hình phạt!!

ĐẶNG chống 2 tay lên cằm, nghiêng người rồi ngược mặt nhìn nó! Nó quay mặt đi, đứng ko yên, đôi chân cứ như muốn chạy khỏi đó!

“cậu về lớp đi!” ĐẶNG lên tiếng làm nó ngạc nhiên!

“cậu.....à ko! Hội trường ko phạt tui à?” nó lấy tay chỉ vào nó, rồi nghiêng người hỏi!

“ về lớp! đừng làm phiền tôi!” ĐẶNG tí tục cầm xấp giấy hỏi này đang xem đỡ lên!

Nó chu môi, cúi đầu xuống, cầm tờ giấy bước ra khỏi căn phòng đó!! Hừ! ko phạt thì thôi , cũng tốt!!

Nó nhanh chóng bước về phòng học!

Sau khi nó đóng cửa, ĐẶNG liền buông tay cho những tờ giấy kia rơi xuống bàn, có tờ theo gió bay xuống đất!! cậu ngã người ra phía sau, ngược mặt lên thờ dài!! Hồi này cậu đóng kịch cũng ko tệ! khi thấy nó cậu chỉ muốn cười, cười thật tươi, muốn buông những lời trêu ghẹo nó như hồi đó khi nó bị cậu phạt!! nhưng.....cậu bối rối! nó.....có muốn như vậy ko? Thật sự rất là rối! chỉ sợ nó lại nổi giận!

Từ khi nó bước vào, mặc dù chỉ nhìn nó một chút thôi, cậu cũng phát hiện ra một vết thương mới trên đầu gối nó, rồi đôi mắt quầng thâm, rồi cái mũi đỏ hoe, có lẽ là do đâm trúng cổng trường như trong mẫu giấy ghi!.....

Cậu lấy tay che mắt lại, mong bóng đen bao trùm, mong đừng nghĩ tới nó! cậu nỗ tung mắt!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Giờ ra chơi, nó đi tìm hân và NHƯ, nhưng cả 2 đều ko thấy đâu! Vậy là nó buồn bã ra gốc cây sau trường yên tĩnh!

Nó ngồi ôm gối, mặc cho gió cứ thi nhau vuốt mặt nó! nó ngược lên trời, rõ ràng trời hồi này còn đầy nắng, vậy mà xa xa nơi chân trời, một mảng đen xám dần xuất hiện! chắc là sắp có mưa to đây, nên giờ gió mới thổi nhiều như thế!

Nó nhìn xung quanh, thấy ko có ai, nó ngã lưng xuống bãi cỏ! nó thấy nằm còn sướng hơn là nằm trong nệm nhũ!

Nó lìm dìm đôi mắt, nhủ thầm là chỉ nằm một chút thôi, rồi chắc chuông có reng thì nó sẽ nghe! Nghĩ vậy, nó nhắm mắt! tán cây che bóng mát, ngăn những tia nắng chiếu vào mắt nó, ko gian trong lành mát mẻ làm nó nhanh chóng đi vào giấc ngủ!

.....

Hắn ngồi gác chân trên giường, hôm nay là ngày thứ 2 hắn bị nhốt trong đây! Đt của hắn bị bọn kia bẻ gãy rồi! chắc nó lo cho hắn lắm! nhưng sao hắn thấy bất an! Lần trước khi nó bị VI bắt cóc, hắn cũng có cảm giác này! Hắn hét đứng lên rồi ngồi xuống! trên sàn nhà cứ in bóng hắn hết di chuyển qua trái rồi lại qua phải!

Hắn nhìn ra ngoài, bầu trời hỗn loạn mây đen và xanh! Giống như lòng hắn vậy! có bao giờ nó làm hắn hết lo lắng đâu!!! Hắn chỉ mong khi ko có hắn, nó cần thận một chút!!!

.....

“roạt!” nó giật mình tỉnh dậy khi bị nước tạt vào người!!! nó hít vào ko ít nước làm đầu nó choáng váng, khó khăn lắm mới mở mắt đc!!

Nó ngạc nhiên, lúc đứng dậy thì thấy nguyên một đám nam sinh đang chạy đi!!

Người nó ướt sũng, lưng áo dính đất loang lổ!!

Nó giận đỏ mặt, hét lớn rồi chạy theo!!

Đám đó chạy vào trường, nó cũng chạy theo, khi tới cổng thì bất chợt từ trên sân thượng, bỗng từ trên cao một lượng cát lớn rơi xuống ,bao trùm lên nó!!! người thì đang ướt, thế là cát dính đầy người nó!

Nó.....đứng yên!! Nó sợ hãi, đôi chân run run!!! Nó.....nó chỉ muốn khóc!!! Thực sự tức quá!! Giờ thì nó làm đc j chứ!! đau quá!!! Tự nhiên.....đầu nó đau rát!!!

“ha ha ha!!!” nó quay qua nơi phát tiếng cười, nó thấy tên PHONG đang đứng khá gần, ôm bụng cười lớn!! đây chắc chắn là trò của hắn! nhưng.....rồi hắn ngưng cười khi nhìn nó!!

Gì vậy nè? Sao trên đầu nó.....một dòng máu đỏ tươi đang chảy ướt cả một bên má!!

“ầm!” tiếng sấm vang lên, kéo theo sau là một trận mưa tầm tã! Hấn tròn mắt nhìn nó!! rõ ràng trong kia chỉ có cát, cát sao có thể làm chảy máu dc chứ?

Màn mưa làm trôi đi lớp cát dưới đất nó, làm lộ lên một cục đá ! Mưa làm trôi đi máu và cát trên mặt nó, chảy xuống đất tạo thành một dòng nước màu đỏ!! Bây giờ có thể thấy gương mặt trắng bệch của nó!!

PHONG đứng đó! Gay rồi!! hấn chỉ muốn chơi nó, nhưng ai đó đã cho đá vào? Hấn đứng sững người nhìn nó dưới mưa!

PHONG chạy lại, ko dám chạm vào nó!!

“cô.....cô ko sao chứ?” cậu lấp bắp, đôi mắt cố gắng mở to trong màn mưa trắng xóa!!

“chát”

Mặc dù tiếng mưa lớn, nhưng tiếng nó tát hấn dường như còn lớn hơn, tên PHONG thấy má mình đau rất, bắt ngờ nhìn nó!! chợt hấn thấy xấu hổ, hấn ko hỉu tại sao?

Nó ko nói j, nhưng trong mắt lại là hàng vạn tia giận dữ, nó ko thấy sợ nữa, chỉ là sự tức giận đang choáng ngợp tâm trí nó!

PHONG lặng lẽ nhìn nó đang bước từng bước trong mưa!

“chết tiệt” cậu hét lớn, đây là lần thứ 2 nó tát hấn, nhưng tự dưng hấn thấy.....hấn đáng bị vậy!!!

Nó thấy mọi thứ mờ quá!!! Nó bước loạng choạng, thân hình như sắp đổ ngã!! Ko!! Chắc tên PHONG đang nhìn nó!! nó ko muốn đồ gục lúc này, ít nhất là trước mặt tên đó!

Nhưng đôi chân lại ko nghe lời, nó vẫn ngã xuống! rồi nó nhìn trần , từ màu cam , rồi dần chuyển sang màu trắng xóa, rồi màu đen bao trùm, nó thấy thật yên bình!

Nó mơ màng, nửa tỉnh nửa mê!! Nó cảm giác ai đó đang bế nó, hương thơm thật quen thuộc!! là ai? Ai đang bế nó! mấy ngón tay chợt vùi vào áo người đó!! Nó nắm thật chặt, như níu kéo cái j đó!! Là ĐẶNG, là ĐẶNG! Đúng là cậu rồi!ĐẶNG vẫn quan tâm nó như hồi đó!! ĐẶNG! Làm ơn trở lại đi!! Nó níu kéo cái cảm giác thân thuộc này!! Nó muốn.....quay lại như xưa!! Nó ko muốn mất người bạn này!

.....

1 năm trước!

“hức!! hức!!” nó ngồi dưới gốc cây sau trường khóc nức nở!

Đôi tay cố gắng ngăn dòng máu đang tuôn trên đầu gối!

“ai vậy?” chợt nó nghe giọng một thằng con trai, thấy vậy, nó nhanh chóng quệt nước mắt, vô tình làm bẩn cả gương mặt!

“soạt!” tiếng bước chân giẫm trên cỏ ngày càng gần!

“là cậu à?” người con trai kia lại tiếp tục hỏi nó!

Nó ngước lên, thì ra là hội trưởng ĐẶNG, tuy mới vô trường này, nhưng tần suất nó vào phòng hội trưởng còn nhiều hơn số ngày nó đi học, cho nên nó lúc này cũng quen bik ĐẶNG!

“cậu khóc hả?” ĐẶNG nhìn nó, ngạc nhiên hỏi, bởi nó theo cậu bik là một đứa quậy phá, tính cách phải mạnh mẽ chứ?

“ai nói?” nó giận dữ hét lớn!

“ha ha ha !!! nhìn cái mặt tèm lem! Ko khóc là j?” ĐẶNG ôm bụng cười!

“hức.....hức.....vô duyên! Đau thì khóc ! kệ tui!” nó mếu máo, rồi những giọt nước mắt tiếp tục rơi!

Nghe nó nói, ĐẶNG liền im lặng, đau? Nó nói đau j chứ?

Rồi cậu bắt đầu chú ý tới chân nó!

“trời! làm j mà chảy máu vậy?” ĐẶNG ngồi xuống, định chạm vào thì nó hất ra!

“ko cần! đi đi!! Tui ngồi đây là dc rồi!” nó cố gắng mạnh mẽ, nói lớn!

“hừ! cậu điên à? Ngồi đây cho máu nó chảy hết luôn sao?” ĐẶNG ko hỉu sao giận dữ, gỡ tay nó ra xem vết thương!

“mà tại sao cậu bị như vậy chứ?” ĐẶNG bắt đầu dịu giọng!

“ừm!! tui.tui vấp trúng cây đinh!!” nó lí nhí!

ĐẶNG nhìn nó, khẽ lắc đầu! cậu chưa thấy ai hậu đậu như nó!

“alo! Cho xe tới trường tôi ngay đi!” ĐẶNG rút đt ra, gọi cho ai đó rồi nói!

Nó tròn mắt nhìn ĐẶNG!

“cậu cũng trốn học à?” nó hỏi! hội trường hội học sinh mà cũng chơi trò này sao? Đúng là có quyền có khác!

ĐẶNG khẽ lườm nó! cậu thờ dài, rồi đỡ nó dậy!

“ah! Đau! Cậu làm j vậy?” nó nhăn mặt!

“đưa cậu tới bệnh viện!” ĐẶNG chậm rãi nói!

“éc!! Vô phòng y tế đc rồi!! bệnh viện làm j?” nó lấy tay hất tay ĐẶNG ra! Nhanh chóng, ĐẶNG ko vịn vai nó nữa, mà ôm hẳn eo nó!

“im coi!! Xem chừng 4 mũi là ít!” ĐẶNG nói!

“mũi.mũi j?” nó chớp chớp mắt, lấp bắp! quên đi cái bàn tay vô duyên đang nắm trên eo nó!

“thì vết thương đó, tôi nghĩ chắc phải may 4 mũi là ít!” ĐẶNG nói, cậu quay đầu qua chỗ khác để che đi nụ cười! thật ra cậu chỉ đang chọc nó, nhìn gương mặt tái đi của nó, chợt cậu thấy vui vô cùng!

Nó im lặng, lòng đầy sợ hãi!!! Khâu sao? Hic!! Chắc đau lắm đây!! Nó bắt đầu tưởng tượng ra cảnh cây kim nhỏ xuyên qua da thịt!!!

“ah!!! Tui ko đi!! Tui ko đi!!” mặc cho con đầu chân, nó bắt đầu vùng vẫy!!

“yên coi!! Cậu muốn chết hả?” ĐẶNG nhăn mặt, đây là cảnh cậu ko lường trước đc, nên cậu khá là khó khăn để khống chế nó!

Nó thoát đc khỏi tay ĐẶNG, ngồi phịch xuống đất, khoanh 2 tay trước ngực, làm bộ mặt giận dữ!

“ừ!! tui mà muốn chết thì cũng tới lượt cậu hỏi sao? Kệ tui!! Đi làm công việc hội trường hội hs của cậu đi!” nó quay mặt đi chỗ khác!!

Nhắc đến hội trường hội hs, ĐẶNG liền cười ranh mãnh! Cậu liền lấy giấy bút ra, ghi ghi cái j đó! Rồi cậu xé mảnh giấy ra, đưa cho nó!

Nó nhìn ĐẶNG khó hiu, rồi bình thản đọc tờ giấy!!

“sặc!!! cái j mà.” nó tròn mắt, miệng mở ra hết cỡ, hết nhìn ĐẶNG rồi nhìn tờ giấy!

“hè!! Ép người quá đáng nhaz!!” nó tức giận hét lớn!

“ép người j chứ?” ĐẶNG giờ đôi mắt ngây thơ vô (số) tội nhìn nó!

“đây là giấy phạt!” nó nói khẳng định!

“ừm!” ĐẶNG gật gù!!

Nó tức tối “làm j mà có cái tội “lì lợm” trong đây nữa hả?” nó nói to, giờ tờ giấy ra trước mặt ĐẶNG!

“vậy thì giờ có!” ĐẶNG nhún vai, rồi thông thả bước đi!

“hẹn 5 phút gặp cậu trong phòng hội trường!” ĐẶNG nói vọng lại!!

“hè!!! Cậu.cậu bị điên hả? chân tui như vậy sao đi!” nó nói với cái giọng ức chế!! cứ như sắp bị ĐẶNG làm cho tức chết! cổ họng nghẹn lại, chặn ko cho nước mắt tuôn ra!

ĐẶNG quay lại nhìn nó, cậu tiến về chỗ nó, ngồi xuống đối diện!

Cậu nhẹ nhàng lấy tay nó khoác lên vai mình rồi đỡ nó dậy!

“vậy thì nghe lời chút đi!” cậu nhìn nó cười, nói! Đó là nụ cười đẹp nhất trên môi ĐẶNG từ khi nó quen biết cậu!

Nó bắt gặp đỏ mặt, chỉ bik nhìn xuống đất!! trên sân trường, nó và cậu khoác vai nhau bước đi! Có lẽ đó là sự khởi đầu cho một tình bạn đối với nó ! còn với ĐẶNG.thì lại khác!

.....

Kí ức tràn về, nó mỉm cười trong khi còn đang mê man!! ĐĂNG!! Cậu mãi mãi là bạn của mình! Nó nghĩ vậy!

1 tiếng đồng hồ trôi qua, mưa vẫn còn rất lớn! làm trắng xóa cả sân trường!! lá cây chùn xuống dưới mưa tạo nên một ko khí ảm đạm mất dần sức sống!

Trong phòng y tế vắng vẻ, nó nằm trên cái giường trắng xóa, đôi mày lâu lâu nhú lại như gặp ác mộng! đầu đã đc băng bó cũng như máu đã ngưng chảy!

Ko gian yên lặng bao trùm, chỉ vang lên tiếng thở đều đều của ĐĂNG!

Cậu ngồi cạnh giường, tay để lên cằm, suy nghĩ miên man!! Cậu đút tay vào túi quần, ngẩng người ra phía sau, nhìn vào trần! đôi mắt ĐĂNG buồn bã!

Rối lắm! giờ cậu nên làm j đây!! Nửa muốn giữ khoảng cách với nó, nửa chỉ muốn chạy lại bên nó!!

Nhưng những lời nói lúc đó vẫn vang lên trong đầu cậu!!

“cậu.....cậu.....đúng là xấu xa mà!!”

Đó là câu nói mà nó đã nói với ĐĂNG!!

Câu nói đó còn sắc hơn cả dao, nhọn hơn cả mũi tên!! Đâm thẳng vào tim cậu, nó làm cậu ko thể thở đc mỗi khi nghĩ đến!! cứ như có bàn tay vô hình bóp chặt tim cậu!!

“đáng gét!!!.....đáng gét!!!” nó nhăn mặt, nói mớ!!

ĐĂNG vui mừng khi nghe tiếng nó, nhưng cậu lại tức giận khi nghe người nó gọi lại là hần!!

Cậu đứng dậy, đập đổ cái ghế vừa ngồi!!! mặt đầy giận dữ bỏ đi!! Cuối cùng cậu là j trong nó hả?

Khi mở cửa ra, cậu thấy tên PHONG đang đứng cạnh cửa, hình như hần đã đứng đây này giờ, người ướt nhẹp!

“cậu.....cậu kia ko sao chứ?” PHONG nhăn mặt, hỏi!

ĐĂNG khề lờm PHONG một cái, xong đút 2 tay vô túi, quay lưng bước đi, nói vọng lại!

“chừng nào cô ta tỉnh, hãy nói chính cậu đã đưa cô ta vào phòng y tế! đừng nói là tôi!” xong bóng cậu khuất dạng sau hành lang, để lại tên PHONG gương mặt khó hiu đứng đó!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nó khề cục cựa, hình như trời đang mưa, ảm ướt quá!

Nó nhăn mặt khi bắt đầu cảm nhận được cơn đau trên đầu!!

Nó khó khăn mở mắt, tay đưa lên đầu, hình như có ai đó đã băng bó cho nó!! nó nhìn quanh, chẳng phải là phòng y tế sao? Vậy ai đưa nó vào đây? Nó cố gắng lục lọi trí nhớ!

Là ĐĂNG!! Đúng rồi, là ĐĂNG!! Nó ko thể nhầm được!!

“cô tỉnh rồi à?” ngoài cửa, một người bước vào!!

Nó ngạc nhiên khi đó ko phải là ĐĂNG!! Mà là PHONG!!! Trên tay PHONG linh kinh đồ ăn thức uống!!

Nó nhìn PHONG với ánh mắt tức giận!! nó vơ đại đồ đạc trên bàn, ném vào cậu!!! sao nó có thể tha cho kẻ ném đá vào đầu nó chứ?

“khoan!! Bình tĩnh!!! Cô và tôi nói chuyện!!!” PHONG vừa né vừa hét lớn!!

“nói nói nói cái con kiki á!!” nó giận dữ, tay ko ngừng chọi đồ!!

Khi hết đồ trên bàn, nó liền nhìn quanh, thấy cái gối, nó cũng cầm lên chọi luôn!!!

“bụp!” PHONG chụp được cái gói, đưa ngang mặt, cười lém lỉnh!

“hết đồ chơi rồi nhé!”

“hừ!! cậu thử tới đây coi!!!” nó đưa nắm đấm lên đe dọa!!

“thôi !! tôi sợ cô rồi!” PHONG đưa bản mặt ăn năn ra nói! “cô ăn gì nhaz!” PHONG nháy mắt, nói!

“tôi ko cần!!!!” nó hất mặt quay ra hướng khác!!

“ọc.....ọc!!”

Có thể nói bây giờ nó chỉ muốn di cư xuống lòng đất!!! sao cái bụng nó lại canh ngay lúc này để biểu tình chứ!! gương mặt nó đỏ như gấc vì xấu hổ!! từ trưa tới giờ nó có ăn j đâu?

Nó nhăn mặt, hết nhìn xuống, thăm trách cái bụng!! rồi nhìn tên PHONG với vẻ tự kiêu!! Nhưng ko phải vì thế mà cái bụng nó ko ngừng kêu!!

“ha ha ha ha ha!!” tên PHONG đơ một hồi rồi cũng ôm bụng cười lớn!! khi tràn cười kết thúc, liền nhận được ánh mắt đầy sát khí của nó!!

Hắn liền giả bộ ho, rồi mang túi đồ ăn đưa cho nó!!

“cô.....có thể ăn thoải mái!!” PHONG gãi đầu, nói lấp lửng!

Nó lưỡng lự một hồi rồi cũng đưa tay giật đóng thức ăn!!

“đừng nghĩ tôi tha cho cậu!” nó nói, chỉ lên cái đầu đang băng bó! “tôi sẽ trả thù!” nó nói, tay cầm cái bánh bao cắn một miếng rõ to!

“ah! Tới lúc đó hẳn nói!” PHONG ngồi xuống cái ghế bên cạnh!

Nó ngưng động tác ăn lại, nhìn PHONG hỏi!

“ĐẶNG.....cậu ấy đâu?” nó tròn mắt hỏi!

PHONG thoáng giật mình, rồi bình tĩnh nói!

“ĐẶNG nào chứ? chính tôi đã đưa cô vào đây mà!” PHONG nhún vai!

Nó lườm PHONG!

“bộ tôi nói là ĐẶNG đưa tôi vào sao? Cậu đang kể công với tôi à?” nó “chọt” lại!

PHONG thoáng đỏ mặt, đến nỗi 2 tai cũng đỏ lựng!

“hừ!! ko nói nữa!” nó nói lớn, tay cầm bịch bánh snack ăn! Nó biết.....có lẽ ĐẶNG còn giận nó!!! sao chứ? nó ko thể nhầm đc, chính ĐẶNG là người đưa nó vào! Chính cậu đã bế nó!

Nó nhìn PHONG! Chọt.....nó nghĩ tới anh nó và NHƯ!!

“bộp.....bộp.....bộp!!” nó liền cầm đóng đồ ăn chơi PHONG!!

“á!!! Cô làm j nữa vậy?” PHONG hét lớn!

Nó ko nói j, típ tục chơi! khi hết đồ để chơi, nó ngồi thờ hờn hờn, nhìn tên PHONG!! Nó chỉ muốn giết tên này!

“cậu đi chết đi!!! Đồ đáng chết!! cậu làm cho anh tôi và NHƯ chia tay rồi đó!! !vừa lòng chưa?” nó đánh vào người PHONG!!

PHONG ko nói j, lâu sau liền nắm cổ tay nó lại, cậu nhìn thẳng vào mắt nó!

“tôi nói thiệt! tôi thực sự rất thích NHƯ!! Vì vậy tôi phải giành NHƯ cho bằng đc!! Cô hiểu chứ!!” PHONG nói những lời thật lòng mình!

Nó nhìn PHONG một hồi rồi tát hấn một cái!!

“thích sao?” nó cười khinh bỉ “thấy NHƯ khóc, cậu vui lắm hả? Sao cái thứ tình cảm của cậu ích kỉ vậy chứ?” nó cười khẩy!

“cô im đi!! Cô ko biết j đâu!” PHONG chọt tức giận hét lớn!

“ko!! Tôi ko im!! Đứng!! Tôi chưa hề yêu ai!! Nên ko biết!! nhưng ít nhất tôi cũng biết đc như thế nào là yêu!!! Thế nào gọi là ích kỉ!” nó nói!!

“vậy cô nói đi!! Thế nào gọi là ích kỉ hả?” PHONG gần giọng!

“là người như cậu đó!” nó nhếch môi!!

“tôi.....tôi ích kỉ sao? Vậy.....chẳng lẽ tôi ko cảm thấy đau khi thấy 2 người bọn họ bên nhau à?” chột PHONG nhỏ.

“đồ điên!” nó lè lưỡi, trợn mắt nhìn PHONG! “chỉ có mấy người điên mới như vậy!” nó khẳng định!

PHONG cười đau khổ, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ! đôi mắt như đang bao phủ một màn sương mờ mờ ảo ảo!!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

1 tháng trước!

PHONG nằm ngửa người ra đất!! cậu biết cậu vốn là người bị ghét khá nhiều trong trường! và giờ đây, một trận đánh nhau như com bữa, chỉ có đầu là cậu lại thua!!!

“bộp” một tên đá vào bụng PHONG làm cậu điếng người, co thân mình lại!

“để tao xem mày còn lão ko?” tên đó hất mặt nói!

“đánh típ đi!”

Sau khi dứt lời, 3 tên khác lao lên đập vào người hắn!

Sau 30 phút, chúng cũng chịu bỏ đi, để lại PHONG nửa sống nửa chết trên mặt đường xi măng lạnh giá!

Cậu lết thân mình dựa vào cây cột điện ven đường, quệt đi vết máu trên môi! Cậu khẽ cựa cựa , khiến vết thương trên bụng đau nhói!

“bọn đó.....đi chưa taz?” chột cậu nghe đc giọng nói một đứa con gái! Rồi từ sau thùng rác, NHƯ xuất hiện, mắt dán về phía cuối con đường để xem bọn hồi nãy đi chưa?

“ah!!! Đi rồi!” cô thốt lên!

PHONG nhú mắt nhìn người trước mặt!

“hức!!! gê quá!!! Bọn con trai bây giờ đánh nhau kinh thiệt!!!!” NHƯ nhăn mặt nói, tay phui phui bụi trên người! rồi cô bước đi, khi qua người con trai ngồi trên mặt đất, cô sững người lại!!! hình như tên này bị đánh thì phải!!! vô nhân đạo quá, đánh người xong bỏ đi là seo?

Vì PHONG mún ko ai nhìn thấy mặt mình nên đã cúi gầm mặt xuống! khiến NHƯ ko nhận ra người trước mặt mình là PHONG! Tên sát gái trong trường, bị ghét hơn là đc mến!

“ah!” NHƯ thốt lên khi nhìn thấy mấy vết máu!! người đó như bị thương, cái áo trắng tinh bị vấy bẩn bởi dấu chân loang lổ, còn có máu nữa!! nhưng NHƯ vẫn nhận ra đó là đồng phục trường mình!

“hày!!! Cậu ko sao chứ?” NHƯ ngồi ngay trước mặt người đó, to mắt hỏi!

PHONG im lặng! NHƯ vẫn kiên trì!

“nè!!! Tôi gọi cứu thương nhaz!” NHƯ đưa tay, định đặt lên vai người đó!

“cô đi đi!” PHONG gầm lên, hất tay NHƯ ra!

NHƯ nhăn mặt, đứng dậy, chống 2 tay lên eo!

“ble’!!! ko chịu thì thôi!! Thấy géc!!!! Hên cho cậu là tui hiền!! thủ gập con bạn tui coi!! Cậu như xương nhaz!!nể tình cậu là cùng trường! tính giúp!!! Ko mún thì thôi!” NHƯ hất mặt!!! rồi cô bước đi!!! Đc 3 bước thì thấy.....lương tâm cắn rứt khi để một người bị thương nặng như vậy ngồi ở đó! Nhưng tên đó lại rất vô duyên!! !khó xử nhaz!!! Làm sao đây? Chột một sáng kiến lóe lên trong đầu cô!

PHONG ngồi đó!!! Ánh nắng buổi chiều hôm nay gắt quá!!! Làm những vết thương trên gương mặt đau nhói!!!

Chợt hẳn nghe tiếng còi cứu thương? rồi ở đâu ra 2 người khiến cậu lên cáng!!

“ah!!! Mấy người làm j vậy?” cậu hét lên, vùng vẫy!

“ủa? ko phải cậu là người bị tai nạn sao?” người y tá ngạc nhiên khi thấy cậu động đậy!!! lúc đầu, nhìn từ xa, cô tưởng PHONG bị ngất xỉu gò giữa đường chứ!!! rõ ràng nghe tiếng cô gái lúc gọi cứu thương nghe hốt hoảng lắm mà!! Nào là bị xe tải tông!! Nào là máu me đầy người!! nào là bất tỉnh nhân sự!

PHONG dờ khóc dờ cười, hình như cậu biết ai là người gọi!!! nói cậu bị tai nạn có hơi quá đáng ko?

Mấy cô y tá băng mấy vết thương cho PHONG rồi cũng tức giận bỏ đi!!! Tự trách mấy đứa nhò dạo này thật biết đùa!!!

PHONG típ tục ngồi xuống vệ đường, nghĩ tới cô gái kì lạ vừa rồi!! thầm phán một câu

“dễ thương thiệt!!”

.....

Hiện tại, PHONG ko biết đã đứng cạnh cửa sổ bao nhiêu lâu rồi, chỉ biết khoảng thời gian cậu đứng đó làm nó thấy kì lạ!

Chợt PHONG quay mặt lại, nhìn nó một cách chán nản, người bạn mà NHƯ nói chắc là nó!!! một đứa rắc rối!!!

PHONG đi tới tủ thuốc, lấy vài viên thuốc ra, đặt lên bàn rồi rót cho nó một ly nước!

“cô uống đi!” PHONG nói như ra lệnh!!

Nó chán nản cầm mấy viên thuốc lên, xem xem mấy viên thuốc! rồi quyết định uống!!!

“sao cô dễ tin người quá vậy? cô ko nghĩ tôi cho cô thuốc độc sao?” PHONG nhìn nó, nói với giọng xem thường!!

Nó đưa ly nước đang uống xuống, nhướn mày nhìn PHONG!

“tại sao?”

“vì cô là người đã cản trở tôi!” PHONG nói chắc nịch!!

Nó nhìn ly nước, xoay xoay mấy vòng!!

“cậu dám sao?” nó nhún vai, rồi típ tục uống ly nước!!!

PHONG cười khì, nó đúng là người rất đơn giản! chỉ tỏ làm người khác lo lắng!

Cậu liền bước ra khỏi phòng!! Sau khi cánh cửa đóng lại, nó thở dài một cái!!!

Nó đặt ly nước xuống, cầm đt, suy nghĩ!!!

Hồi nãy, trong khi tên PHONG trầm tư suy nghĩ, nó đã nghĩ ra một kế hoạch giúp anh nó và NHƯ!!! Nhưng đây cũng như là một ván cờ vậy!! nếu.....nếu ko thành công, thì coi như là 2 người ko hợp vậy!!!

“bíp!” nó bấm nút gọi NHƯ!!

NHƯ chậm rãi bước đi trên đường đông đúc! Lần đầu tiên, một học sinh giỏi như cô lại trốn học!!! ko biết tại sao? Chỉ là ko muốn học!!! chỉ là tự nhiên rất muốn trốn học!!! cảm giác rất lạ, tự nhiên bao nhiêu bạn bè phải ngồi học thì mình lại đc tự do đi chơi!!! Hình như rất tuyệt thì phải!! nhưng sao tìm thấy trống vắng quá!!! Giống như là gió đang xào xạc trong tim vậy!

Cô ngồi trên cầu thang trước một tòa nhà lớn! xuất cả chặng đường, cô chỉ nghĩ về một người, nên trời mưa cũng ko biết!!!

“NHƯ ơi có đt! NHƯ ơi có đt!>.....” chợt chuông đt reo lên!! Vì NHƯ hay để đt trong một miếng nhựa, nên nó ko bị ướt!!

“alo!” NHƯ bắt máy!!!

“chết tao rồi mày ơi!” nó ở đầu dây bên kia hốt hoảng!!

Nghe nó nói vậy, NHƯ liền lo lắng!

“chuyện j?”

“tụi thằng PHONG, tụi nó đang kiếm tao để xử nè!!! Giúp tao đi!”

NHU’ càng sợ hơn, cô nghĩ vì cô nên nó mới bị như vậy, cô phải chịu trách nhiệm!

“mày đang ở đâu?” NHU’ sốt sắng hỏi!

“tao đang núp ở tiệm cà phê DJ! Tới lệ nhaz!” rồi nó cúp máy!! NHU’ đứng dậy, chạy thẳng về phía quán cà phê đó!

Nó cầm đt trong tay!! Nó còn cảm giác run run!! Chỉ sợ nó đóng kịch ko giỏi!! lỡ ko thành công, chắc NHU’ cũng giận nó luôn quá!! Nó nhanh chóng lắc lắc đầu!! giờ là lúc nào mà nghĩ tới chuyện này chứ? nó liền bấm số gọi anh nó!!

“alo?” anh nó bắt máy!

“anh ơi! Cứu em với!” nó nói với giọng muốn khóc!!

“sao vậy?” anh nó lo lắng ko kém, hỏi!

“hức.....có.....có mấy thằng nó hăm đánh em!!! Cứu.....cứu em với!!” nó giả bộ khóc nức!! tự nhiên nó thấy tự phục mình!!! Sao ko làm diễn viên cho khỏe nhii! Hay thì got talent chắc cũng ăn giải nhaz!!

“em đang ở đâu?” anh nó nói lớn, đầu dây bên kia nó cũng có thể nghe tiếng anh nó đang dọn dẹp sách vở!! cũng phải thôi!! Anh nó đang ở giảng đường mà!

“em.....hức!! em đang trốn ở tiệm cà phê DJ!! Anh tới liền đi!!!” rồi cũng như lần trước, nói tới đây nó nhanh chóng cúp máy!

Anh nó sau khi nghe xong khẽ khựng người lại!!! sao.....sao lại là nơi đó chứ?

“cô thiệt là!! tôi hăm đánh cô hồi nào? Đang tính bôi nhọ tôi à?” từ ngoài cửa, PHONG bước vào!! Hình như cậu đã nghe hết cuộc nói chuyện của nó!!

Nó giật mình, tim chỉ chờ rớt ra ngoài!! Sau khi nhận ra đó là PHONG, nó ôm ngực, quát!

“cậu biết nghe lên người khác là vô duyên lắm ko hả?”

“vậy còn nói xấu thì sao?” PHONG hỏi ngược lại, làm nó im lặng!!

PHONG thở dài

“thôi vậy cũng đc!! Cứ cho 2 người đó yên lành đi!” cậu nói!

Nó sáng mắt! nhưng câu sau lại làm nó như rớt từ 9 tầng mây!

“nhưng tôi ko từ bỏ đâu!! Tôi sẽ công khai theo đuổi NHU’!!” PHONG nói, quay mặt lại, lè lưỡi trên nó, rồi nhanh chóng đóng cửa phòng chạy ra ngoài!

Nó tức giận!

“ash!!!!!!!! Đồ chết bầm!!!”

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nó ngồi thẫn thờ trên giường bệnh!!! Nghiêng đầu nhìn mưa!! Ko khí ẩm ướt làm nó thấy lạnh, nó với tay lấy chăn che người lại! nó mong.....anh nó và NHU’! Mong 2 người sẽ trở lại như xưa! Mong vậy!

“leng keng!” cái chuông nhỏ màu tím trên cánh cửa màu trắng của quán cà phê DJ rung lên khi có người mở cửa!

Cả quán dồn mắt về cô gái mới bước vào! Người cô ướt nhẹp nước mưa, tóc tai rũ rượi! gương mặt có vẻ hoảng hốt đầy vội vàng!

NHU’ nhìn quanh tìm nó! nhưng nhìn mấy lần vẫn ko thấy bóng dáng của nó, cô càng hốt hoảng! PHONG tới bắt nó đi rồi sao? À ko! Quán đông người vậy, mún làm điều đó cũng ko khả thi!

“chào.....quý khách!” chị phục vụ khá lúng túng trước NHƯ!

NHƯ bình tĩnh, nhìn chị phục vụ rồi khẽ gật đầu chào lại! cô nhìn quanh lần nữa, đã tới đây rồi chẳng lẽ lại bỏ đi 1 mạch sao?

NHƯ ngồi xuống bàn trong góc quán! Gọi một li socola nóng xong thần thờ!

Cô khẽ nhấc bàn tay lên, trên cái bàn này vẫn còn chữ “HUY iu NHƯ” đc bọc bởi một hình trái tim cực to! Cô nhìn quanh, nơi đây là nơi cô và HUY hay đến chơi! Lúc nắng thì vô tránh bụi! lúc mưa thì vô tránh mưa! Tất cả thời tiết đều có lí do để 2 người vào đây! Và lần nào vào đây, đều ngồi ngay cái góc này! Ngay cái bàn này!

NHƯ cụp mắt xuống, bao kỉ niệm tràn về, vui có, buồn có!

Rồi giọt nước mắt tràn ra! Sao lại như vậy chứ? những điều trong quá khứ chẳng phải đẹp lắm sao? Sao lại như bây giờ chứ? tại sao? Tại sao?

Cô ước j.....bây giờ mở mắt ra!! HUY sẽ ở trước mặt!! nhớ lắm!! nhớ gương mặt đó lắm! cả cái miệng hay cười nữa! rồi những lúc anh nhắm mắt, hàng lông mi rung rung trong gió! Cứ ngỡ sẽ tung cánh bay như thiên thần, xa khỏi tầm tay cô!

“leng keng!” tiếng chuông xua lại rung, NHƯ mở mắt như một phản xạ!!

Trên bàn, từng giọt nước mắt rơi xuống! nóng hổi! vỡ vụn! NHƯ mím môi, tim đập nhanh!! Chỉ có nhịp tim nhanh mới làm cho cô biết rằng cô đang sống!! nghẹt thở quá! Là anh! Người anh ướt ko kém j cô! Mái tóc buông xuống, ôm gương mặt, tôn lên đường nét trên gương mặt!! đối với cô nó thật hoàn hảo! gương mặt anh cũng hốt hoảng, nhìn quanh, rồi NHƯ cũng rơi vào tầm mắt của anh! Bây giờ.....lắm j đây? Cô ước được thấy anh, giờ thì sao?

Tìm anh cũng giật thót, sao NHƯ cũng ở đây? Nhìn người cô ướt đầm, chỉ muốn chạy lại ôm cô! Truyền hơi ấm của mình cho cô! Nhưng anh ko thể! Đường như anh ko đủ can đảm để làm điều đó!

Anh nhìn một hồi rồi cũng lờ đi! Ánh mắt típ tục quét khắp quán, tìm nó! nhưng cũng như cô, HUY ko tìm thấy nó! !HUY chợt nghĩ, cú đt của nó, kêu anh tới cái quán này, rồi NHƯ ngồi đó!.....

HUY cười đau khổ, ko khó đoán dc đây là kế hoạch của nó! !

Nhưng.....ánh mắt ko thể lờ đi dc nữa khi thấy nước mắt NHƯ rơi! Cậu chạy lại, nhưng cùng lúc đó NHƯ cũng đứng lên và bỏ chạy! một cảnh tượng kì quái! 2 người đang diễn phim sao? Đó là thắc mắc của những người trong quán!

Đôi chân dừng lại, ánh mắt đắm chiều nhìn bóng NHƯ nhỏ dần rồi khuất sau cơn mưa!

Tâm trạng của NHƯ bây giờ đầy hỗn loạn! mún chạy lại ôm anh! Mún chạy lại tát anh! Mún lờ anh đi! Mún trả thù! Mún níu kéo! Mún xem thường! Mún làm anh hối hận vì đã chia tay cô!

Nhưng.....cô ko thể!!! Cô còn yêu anh! Cô đã chọn con đường bỏ chạy!!!

“hức.....hức!!! làm sao đây? Hức...hức!” trong mưa, một cô gái bé nhỏ ngồi trên bậc thang trước tòa nhà cao lớn để khóc! Nước mắt hòa quyện vào mưa, làm những người đi ngang qua cũng cảm nhận dc..... những giọt mưa đáng quá!

HUY lần thần ngồi xuống bàn mà NHƯ đã ngồi hồi nãy! Cậu nhìn người phục vụ đặt trên đó li socola nóng hổi mà NHƯ đã kêu! Bây giờ mà cô còn uống thứ này sao?

Socola! Thứ mà cậu và NHƯ hay uống cùng nhau, cũng tại nơi đây, cũng trong quán này! Hừ! cậu khinh! Ai nói socola là hương vị tình yêu j j chứ? cậu chống tay lên trán! Suy nghĩ miên man!

Cậu.....còn yêu NHƯ!! Đó là điều chắc chắn! nhưng có ai hỉu ko? Cái cảm giác bất lực khi nhìn người con gái mình yêu bị người khác hôn!! Khó chịu! cậu ko xem thường NHƯ! !nhưng cậu khinh rẻ bản thân!! Khinh rẻ vì đã quá yếu đuối!! khinh rẻ vì tại sao lúc đó ko chạy lại, cho tên đó một trận?

Nó ngồi típ tục chờ đợi!! Anh nó với NHƯ sao rồi taz!!! Nó tưởng tượng cảnh 2 người làm hòa! Rồi nó sẽ về nhà, đánh vào lưng anh nó, vênh mặt nói câu “nhờ em đó nhaz!”

Nó bắt đầu cười hí hửng khi nghĩ tới cảnh đó!!

“một con vịt xòe ra hai cái cánh!

Nó kêu rằng cáp cáp cáp cáp cáp!” đt nó reo lên!

Là anh nó, điều này càng làm nó hí hửng!

Nó bấm nút nhận, nó tính khoe “công” nhưng.....điều đầu tiên nó nghe lại ko phải như nó mún!

“em đừng nhúng tay vào chuyện của anh nữa! anh mệt rồi!” giọng anh nó nói trong đt có vẻ buồn bã!! Nhưng xen vào đó là sự tức giận!

Nó chờ người! trong lòng cảm thấy trống rỗng! nó thấy mọi chuyện đã làm thật là vô nghĩa với cái ông anh cứng đầu này!

“anh nói vậy là sao hả?” nó nói, hơi tức giận!

“anh nói đừng nhúng tay vào chuyện của anh nữa!” anh nó lặp lại, giọng có phần gay gắt hơn!

“anh mệt rồi? NHƯ ko mệt rồi hả? sao anh thích hành hạ mình, hành hạ người quá vậy? rõ ràng còn yêu mà!! Cứ phải đau khổ vậy sao? Anh thật là nông cạn mà!!” nó hét lớn!

Đầu dây bên kia, nó nghe đc tiếng anh nó thở dài, rồi ko gian rơi vào im lặng! họa may, anh nó đang ngồi trong một quán cà phê! Nên lâu lâu vài ca từ trong bản nhạc lọt vào đt!

Nó xụ mặt xuống, nó gần như bất lực! nó ko biết nói j hơn, ngoài những j nó đang nghĩ ngay bây giờ!

“anh có biết.....tại sao người ta nói socola là hương vị tình yêu ko?” nó nói, giọng gần như bỏ cuộc!

“vì nó có đầy đủ hương vị of love! Ngọt, đắng, còn có chất làm người khác phải nghiện nữa!!! những thứ đó đúng là bản chất của tình iu mà!!! Ko phải sao? Chẳng phải lúc anh và NHƯ bên nhau ko phải là ngọt ngào lắm sao? Vậy mà bây giờ chỉ có chút hương đắng vào là bỏ cuộc! thật sự.....anh có yêu NHƯ ko?” nó chán nản cúp máy!! Đầu óc nó phút chốc trống rỗng, nó vừa nói j vậy? nó ko nhớ?

Nó lấy tay đánh lên đầu mình!! Haizzzzzz!! Nói từa lura tã la!! Lỡ làm chuyện xấu thêm!! Thì chắc nó chết!

Rồi nó nhìn ra ngoài trời, nhìn màn mưa dày đặc!

Nó nhìn xuống đt, trực sự.....kết thúc rồi sao?

“tút...tút!” nó cúp máy, HUY vẫn thần thờ để cái đt trên tai mình! Những lời nó nói cứ ong ong trong đầu cậu! nó nói j? Ngọt.....đắng! j mà đắng chứ?! rồi cậu nhìn li socola trước mặt!! vẫn là một li socola bình thường! vẫn còn nghi ngút khói!

Cậu cảm li lên, uống một ngụm, cậu khẽ nhăn mặt! đúng là đắng thật! vậy tại sao từ trước tới giờ cậu ko nhận ra vị đắng này!! Cậu chỉ biết nó rất ngọt! cậu nhắm chặt mắt, nhớ về NHƯ! Lúc cô cười, lúc cô nhìn cậu! có những lúc cậu giả bộ nhắm mắt, rồi bất thành linh mở mắt ra, bắt quả tang NHƯ đang nhìn mình! Đó luôn là cách cậu dùng để trêu chọc NHƯ!! Cậu thích nhìn gương mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ!!

Cậu rút ví từ 50.000 để trên bàn! Rồi lao nhanh về phía cửa!! ko!! Cậu ko để mất NHƯ đâu!! Cậu yêu cô ấy!! chắc chắn....chắc chắn là vậy! cậu....sẽ làm cho li socola kia ngọt trở lại!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

“hắt xì!”

NHƯ khịt mũi, vì ngồi dưới mưa quá lâu nên có lẽ bây giờ cô đã bị bệnh!!!

Cô ngước mặt lên trời, những hạt mưa dầm sầm vào mặt, tan, vỡ!

Cô ko khóc nữa, có thể là đã cạn nước mắt rồi!!! rồi cô nhìn xuống 2 bàn tay đang đan xen nhau, cô nghĩ từ giờ nên học tính lạc quan của nó thôi!

Cô khẽ nhếch mép, bữa tiệc rồi cũng sẽ tàn! Ai biết được chuyện tình cảm chứ!! muốn tới là tới, muốn đi là đi!!! Cô thở dài một cái, gương mặt buồn bã đầy ưu tư!

“hắt xì!”

Cô quyết định về nhà! Nhưng rồi thoáng nghĩ, về với thân hình ướt nhẹp như vậy, cô sẽ trả lời cha mẹ như thế nào đây!!! Nhưng rồi thiết nghĩ, tới đâu thì tới! về trước đã!!!

Cầm cái cặp lòi xềnh xệch trên vỉa hè, NHƯ thất thiêu bước đi như một cái xác ko hồn!! cô biết, ko nên buồn nữa, ko nên bi quan nữa, nên lạc quan lên.....nhưng sao tâm trạng lại ko nghe theo ý mình! Buồn cười!

“NHƯ!”

Đấy! đã bảo là quên HUY đi mà, tại sao tai vẫn còn nghe tiếng anh ấy? NHƯ cười khẩy một cái!! Giờ cô mới biết nếu ngồi dưới mưa quá lâu cũng sẽ bị ảo giác! Cô vẫn bước đi, ko quay lại! gì chứ? chắc là ảo giác thôi! Mặc dù trong lòng rất muốn quay lại, tìm một tia hi vọng yếu ớt rằng,giọng nói kia ko phải là ảo tưởng!

“NHƯ!”

Cô khựng lại, tại sao trong mưa lại có thể nghe rõ tới vậy!! có ai nói cho cô biết, giọng nói đó, là thật hay là ảo? ko hiểu sao tim nhói lên, nước mắt tưởng chừng như đã cạn lại bắt đầu rơi!!

Và.....cô chỉ biết đó là thật khi cánh tay cô bị giữ lại, rồi trong phút chốc cô choáng ngợp trong một vòng tay!! Cô gần như ko tin vào mắt mình, đứng!! Bây giờ cô chỉ nhìn thấy dc bờ vai của người đang ôm cô!! Nhưng cô vẫn biết đó là HUY! Nước mắt lại rơi nhiều hơn!!!

“anh xin lỗi! xin lỗi! xin lỗi!!! là anh quá yếu đuối!! anh ko nên đổ lỗi cho em!!!! Xin lỗi!! xin lỗi!! làm ơn hãy quên đi lời chia tay kia đi!! Làm ơn tha lỗi cho anh!!” HUY nói trong mưa, mắt cô gắng nhắm chặt lại, tay vẫn ra sức ôm NHƯ!! Cậu sợ NHƯ sẽ ko tha thứ cho mình, sợ NHƯ sẽ vùng chạy!! sợ cậu lại làm mất NHƯ!!!

NHƯ ko nói j, chỉ biết đáp lại bằng cách cũng ôm thật chặt HUY! Đầu cô vùi vào vai anh!!! Nước mắt vẫn rơi!! Tâm trạng vỡ òa!! Cô khóc nức lên như đứa con nít!

“hắt xì!” HUY buông NHƯ ra, mặt lo lắng !

“em bị bệnh rồi! để anh đi mua thuốc!” HUY quay lưng, toan chạy đi, thì bị NHƯ níu lại!!

“thôi! Ko cần đâu!” NHƯ khịt mũi, rồi cô nhìn HUY lém lỉnh!! “anh chuẩn bị nhận hình phạt đi!”

HUY ngớ mặt ra! Hình phạt! hình phạt j?

Chưa kịp mở miệng ra hỏi, thì cậu đã thấy NHƯ nhảy lên lưng mình!

“cồg!!! Đi đi!! Nhanh lên!!! Ra công viên á!! Nhanh!!” NHƯ ko để HUY phản ứng, nói một hơi!! Còn lấy tay đánh vào vai HUY hối thúc!

HUY cười xòa trước thái độ như con nít của cô!!! Rồi cậu cũng bước đi!!

Trong mưa! Một cảnh tượng thật ngây ngô! Chàng trai công một cô gái, cười đùa tíu tít! Mặc cho trời vẫn mưa và cả 2 đều ướt sũng!!

Mặc dù trời mưa rất lớn, nhưng có vẻ như 2 người ko hề lạnh tí nào!

.....

“RENGGGGGGG!!” nó thất thủ bước đi trên sân trường! trời đã tạnh mưa, sân trường loang lổ các vũng mưa lớn! nó cứ suy nghĩ miên man, ko để ý, cứ nhằm ngay mấy cái vũng nước mà bước! làm các học sinh khác nhìn như quái vật!!

Nó dắt chiếc MAX ra khỏi nhà xe! Tới cổng trường, bỗng một người phụ nữ ngoắt nó lại!

Nó nhìn quanh, tự hỏi có phải là kêu nó ko!! Nhìn một hồi, chỉ thấy khu vực đó có mình nó đứng!! để chắc ăn hơn, nó chỉ tay vào người mình ý hỏi có phải là kêu nó!!

Người phụ nữ đó cười phúc hậu, trên mặt có lúm đồng tiền cang làm cho nó thấy thiện cảm!! vậy là nó bước tới!!

“cháu là DUƠNG TINH MI?!” người phụ nữ đó nói!

“dạ!” nó đáp lại, đồng thời đưa mắt quan sát người phụ nữ này!!!

Nó đoán người này chắc khoảng 50 j đó!!! Da mặt á!! Đẹp cực kì, dáng đứng kiêu sa, trên tay chỉ cầm mỗi cây dù mà đã toát lên sự giàu có, hơn người!!!

“ta là quản gia nhà cậu chủ HÀN MINH QUÂN! Con trai vừa HÀN TỊNH DÂN! Cháu có thể dành ít thời gian nói chuyện với ta chứ?” người phụ nữ từ tốn nói!!!

Khi nghe đến tên hần, mắt nó sáng rực, đã 2 ngày ko gặp hần!! nó lo lắng!!! nó nhanh chóng gạt đầu!!!

Bà quản gia như nhìn thấy sự lo lắng của nó dành cho hần trong mắt nó! bà khẽ mỉm cười, rồi bước lên chiếc xe hơi màu đen!!

Chiếc xe vút đi trên đường, nó leo lên chiếc MAX chạy theo!

.....

Trong căn phòng đầy ngột ngạt! hấn đứng cạnh cửa sổ, nhìn một vài hạt mưa động trên tán cây rơi xuống đất!! Hôm nay mưa to thật!!

Hấn để tay lên cửa sổ, nhắm nghiền mắt lại!!

Hấn nhớ nó lắm!!! muốn nó bên cạnh lúc này!!! Ko biết trong lúc ko có hấn, nó có gặp chuyện j ko?

“cạch!”

Dòng suy nghĩ của hấn bị đứt quãng khi tiếng mở cửa vang lên!!

Cha hấn bước vào! Ông nhìn những mảnh thủy tinh vương vãi dưới sàn!! Ông ngược lên nhìn hấn, đôi mắt đăm chiêu!

Hấn e ngại nhìn cha hấn! ông sẽ làm j nữa đây? Đánh hấn tiếp sao?

“con hãy chuẩn bị đi!! Mai chúng ta sẽ qua Mỹ và ở đó luôn!” ông lạnh lùng, nói nhẹ tênh!!!

Hấn ngạc nhiên! Ko ! hoảng sợ mới đúng!!

“con ko đi!!” hấn dứt khoát! Cha hấn định cách li hấn và nó!! hấn sẽ ko để ông làm vậy!

Cha hấn xoa xoa thái dương, ông hất tay!! 5 tên vệ sĩ lại xuất hiện!! họ bao vây hấn lại!!!

“đừng ép cha phải dùng vũ lực với con!” ông nhấn mặt nói!!

Hấn cười khẩy, vũ lực!! cha hấn nói cứ như đây là đầu tiên ông kêu họ đánh hấn vậy!

Hấn ra đòn đầu tiên!! Hấn ko muốn phải qua Mỹ!! Hấn ko muốn xa nó!!! đánh chết hấn hấn cũng ko đi!!!

Một trận chiến diễn ra trong căn phòng của hấn!! hấn nhanh chóng yếu thế!! Nhưng hấn ko chịu bỏ cuộc, cứ ngoan cố ra đòn!!

Cha hấn đứng đo, quan sát! Ông khẽ nhủ mảy mòi với sự ngoan cố của con trai mình!! Chợt từ bên ngoài, một người đàn ông bước vào, thì thầm vào tay cha hấn điều j đó!! Cha hấn nhấn mặt khi nghe những lời đó!!! Gương mặt thoáng lo lắng! ông hất tay kêu người đàn ông đó bước ra, rồi ra hiệu cho 5 vệ sĩ kia ngừng lại!!

Cả 5 liền tiến về phía sau cha hấn! hấn bây giờ nằm trên sàn nhà! Những vết thương cũ chưa lành, nay lại có thêm những vết thương mới!! hấn nhấn mặt đau đớn, người co rúm lại, nhưng hấn vẫn mạnh mẽ đứng dậy! quệt đi vết máu trên môi, nhìn cha hấn!

“3 tháng sau sẽ đi!! Co hãy chuẩn bị đi!! Nhất là những cái vụ tình cảm ngớ ngẩn!” cha hấn lạnh lùng nói, xong ông bước đi vội vàng!!

Cánh cửa đóng lại, lúc này hấn mới gục xuống sàn! ! nó!!! chỉ có hình ảnh của nó mới giúp hấn gượng dậy đc như hồi nãy!!! Hấn đặt tay lên trán, cứ miên man nghĩ về nó!!! nó có yêu hấn ko? Hấn muốn biets câu trả lời!! hấn muốn biết liệu hấn có đặt cược đúng vắn cò?

.....

“sao ạ? Bị.....bị nhốt trong phòng á?” nó ngạc nhiên hỏi lại bà quản gia!!

Bà quản gia cười, rồi khẽ gạt đầu!! bà khá hài lòng trước thái độ của nó!!! như vậy chứng tỏ nó lo cho hấn lắm! bà cầm tách trà nóng lên, tiếp tục uống!!

Cả 2 đang ở trong một tiệm cà phê sang trọng! một nơi mà nó từng thấy trên ti vi!! Một nơi mà những người như nó chỉ cần nhìn vào menu thôi là đã lắc đầu lè lưỡi bỏ đi!

Nó cắn môi, sao một người cha có thể làm vậy với con trai mình chứ?

“cậu chủ rất yêu cô!” bà quản gia nói, gương mặt nó đnh lại! nó luôn hỗn loạn về việc này!! Nó.....nó nhớ tới gương mặt của BI!!! Nó.....nó ko xứng!! thật sự ko xứng!!!

Nó hại hấn rồi!! nó nghĩ vậy!

Bà quản gia xem đồng hồ, rồi nhìn nó mỉm cười!!

“ta có chuyện phải đi!!!” bà từ tốn, “cháu đừng quá lo lắng! ngày mai là cậu chủ sẽ đi học lại!! đừng nói với cậu chủ về chuyện gặp mặt ngày hôm nay!” rồi bà bước đi!

Nó thần thờ ngơ ngác!! Vì nó mà hấn bị nhốt!!! vì nó mà hấn bị đánh!!! Vì nó.....tất cả là tại nó!!! những người yêu thương nó.....đều bị nó hại cả!!! nó.....phải làm sao mới dứt ra đc chuyện này đây?

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

“nuna!! Nuna đi ngủ nhaz!!!” một con bé dễ thương trong bộ váy màu xanh lá cây chấm bi, đôi tay hí hoáy đặt con búp bê nhỏ lên một cái giường bằng gỗ nhỏ xíu!!! Cô bé cực kì nhẹ nhàng, cứ như sợ con búp bê đau!

Rồi cô bé ngồi đó, ngắm nhìn con búp bê! Đó là món quà của cha mẹ cô từ PHÁP mang về! khỏi nói cũng biết cô bé thích nó tới cỡ nào!

Cô bé giương đôi mắt to tròn của mình hướng về cái đồng hồ quả táo treo trên tường! nhovn miệng cười một cái, cô bé nhẹ nhàng “ẵm” búp bê lên, rồi âu yếm “tới giờ đi dạo rồi nuna oi!”!

Nói rồi, cô bé mở cửa phòng, xỏ đôi giày hình chuột Mickey vào, bước ra khỏi nhà!

Trên con đường còn ẩm ướt sau một trận mưa tầm tã, một bóng hình nhỏ bé xuất hiện! trên tay đang nâng niu một con búp bê nhỏ xinh! Con đường đầy những vũng nước không ngăn nổi đôi chân nhỏ bé kia bước tiếp! vừa đi, cô bé vừa hát tíu tít, tay nâng niu con búp bê xinh! Lâu lâu nhảy qua một vũng nước nhỏ rồi cười thật tươi!

Chợt một giọt mưa trong veo đọng trên tán lá rơi xuống, tưởng trời lại mưa, cô bé liền chạy về nhà, một tay cầm búp bê, một tay che cho búp bê! Giương mặt ko hốt hoảng, nhưng đầy vẻ vội vàng!

“huych!” cô bé liền trượt chân trên đường trơn .

Rất nhanh, cô bé nằm sòng soài trên đường, gương mặt nhăn nhó đến buồn cười vì đau! Bộ váy màu xanh bị vấy bẩn, gương mặt tèm lem vì nước mưa, nhưng càng dơ hơn vì bây giờ cô bé bắt đầu khóc!

Con búp bê bị văng ra xa, cũng đã bẩn vì vũng nước mà con búp bê đang nằm lên, con búp bê vô hồn giương đôi mắt nhìn cô bé khóc!

Nước mắt voi dần đi, chợt cô bé nhìn thấy một thằng nhóc đang đứng trước mặt mình! Gương mặt e dè, bối rối ko bik nên làm gì với con nhóc đang ngồi khóc trước mặt mình! Cậu bé chỉ nhìn chăm chăm vào cô bé!

Cô bé bắt đầu ngưng khóc, mặt hiện lên nguyên dấu hỏi to đùng, tự hỏi cậu nhóc này là ai?

Không gian yên ắng, chỉ có tiếng của những hạt nước đọng trên lá rơi xuống đường tí tách!

Cậu bé bắt đầu bối rối hơn, cậu né ánh mắt của cô bé, chợt đập vào mắt cậu là con búp bê đang chìm trong vũng nước! ko ngừng ngại, cậu bé chạy lại, cầm con búp bê lên! Con búp bê dính đầy sinh, vấy bẩn cả bàn tay nhỏ trắng trẻo của cậu!

Cậu chạy lại nơi cô bé đang ngồi ngơ ngác, cười tươi!

“búp bê của cậu à?” cậu bé nói, đưa con búp bê ra!

Cô bé lấy tay cầm con bê, khẽ gạt gạt đầu! chợt cậu bé giật con búp bê lại, bàn tay của cô bé dừng lại giữa không!

“cậu đừng cầm nó bây giờ, nó dơ lắm!” cậu bé cười tíu tít!

Chợt gương mặt cô bé méo lại!

“oa~~~~ nhưng.....nuna là của mình mà!!!” những giọt nước mắt bắt đầu rơi!

“cậu.....đừng có khóc!!!!” cậu bé bối rối, tay quờ quạng giữa ko trung, ko bik làm j?

“chỉ là nó dơ thôi.....cậu mà cầm bây giờ là bị bẩn tay đó!mình đem đi rửa nó nhaz!” bây giờ cậu bé mới nói hết câu!

Cô bé gỡ bàn tay ra khỏi gương mặt mình, giương mắt nhìn cậu bé với vẻ nghi ngờ!

“cậu sẽ trả cho mình chứ?” cô bé hỏi!

Cậu bé cười tươi, gạt đầu! cô bé liền đứng dậy, mắt ko rời cậu bé kia!

Cậu bé ko ngừng cười, quay lưng, tiến về chỗ vòi nước trong công viên gần đó nhất! chợt cậu thấy ầm ầm nơi bàn tay còn lại!

“cậu ko được bỏ chạy đâu! Nuna là của mình!” cô bé nói, tay vẫn nắm chặt tay của cậu bé!

Cậu bé cười, rồi để cho cô bé nắm tay , cùng bước đi trên đường , nơi mà đã bắt đầu len lỏi một vài tia nắng sau cơn mưa!

“đẹp quá!” cậu bé liền khen con búp bê đang cầm trên tay, bây giờ nó đã sạch hơn trước !

Cô bé nhận lại con búp bê, mỉm cười!

“tên nó là nuna!” cô bé nói!

“ mình là BI!” cậu bé cười! Nghe xong, cô bé mới nhớ ra là cậu bé đang đứng trước mặt mình hoàn toàn xa lạ!

“mình tên TINH MI!” cô bé nói!

“ gia đình mình mới chuyển tới khu này, làm bạn nhaz!” cậu bé đưa tay ra để bắt tay với cô bé!

Cô bé giương đôi mắt trong vắt nhìn cậu bé, khi cậu đứng thẳng lên cô bé mới nhận ra cậu bé hơn cô cả cái đầu!

Cô bé cũng đưa tay ra bắt lại! 2 đứa nhóc nhìn nhau rồi cười, chúng cùng nhau chạy giỡn trên bãi cát ở công viên! Đến khi về tới nhà, cả 2 đều bị mắng te tua bởi gương mặt tèm lem cùng bộ đồ đầy cát! Nhưng chúng ko buồn đâu, vì hôm nay, chúng đã có bạn mới!

Rồi cả 2 đứa nhanh chóng là bạn thân của nhau, cùng học chung trường mầm non, cùng đi học, cùng đùa giỡn,... Cả 2 như hình với bóng!

“BI! Mình chơi cô dâu chú rể đi!” nó hí hửng , lay cậu bé!!!

“chơi làm sao?” cậu bé gãi đầu, thắc mắc!!

“thì giống mấy cảnh tông phim đó!! Cô dâu chú rể bước vô cái nhà to vậy nè!” nó lấy 2 tay mình họa cái vòm nhà!!

“là nhà thờ!” cậu bé thốt lên!

“hình như là vậy á!!” nó gãi mũi suy nghĩ!!

“cái đó là đám cưới!!” cậu bé cười xòa!!!

“vậy à! BI biết hả? vậy chơi cái đó nhaz!!! MI là cô dâu, BI là chú rể nhaz!!” nó nghiêng đầu nhìn BI, đôi má đỏ ửng vì ánh nắng của chiều tà, đôi mắt to tròn khiến BI muốn từ chối cũng ko đc!!!

Rồi dưới bóng cây cổ thụ, nó lén lấy váy của mẹ , mặc vào tạo nên một cái váy dài tới chân, rồi hái những bông cúc dại, làm thành một bó một cách vụng về!!

Cậu bé thì vẫn như vậy, cố gắng đứng thật nghiêm chỉnh, một tay khoác tay nó , một tay để phía sau lưng!

Cả 2 cùng tiến tới gốc cây, cười thật là tươi! Ánh nắng như rục rờ hơn với nụ cười đó!!!

Cái cây cổ thụ có những tán cây tỏa ra, giống như vòm nhà của nhà thờ trong phim nó xem!! Thế là 2 đứa chọn đó là “nhà thờ” của 2 đứa!

“BI làm sai rồi!! phải đi như vậy mới đúng!”

“BI sai rồi ! phải nói như vậy mới đúng!”

“BI sai rồi! phải nắm tay này mới đúng!!”

Tội nghiệp BI, khổ sở với những yêu cầu “trọng đại” của nó!!!

“BI.....nhẫn đâu?” nó giương đôi mắt tròn nhìn BI!! BI gãi đầu, chợt cậu ngồi xuống, hái một cọng cỏ non, màu xanh mát rượi!

BI quay lưng lại, giả bộ bí mật làm j đó khiến nó đầy tò mò!!

“xong rồi nè!!” BI quay lại, cười tươi, trên tay là một cái nhẫn bằng cỏ!

Rồi cậu bé ko đợi nó nói j, cầm tay nó, đeo cái “nhẫn” vào!

“đẹp quá!!!” nó thốt lên!! Tay ko ngừng sờ cái nhẫn!! bây giờ, chú ý của nó ko còn là cái “đám cưới” nữa!! mà là cái nhẫn bằng cỏ nhỏ xinh kia!!! Ko hiểu sao BI hựt hẫng!!

“BI chỉ MI làm cái này đi!” cô bé bây giờ đang ngồi trên nền cỏ xanh! Nhìn cậu bé!!

BI nhìn nó một hồi, rồi cậu bé ngồi bên cạnh nó, hí hoáy chỉ nó làm một cái nhẫn!!!

Nắng nhuộm nền cỏ xanh, làm bừng sáng hình ảnh 2 đứa bé!! Cả 2 đều cười rất tươi!! Khiến ai đi ngang qua cũng phải phải nhoẻn miệng cười!!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Đã được 5 tháng trời qua kể từ lúc gia đình cậu bé chuyển tới đây! Mọi quan hệ của chúng càng khăng khít!

“BI oi!!!” cô bé gọi lớn khi cùng cậu bé chơi trò trốn tìm!!

Cô bé ranh mãnh, tìm ở những bụi cây khuất nhất!!

“con búp bê này đẹp thật!” một người đàn ông chợt bước ra trước mặt cô bé!

Cô bé sững người lại, ông ta đang cười, tay đang vuốt tóc con búp bê! Không hiểu sao cô bé lại cảm thấy không thích người đàn ông này!

Ông ta tiến gần tới cô bé!

“cái này của cháu à?” ông ta hỏi, đôi mày có phần hơi nhíu lên!

Cô bé không nói gì, chỉ mím môi lại rồi khẽ gật đầu!

Ông thu lại nụ cười, cầm con búp bê xoay xoay!

“đây là một con búp bê rất mắc tiền đấy!” đôi mắt ông ta có phần sang lên “trả cháu này!” ông ta đưa con búp bê ra!

Cô bé nhanh chóng chuoj lấy con búp bê!

“cộp.....cộp!” người đàn ông đó đứng lên và quay lưng bước đi! Chợt.....ông ta khựng lại!

“bắt nó!”

Chợt cô bé thấy mình bị nhắc nhở, miệng không thể nói được gì?

BI ngồi đằng sau cái cầu trượt gần đó, cậu cố gắng ngồi gọn lại!! cậu sẽ không cố gắng thắng nó, sẽ đợi nó tìm đến cậu!! rồi nhìn gương mặt đắc thắng của cô nhóc!!!

“BIIIIIIIIIII.....ummmm” chợt cậu nghe tiếng của cô bé!!! Không phải là giọng nói ranh mãnh như bình thường!!!!

Cậu liền chạy ra!!!

“oa~~~~~ BI!”

Đập vào mắt BI là hình ảnh cô bé đang bị bọn đàn ông cao to bế xốc đi, chúng đang leo lên chiếc mô tô đen nhoáng!!

“thả MI ra!” không hiểu đang có thứ gì đang lớn dần trong cậu bé!!! Một thân hình thật nhỏ bé, nhưng sự dũng cảm lớn hơn tất cả! cậu không e dè, không sợ hãi mà chạy lại, cắn vào tay tên đang bế cô bé!!

“ah!” hấn la lên, giận dữ, hất tay, cậu bé văng ra xa hơn 2m, làm động nói khóe miệng một vết máu đỏ tươi!

“mẹ kiếp! nó cắn tao!” hấn gầm lên giận dữ, như một con thú hoang, chỉ muốn lao vào cắn và xé!

“tụi bây làm gì vậy hả?” một người đàn ông khác hét lớn, có vẻ như đó là người có quyền lực nhất trong đám này! Cái tên bị cắn vừa rồi không dám hó hé gì nữa!

“nó đã thấy mặt mày, bắt nó luôn đi!” ông ta tiếp tục lên tiếng, ánh mắt nhanh chóng quét một lượt cậu bé đang nằm dưới nền vỉa hè kia!! Ông ta nhếch mép “con mồi ngon đấy!”

“bộp!”

2 đứa nhóc liền bị quăng vào một căn phòng nhỏ, ẩm mốc, dơ bẩn, 4 góc chuột và gián cứ thi nhau chạy! chỉ có duy nhất một bóng đèn dây tóc ở giữa phòng, nó cứ đung đưa đung đưa, tạo nên một cảnh tượng mà chẳng có đứa bé nào đáng phải thấy!

“oa~~~~ BI ơi!” cô bé nép mình vào gần cậu bé!!! Cậu bé không biết làm gì goài việc ôm cô bé, vỗ vỗ lưng, giống như cha mẹ cậu vẫn thường làm với cậu!!

“con búp bê này tao giữ, nó đáng giá đây!” tên hồi nãy bị cắn bồng từ đâu xuất hiện, giựt con búp bê trên tay cô bé!!!

“ha ha!! Con búp bê này, bán được 10 triệu là ít!! Con ranh, nhà mày giàu vậy để tao đòi tiền chuộc 50 tỉ nhé!!” hắn đưa bộ mặt gớm ghiếc của mình lại gần 2 thân hình nhỏ bé đó!! Cô bé sợ hãi, run lên cầm cập, không dám hé mắt nhìn!!! Nhưng cậu bé thì khác, cậu không tỏ ra sợ hãi mặc dù người cũng run, cậu đưa mắt liếc tên đó!

“chát!”

“mày láo hả? ai cho mày dám nhìn tao bằng ánh mắt đó!” tên đó tát cậu bé, trả thù cho vụ bị cắn hồi nãy!

Cậu bé bị lực tát, nằm sổng soài dưới nền xi măng!

“oa~~~~~ hu hu!!! anh HUY ơi!!!” cô bé sợ hãi, khóc lớn!!!

“bộp!”

“mày im đi!” hắn dùng tay, đánh vào má cô bé!! Nhưng không mạnh như cậu nhóc kia, hắn chỉ đánh nhẹ!

Hắn nhìn 2 đứa nhóc, nhếch mép cười!!!

Nụ cười ma quỷ, cô bé run sợ tước nụ cười đó!!!!

“hu hu!!! trả Nuna lại cho cháu!!” không hiểu vì lẽ gì, cô bé chạy lại, giành con búp bê trên tay hắn!!!

“mày tránh ra!” hắn hất tay, cô bé liền ngã xuống đất!!! nhưng không bỏ cuộc, cô bé vẫn nắm chân con búp bê!

“hu~~~~ trả cho cháu đi!!!!oa~oa~” cô bé vẫn khóc lóc!!

“chát!” hắn không nhân nhượng vung tay, 5 dấu tay in hằn trên gương mặt cô bé!!

Cô bé sợ hãi, khóc không nên lời!! rung rung nước mắt, hoảng sợ nhìn hắn!

“đưa con búp bê đây!” chọt từ đâu, BI chạy ra, giằng con búp bê với tên đó!! Thêm một lần, cậu bé cắn vào tay hắn, đau! Hắn buông con búp bê ra! Nhanh như chớp, cậu chụp ngay con búp bê, ôm vào lòng!!

“ranh con!” hắn không thương tiếc, đạp vào người cậu bé!!

“oa~~~ không được đánh BI!” cô bé chạy lại, đỡ cho cậu bé!!

“tránh ra!” hắn vung chân, đá cô bé văng ra góc phòng!!

Cô bé hoảng sợ, nép vào đó! Cô khóc, khóc nhiều lắm!! cô không làm được gì, trong khi BI càng lúc chảy máu càng nhiều, cứ mỗi lần hắn vung chân, máu nơi khoe miệng cậu lại tuôn ra, tạo nên một vùng đỏ tươi ngay chỗ cậu nằm!

Mệt! hắn liền tức giận, bỏ đi! Cửa phòng đóng lại, căn phòng ngập trong im lặng, ngoại trừ tiếng thở khó nhọc của cậu bé!!! Cô bé chạy lại, chưa bao giờ khóc nhiều đến như vậy, nước mắt giàn dụa, lem nhem cái gương mặt trắng trẻo!

“oa~~~ BI!!! Cậu.có đau không?” ngốc nghếch! cô bé hỏi cậu bé một câu hỏi thật sự ngốc nghếch, khiến cậu bé phì cười!!

Cậu bé lắc đầu!

“đừng để cho bọn chúng thấy cậu.sợ hãi!” BI nói, đôi mắt nhắm lại!

.....

Nó mở mắt, lại là giấc mơ này sao? Đã 2 lần nó mơ thấy giấc mơ này!! Tại sao chứ? cái quá khứ đó muốn nhắc nhở nó điều gì chẳng? Nhắc nhở nó không được quên cái chết của BI? Nhắc nhở nó không được yêu ai? Nhắc nhở rằng những người yêu thương nó luôn gặp nguy hiểm?...

Vô vẩn.vô vẩn lời nhắc nhở? Nó thờ đốc, ôm ngực! nó muốn hét lên! Sao lại là nó!!! có ai muốn cái quá khứ kinh hoàng đó đâu? Sao lại là nó?

Nếu BI lúc đó không chạy ra, thì cậu có bị bắt cùng nó không? Nếu lúc đó, nó đừng kêu tên BI thì nó có chạy ra không? Nếu lúc đó, nó không đòi con búp bê, thì BI có bị tên kia đánh? Tại nó.tất cả là tại nó!!!! nó không có quyền yêu ai cả? những kẻ yêu nó.sẽ là những tên ngốc!!!

.....

10h sáng!

Tại sân bay , một chàng trai bước ra trong một bộ đồ màu đen nổi bật! gương mặt điển trai, đôi mắt được giấu sau kính râm, nụ cười ranh mãnh luôn xuất hiện trên môi làm người ấy trông thật phong lưu!

Cậu leo lên một cái mô tô mà theo những người đi đường biết thì nó đã xuất hiện từ sáng sớm! có lẽ nó là của cậu ta!

Chàng trai đó đội nón bảo hiểm vào, trước khi đi còn nhếch môi khiến những cô gái dõi theo nãy giờ lại thêm một lần ngất ngây!

“brum!” sau tiếng xe nổ giòn giã, chàng trai đó khuất dạng cuối con đường! họa chăng chỉ để lại một màn khói trắng xóa ở phía sau!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

“2 con thần lẩn con cùng nhau cắn nhau đứt đuôi!”

“hum. ...cho ta ngủ đi!” nó nũng nịu với cái điện thoại đang báo thức!

“2 con thần lẩn con cùng nhau cắn nhau đứt đuôi!!!” nhưng điện thoại vẫn kiên trì không tha!!

“haizzzzzz.đuôi con kiki á!!” nó gãi đầu, ngồi dậy, đêm hôm qua, nó nằm mơ thấy ác mộng, đến 5h sáng mới ngủ lại được!

“chắc chắc! ai đâu dư hơi tự nhiên đi cãi nhau với cái điện thoại!”

Bỗng nó nghe tiếng của anh nó ở ngoài cửa! hình ảnh lơ mơ, nó mò tay đeo mắt kính vào! Đúng là anh nó! kì lạ, mới sáng sớm mà anh nó đã...gây sự sao?

“kệ em!” nó nói, gương mặt giận dữ, vì lúc này nó vẫn còn nghĩ là anh nó không quay lại với NHƯ!

“kệ sao được hả? giờ khai mau, cái trán bị gì mà quần máy lớp băng thế kia?” anh nó chạy lại , ngồi bên cạnh nó hỏi! “rồi hôm qua về, chạy ngay lên phòng làm gì hả? không chịu xuống ăn cơm nữa!”

Nó trở mặt nhìn anh nó!!! ngạc nhiên nhaz!!! Tự nhiên...quan tâm dữ vậy nè!

Sau vài giây nhìn đăm đăm, nó giờ 2 tay lên phòng thủ!

“khai mau! Mày giấu anh tao ở đâu?” nó nghiêm giọng, gương mặt hình sự hỏi!

HUY đơ vài giây nhìn nó!

“em bị bệnh à?” rồi cậu đưa tay sờ trán nó!

“phập!”

“ai...au” (khai mau!) nó cắn tay HUY!

“ahhhhhhhh!! Trời ơi!!! Em bị điên hả? đau quá!! Bỏ ra!” anh nó vùng vẫy, gương mặt nhăn nhúm đến tội nghiệp, meo máo!

Nó ngưng cắn, nhưng lấy chân trù đầu HUY lại, đánh tới tấp!

“ta hỏi mi là ai? Sao vào nhà ta? Còn phẫu thuật thẩm mỹ cho giống anh ta nữa hả? chít nè chít nè!!! Dám ngộ nhận nè!” nó vừa nói, vừa đánh lia lịa!

“Vậy em hỏi anh câu gì để thử đi! Ày da!! Đừng đánh nữa!” anh nó vùng vẫy đáng thương, không hiểu sao nó lại...mạnh tới vậy!

nó ngưng đánh, nhưng tay vẫn giữ chặt cái chân! Nó suy nghĩ một hồi rồi hỏi!

“món quà mà anh tặng em trong sinh nhật là thứ 18 là gì?” nó hỏi, đôi mắt viên đạn nhìn cái tên mà nó cho là giả mạo!

“đồ ngu! Chưa tới sinh nhật lần thứ 18 của em mà, tặng cái quái gì được chứ?” anh nó hét lớn, pha chút giận dữ!

Nó suy ngẫm một hồi! “đồ ngu”? chỉ có anh nó mới dám ***** nó như vậy!

“anh!! Trời ơi!! Anh có sao không?” nó mở chần ra, hỏi han!! Lỡ đắc tội. . .nó phải lấy công chuộc tội mới được!

HUY lườm nó!

“hừ! anh em ruột thịt mà không biết là sao hả?” anh nó hầm hừ, tay xoa xoa chỗ nó vừ cắn!

“thì... có bao giờ anh hiền vậy đâu!” nó gãi đầu!

HUY nhìn nó, rồi cậu thờ dài!

“cái đầu. . .bị gì vậy hả? rồi sao hôm qua không ăn cơm tối!” HUY nhắc lại câu hỏi!

Nó lục lại trí nhớ! Hôm qua. . .sau khi kết thúc cuộc nói chuyện kia. . .nó đã quay về nhà! Vì cứ miên man suy nghĩ chuyện của hấn nên nó đã. . .đóng cửa phòng đóng cửa của phòng tự kỉ!

Còn cái vết thương trên đầu thì. . .

“em bị té. . .đập đầu vào tường. . .chảy máu. . .nên mới như vậy nè!” nó đưa bộ mặt ỉu xiu nói, không những vậy tay còn minh họa cảnh cái đầu đập vào tường, và cuối cùng là chỉ lên cái đầu đang quấn đầy băng!

Anh nó khề lườm nó một cái. . .lớn già đầu mà còn đi té lung tung!

Đề đánh trống lảng, nó liền hỏi lại một câu!

“còn anh. . .sáng sớm vô đây làm gì?” nó hỏi lại!

“tặng em!” anh nó chọt đưa ra một cái móc khóa hình pucca!

Nó tròn mắt, rồi nước mắt nó rung rung nhìn anh nó!

“anh. . .em hỏi anh câu liên quan tới sinh nhật đầu có nghĩa là kêu anh tặng liên đầu! Mà có tặng thì tặng cái. . .(to to vào). . .tự nhiên tặng cái. . .(chút xíu hà!). . .!” rồi nó im lặng!

Lại thêm một lần. . .ah nó lườm nó! nhưng cậu thờ dài! Đứng lên đi về phía cửa! gương mặt cậu thoáng thẹn thùng, rồi trước khi đóng cửa, cậu nói vọng vào!

“cám ơn!” xong cậu bước đi!

Cám ơn? Nó ngố mặt! cám ơn cái gì?

Trong khi một đồng câu hỏi đang bay vèo vèo trong đầu nó, chọt cánh cửa mở ra, anh nó lại ló đầu vào!

“đề anh thông báo luôn! 30 phút nữa là cổng trường em đóng!! Muốn làm gì thì làm! Báo cáo hết!” anh nó giơ tay theo kiểu quân đội!

Xong cậu bước đi. . .2s sau, một tiếng la ầm trời từ phòng nó phát ra, rồi tiếng bước chân chạy thình thịch nghe cứ ngỡ như là người tị nạn!

Anh nó phì cười! “em gái ngốc!” nói xong, cậu bước xuống cầu thang!

hic!! Ông anh chết tiệt! dám lừa ta! Còn 30 phút cái con khi á!! Oa!! Làm ta chạy té cầu thang. . .đau gần chết!(té nữa hả?><)

Nó đi giữa sân trường. . .chân cà nhấc vì bị té! (té ở đâu mọi người biết rồi ha!)

Miệng lẩm bẩm trách ông anh đáng ghét của nó!! ashhh!! Nó chỉ muốn băm ông anh nó ra thành trăm mảnh, trộn cám cho heo ăn. . .rồi nó sẽ giết luôn con heo đó. . .trong người nó có gene của anh nó!!(><)

Chọt. . .một vòng tay ôm nó từ phía sau! Nó khề cục cựa. . .

“đừng. . .cho anh ôm một chút thôi!”

Là hấn! nó không thấy. . .nhưng nó biết là hấn! nó nhìn bàn tay đầy thương tích của hấn. . .chọt một cái gì đó len trong tim! Nó. . .khóc!!!

Còn hấn. . .hấn chưa bao giờ thấy mình yếu đuối tới vậy! nếu. . .nếu không vì nó. . .nếu không có hình ảnh nó trong tim. . .hấn sẽ không thể chiến đấu để được ở đây! Vì nó. . .từ lúc nào. . .mọi thứ hấn làm. . .đều vì nó!! cậu run rẩy, cậu đang đặt cược vào một ván cờ!! liệu cậu có thắng hay không!! Chưa bao giờ cậu thấy mơ hồ và sợ hãi đến vậy! cậu run rẩy, cậu thấy mình yếu đuối!

“anh nhớ em nhiều lắm!” cậu gục mặt trên vai nó, thì thầm!

Nước mắt nó càng rơi!

Giấc mơ hôm qua ủa về, nhắc nhở nó phải vùng ra! Nó phải bỏ vòng tay ấy! nó phải bỏ mặc hần! lạnh lùng đi TINH MI! lạnh lùng với hần đi! Đừng cho hần thêm hi vọng! yêu nó sẽ mãi là tên ngốc!! hần ngốc nghếch!!! sao lại vì nó mà bị đồn như vậy? sao cứ phải vì nó mà đau khổ như vậy?...

Nhưng... tại sao nó không thể vùng chạy... nó vẫn đứng đó... trong vòng tay của hần! nó thấy nhẹ lòng khi làm như vậy, nó thấy vị ngọt đang chảy trong tim!!! nó luyến tiếc cảm giác này... cái cảm giác làm nó thấy an toàn và vô cùng ấm áp!

làm sao... tôi dứt được you đây?

cách trường nó khá xa, một tòa biệt thự trắng uy nghiêm hôm nay bỗng trở nên tấp nập!

tất cả các gia nhân trong nhà đều bận rộn!

người thì nhanh tay dọn dẹp phòng khách, mặc dù hằng ngày họ đã làm tới 3 lần!

phòng bếp thì rộn rã kẻ ra người vào!

Các phòng trong biệt thự đều đầy ắp các gia nhân đang dọn dẹp!

Ai cũng mang một cảm giác... sợ hãi có... vui cũng có... lo lắng cũng có!

Căn biệt thự này... đang chuẩn bị cho sự xuất hiện của một người... đã 12 năm không quay lại! nay cậu ấy quay lại... liệu có là điềm lành? Hay là vì...

“thưa cậu chủ! cậu MINH NHẬT đang trên đường về! có lẽ khoảng 5 phút nữa là sẽ tới nơi!” một quản gia già, cung kính đứng trước một căn phòng, khá to với cánh cửa được chạm khắc tinh xảo!

Cánh cửa mở, một chàng trai trong bộ vest màu đen bước ra! Chính là ĐĂNG!

“tôi biết rồi!” cậu lạnh lùng nói! Thật sự... căn nhà này... sẽ phải sống trong giông bão đây!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

“brum.....brum.....”

“kịch!” chiếc xe moto dừng ngay trước căn biệt thự màu trắng ấy!

Người con trai ngồi trên xe liền bước xuống, gỡ nón bảo hiểm ra làm mái tóc nâu cứ phấp phới! cậu lướt nhanh nhìn xung quanh ngôi nhà! Cậu nhếch mép!

“đúng là chẳng thay đổi!” cậu nói thầm!

Xong, cậu bước vào trong, mặc cho 2 bên cổng là 2 hàng người đứng đó cuối chào cậu! cậu không thèm liếc lấy 1s! chỉ nhìn băng quơ, rồi tiến thẳng đến cánh cửa màu nâu đỏ chạm khắc tinh xảo phía trước, 2 bên là 2 cây cột bằng đá hoa cương to tướng!

Cậu lại nhếch mép cười khi thấy... ĐĂNG đang đứng ở đó!

ĐĂNG im lặng, cậu lạnh lùng nhìn MINH NHẬT- em trai cậu tiến tới!

MINH NHẬT từ lúc sinh ra đã hoạt bát! Không những vậy mà từ nhỏ đã nói được câu: “con muốn làm ông trùm” với ba cậu!

Nhận được khí chất của cậu, vì vậy từ nhỏ, cha cậu đã đưa cậu sang Mỹ để học tập cách thành một ông trùm! Cuộc sống của MINH NHẬT ngã rẽ từ đó! Trong tâm trí cậu chỉ có cái chức ông trùm đầy quyền lực!! cậu sẽ có tất cả, có quyền, có tiền, có danh... Cậu chỉ nơm nớp lo sợ rằng anh trai của mình- là ĐĂNG sẽ tranh chấp với cậu cái chức đó! Nhưng may mắn, từ nhỏ ĐĂNG cũng đã định hướng muốn làm một người bình thường, ĐĂNG xem thường quyền lực!!! MINH NHẬT đã thật sự vui sướng, cậu chỉ xem ĐĂNG là trở ngại bởi vì sao ĐĂNG cũng là con trai cả! nhưng từ khi ĐĂNG tuyên bố sẽ không dính dáng gì tới băng đảng, cậu gần như nắm chắc chức vị ông trùm!

Thế nhưng mọi thứ sụp đổ khi mấy tháng trước, ĐĂNG lại xuất hiện bên MỈ và nói rằng muốn tranh chấp với cậu cái chức vị đó!!!

Tuy nhiên...điều kiện đưa ra là...ĐĂNG phải cùng cậu thử thách trong 3 tháng! MINH NHẬT nuôi hi vọng, vì ít ra hơn 10 năm trời cậu đã được học nhiều thứ về thể giới ngầm!! nhưng...tại sao ĐĂNG lại thắng chứ?

12 năm...12 năm rèn luyện của cậu...12 năm cậu nuôi hi vọng...và bây giờ chúng sụp đổ hoàn toàn!!!!

Trở lại với hiện tại, MINH NHẬT bước vào nhà, cậu nhìn ĐĂNG bằng nửa con mắt!

ĐĂNG vẫn bình tĩnh, điềm đạm!

“cha nói tôi sẽ mới về được nên kêu anh...”

“bóp!” chưa nói hết lời, một nắm đấm đã lao vào mặt ĐĂNG, cú đấm mạnh, khiến cậu lao đảo, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại thăng bằng mà đứng!! cậu lấy tay khẽ quệt vết máu trên môi!

Gia nhân trong nhà sợ hãi, mặt ai cũng tái đi, xót cho ĐĂNG! Vậy lần này...sự xuất hiện của MINH NHẬT sẽ thật sự là một con bão hung dữ!! rồi sự bình yên của căn nhà này sẽ biến mất!

“ha ha!! Mày chịu đòn hay nhi!” MINH NHẬT cười khẩy! rồi cậu lao lên, tung một cú đá vào mặt ĐĂNG! ĐĂNG đỡ được, nhưng sức mạnh của cú đá khiến cậu ngã xuống hoàn toàn! ĐĂNG vẫn không nói gì, cậu vẫn tiếp tục đứng lên và im lặng!

Thái độ của ĐĂNG khiến MINH NHẬT tức giận!

“cha nói tối nay sẽ về ăn tối cùng em!” ĐĂNG nói tiếp lời hồi nãy chưa kịp nói xong!

MINH NHẬT cười khẩy, rồi cậu bước đi!

“mời cậu đi lối này!” quản gia già liền đi theo MINH NHẬT chỉ lối cho cậu đến phòng của mình!

Khi bóng MINH NHẬT đã khuất, gia nhân trong nhà mới dám chạy thờ, rồi ánh mắt họ đồng loạt hướng về ĐĂNG! Họ lo cho cậu, bởi hồi nãy...cậu đã bị chảy máu!

Nhưng đáp lại ánh mắt của họ là ánh mắt vô cảm, xong...ĐĂNG quay đi về phòng của mình!

“hãy kêu xe chuẩn bị...tôi muốn tới trường!” ĐĂNG nói vọng ra! Không ai dám hó hé gì cả? liền tuân theo mặc dù ai cũng thắc mắc...bây giờ là trưa rồi...sao ĐĂNG vẫn đi học chứ?

“RENGGGGGGGGG” giờ ăn trưa tới, tất cả học sinh lao ra khỏi lớp với vận tốc tên lửa...trong đó có nó!

Chợt ai đó nắm tay nó lại!

“em sao vậy...đầu đang bị thương còn vận động mạnh nữa...đi từ từ thôi!” nó quay qua, thấy gương mặt lo lắng của hấn, nó phì cười!

“hì!! Có gì đâu!! Vết thương ngoài da thôi...xem nè!” nó lè lưỡi trêu hấn...đồng thời vén lớp băng lên cho hấn xem!!

Chợt mặt hấn đanh lại!

“đây mà là vết thương ngoài da của em đó hả?” hấn ngạc nhiên hỏi lại! hấn thấy xót quá!! Khi để người mình yêu bị thương như vậy! nếu lúc đó hấn bên cạnh nó thì hay biết mấy!! hấn sẽ không bao giờ để nó vấp ngã!! (nó nói với hấn là nó bị té nên mới bị vậy!>”<)

Nó cười tươi để hấn không nghi ngờ, chứ thật ra...nó đang rất là đau!>”<

Bỗng, hấn hôn vào vết thương đó! Nó ngớ người ra...cứ như có dòng điện chạy từ đỉnh đầu xuống? trong phút chốc...nó nghệt thở, tim nó đập thật nhanh...mặt nó đỏ ửng!

Hấn nhìn vào đôi mắt mơ hồ của nó!

“mong là nó sẽ mau lành!” rồi hấn cười, nụ cười của hấn càng làm tim nó đập mạnh hơn! Nó gần như bị bất động...và rồi... gương mặt hấn càng lúc càng tiến lại gần!

“e hèm!”

.....

Cả hai đều quay qua nói phát ra cái tiếng động vô duyên đó!

“thân thiết quá nhỉ?” là NHƯ, cô nàng khá là ngượng ngùng với cái cảnh này! Nhưng vì cô đang cần gặp nó, chứ nếu không cũng chẳng thêm chen

ngang!

Nó gặp gương mặt đã đỏ, nay càng đỏ ửng, gãi đầu, bối rối!

Hắn thì đứng đó, quay mặt sang nói khác, phì cười!

Còn NHƯ thì...rất rất muốn ôm bụng lẫn dùng ra đất mà cười trước thái độ của 2 người!!!

“Ừm...mình cần gặp bạn MI một tí, bạn không phiền chứ?” NHƯ tiến tới chỗ hắn, nhẹ giọng hỏi, ánh mắt liếc qua nó!

Hắn cười, “không sao!” rồi cũng nhìn nó!

Nó nhận ra...bỗng dưng không gian im lặng một cách đáng sợ, liền ngược mắt lên nhìn! Thì phát hiện ra 2 cặp mắt đang nhìn mình!!

“sao...sao nhìn tui?” nó lí nhí!

Lại im lặng! chịu không nổi, nó nắm tay con NHƯ lôi đi một cách thô bạo, mặc dù NHƯ mới là người đi tìm nó!

Hắn gãi đầu! “ngượng thật!” rồi hắn cũng quay lưng bỏ đi về lớp!

Tại căn tin, nó và NHƯ đang ngồi trước một đồng đồ ăn...hủ tíu...phở...snack...bánh bao...kem...coca...(ực!>^<)

“bà...bị gì hả?” nó hết trở mặt nhìn, liền nhìn con NHƯ với ánh mắt ngạc nhiên! Rồi nó thấy biểu hiện này...giống anh nó hồi sáng! Tự nhiên quan tâm nó thái quá!!! Chẳng lẽ ai mới chia tay đều vậy à? Bây giờ nó mới biết đó nhaz!! Một căn bệnh lạ chẳng? Nó suy nghĩ!

“cám ơn bà!” NHƯ cười tươi!

Đó! Lại cám ơn, ôi! May là bệnh này cũng không đáng sợ mấy!! có khi nạn nhân của mấy người bị bệnh này...như nó lại càng sung sướng! nó gật gù đầu, rồi cầm li coca lên uống...lấy “cảm hứng” để xử lí đồng đồ ăn trên bàn!

Thấy nó gật đầu, NHƯ cười tươi!

“mày biết rồi sao?” NHƯ hớn hờ!

Nó ngưng nhai, rồi ngẫm nghĩ! Biết gì? biết anh nó và NHƯ đang mắc chung một loại bệnh mang tên “buồn tình” à? Ờ! Nó biết! thế là nó gật đầu rồi ăn tiếp!

“thực sự là đã biết?” NHƯ nhấn mạnh!

Nó gật đầu một cách quyết liệt!

“vậy là anh HUY kể cho mày nghe rồi hả?” NHƯ hỏi tiếp!

Nó gật đầu...mà khoan! Kể gì? nó ngưng động tác ăn, trở mặt nhìn con NHƯ!

“ừm...vậy thì mày phải ăn hết nhaz!!! Đây là quà của tao...coi như cám ơn mày!! À mà không...on mày rất là bao la...tao không tài nào trả hết được!!! bao nhiêu đây thì nhắm nhỏ gì, mày thích hăng ngày tao bao mày ăn trưa...bla...bla...” NHƯ cứ huyền thuyên trong khi tai nó thì ù đi!! Rốt cuộc con bạn nó đang nói cái gì vậy?

“chào cậu chủ?”

Trong phòng VIP của một quán bar nổi tiếng thành phố, một người đàn ông chừng lục tuần, kính cận chào MINH NHẬT!

MINH NHẬT gật đầu, cậu ngồi ngả lưng ra ghế, khoan thai nói!

“ông điều tra được gì rồi?”

Người đàn ông đó kính cẩn, đưa ra cho MINNH NHẬT một bức hình...của nó!

MINH NHẬT cầm lên, cậu khề nhần mặt, rồi dường như cậu đang hiểu mọi chuyện! cậu cười một cách sáng khoái! Sau tràng cười, ánh mắt cậu đánh lại!

“điều tra con nhỏ đó cho tôi!”

“vâng!”

Cũng như lúc vào, người đàn ông đó kính cẩn bước ra!

MINH NHẬT mắt nhắm chiều, cậu lại nhìn tấm hình của nó!

“để xem cô là người như thế nào!”

“thích!”

“sao vậy? không ăn nữa hả?” NHƯ hỏi khi bỗng dừng nó ngừng ăn một cách đột ngột!

“không!” nói rồi nó ăn tiếp! nó lấy tay đặt lên ngực! kì lạ...sao nó cảm thấy bất an!!! Đằm xấu chẳng?

Rồi nó nhìn đồng thức ăn trên bàn. .không đâu! Chắc tại nó ăn nhiều quá nên mới thấy vậy!

Nhưng...một con bão...đang thực sự ập tới!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Giờ ra về,

Các học sinh chạy ra khỏi lớp thực mạng!!!!(kinh! Giống taz>”<)

Duy nhất có nó...vẫn ngáy khò khò trên bàn học!

“TINH MI! hội trưởng kiểm kìa!” NHI chạy vào, lay nó dậy, riu rít!

Nó đưa đôi mắt nhìn NHI, gương mặt ngơ ngơ sau một giấc ngủ dài!

“hic! Sao lớp trống trơn vậy nè!” nó phán một cậu làm NHI mặt đen đi một nửa!

“ra về rồi bà!” NHI nói, “ra ẹ đi! ĐĂNG kiểm bà kìa!” NHI hỏi nó!

Nó ngạc nhiên...ĐĂNG lại kiểm nó làm gì chứ? nghĩ vậy, nó nhanh chóng thu dọn sách vở!!

ĐĂNG đứng trước cửa lớp của nó, cậu suy nghĩ miên man, đôi mắt nhìn vô định về phía cửa sổ! rồi cậu nhắm mắt lại...thở dài!

Đến khi cảm nhận được tiếng bước chân, cậu liền mở mắt!

“chào!” cậu cười khi thấy nó, nhìn vào mắt nó, cậu cũng biết là nó vừa ngủ dậy!

Nó im lặng, ngạc nhiên nhìn ĐĂNG!

“cậu tìm mình?” nó hỏi lại! liền nhận được cái gật đầu của ĐĂNG!

“khỏi phải lòng vòng, mình sẽ nói thẳng luôn là từ nay trở đi...2 người này sẽ đi theo cậu!” đôi mắt ĐĂNG chột lạnh lùng, cậu đứng thẳng, 2 tay dút vào túi quần, nhìn vào mắt nó mà nói! Ngay sau khi cậu dứt lời, phía sau liền xuất hiện 2 người đàn ông mặc vest đen, gương mặt đầy lạnh lùng!

Nó bất ngờ trước sự xuất hiện của 2 người đó!

“chắc cậu đang thắc mắc tại sao?” ĐĂNG cười khẩy! cợt ánh mắt cậu khoogn còn chú ý tới nó nữa!“sao không kêu người đứng phía sau cậu giải thích nhỉ?”

Nó liền quay lại phía sau, giật mình khi thấy hán đang đứng đó!

Hán tiến lên, đẩy nó về phía sau mình!

“cậu không cần lo! Tôi bảo vệ được TINH MI!” hán nói!

Phút chốc, hàng trăm câu hỏi luẩn quẩn trong đầu nó, gương mặt tái đi! Họ đang nói gì chứ? bảo vệ...bảo vệ nó sao? Tại sao phải bảo vệ?...những lời của 2 người này nói làm cho nó cảm thấy sợ hãi!

Nó hướng mắt về phía hán...ánh mắt đầy thách thức e dè!

“ha ha!!! Thật buồn cười! tôi có cần phải nhắc nhở cậu không nhỉ? Cả bản thân cậu còn lo không xong!” ĐĂNG cười lớn!

Khi ĐĂNG dứt lời, mặt hắn đành lại!

“nhìn những vết thương trên người cậu đi! Tôi thật không an tâm khi giao TINH MI cho cậu tí nào!” ĐĂNG tiếp lời, cuối cùng, ánh mắt dừng ngay nó!

“cậu đừng nhìn mình bằng ánh mắt như vậy chứ TINH MI!” ĐĂNG cười khổ!

“chỉ vậy thôi! Mình về đây!” ĐĂNG quay lưng đi, để lại nó và hắn ở phía sau trên hành lang hun hút!

Tìm ĐĂNG nhói! Nhìn hình ảnh nó đứng sau lưng hắn, cứ như nó đã là của hắn! cứ như nó chỉ tin mình hắn! cứ như cậu là kẻ thù! Đau! Trong khi tất cả những gì cậu làm... đều vì nó!

Ánh hoàng hôn buông xuống, chúng len lỏi qua những ô cửa sổ trên hành lang, hắt xuống sàn khiến chúng trông như được lát vàng! Rồi cái ánh sáng đó phủ lên hắn và nó, tạo thành 2 cái bóng đen kéo dài trên hành lang, lên cả trên tường!

Hắn và nó đều im lặng, không gian thật căng thẳng, ánh nắng kia dịu nhẹ là thế, mà cứ tưởng như đang đốt cháy nó!

“chúng ta về thôi!” hắn nói, nắm tay nó bước đi!

“khoan! Hãy...nói cho tui biết chuyện gì đang xảy ra đi!” nó nhăn mặt lại, cố đứng vững để không bị hắn kéo đi!

Hắn quay mặt lại nhìn nó, nhìn thấy ánh mắt kiên định...phản phát nỗi sợ hãi của nó! hắn mím môi lại, rồi thờ hất ra!

“em đang gặp nguy hiểm đó TINH MI!” hắn nói khó nhọc!

Nó ngạc nhiên...nguy hiểm sao?

“lần trước...lúc đi biển, anh có nói là ĐĂNG qua Mỹ để tranh giành cực ông trùm với em trai mình là MINH NHẬT em nhớ chứ?” hắn nhìn vào mắt nó “và hôm nay, MINH NHẬT đã về nước, bên ngoài nói là về thăm gia đình, nhưng thật chất là...để trả thù ĐĂNG!”

Gương mặt nó đành lại, trả thù?

“vậy sao tui gặp nguy hiểm chứ?” nó thắc mắc!

“em không hiểu sao? ĐĂNG tranh giành chứ ông trùm đó là vì em!” hắn khẳng định, khá khó chịu khi phải nói vậy!

Nó cúi mặt xuống! cái này thì nó biết...chợt có gì lóe lên trong đầu nó! chẳng lẽ...

“không khó để NHẬT MINH điều tra được em là lí do để ĐĂNG đôi đầu với mình! Có khi bây giờ cậu ta đã cho người theo dõi, tìm hiểu em!” hắn khẳng định! Chưa bao giờ ánh mắt hắn kiên quyết rồi vậy! hắn sợ? đúng! Nhưng hắn vẫn giấu nó sau đôi mắt kiên quyết kia!

Nó nhìn ra cửa sổ, nhìn mặt trời đang ẩn mình sau những đám mây đỏ rực! tìm nó đập mạnh! Nó...bối rối...rồi nó sẽ ra sao đây? Sao nó lại dính vào chuyện này chứ? nó cảm thấy sợ hãi! Nhưng...nó thấy có lỗi với ĐĂNG nhiều hơn! ĐĂNG làm cho nó rất nhiều...nhưng nó không thể cho ĐĂNG một thứ gì cả?

“em tin anh chứ?” chợt hắn đứng trước mặt nó từ khi nào, hắn hỏi, nhìn thẳng vào mắt nó!

Nó mím môi...tin...nó tin hắn...nhưng chỉ sợ...hắn sẽ gặp nguy hiểm! chỉ sợ quá khứ lại tái diễn! tay nó nắm chặt lại...nó không muốn hắn gặp nguy hiểm...vì nó!!! nếu nó nói tin thì sao? Nó không muốn hắn sẽ gặp nguy hiểm nếu dính líu tới nó!!!! nhưng...nó thật yếu đuối! nó phải làm sao? Nó không thể đối phó được với MINH NHẬT! nó...rối quá!

Chợt...hắn rất gần...nó có thể nghe được hơi thở của hắn...nó nghe được tiếng tim hắn đập...đập mạnh lắm! như...tim của nó vậy! hắn cúi xuống...hôn nó!

Nó nhắm mắt lại...lí trí kêu nó hãy quay đi...hãy từ chối nụ hôn đó!! Đừng để hắn biết nó yêu hắn!! dừng lại đi!

Nhưng tại sao nó không thể! Cái cảm giác an toàn, ấm áp và ngọt ngào bao trùm nó!! nó nhắm mắt thật chặt...trong lòng nó cứ như có chiến tranh của lí trí và con tim!

Giống như lần đầu tiên gặp hắn...nó đã để con tim thắng khi quyết định ra giúp hắn! nếu lúc đó nó không bước ra...nếu lúc đó nó nghe lời lí trí thì nó có phải như bây giờ không? Nhưng liệu con tim nó có đúng khi bây giờ...nó cũng yêu hắn! vậy...cái nào sai? Cái nào đúng? Rồi! nó rồi thật sự!

Hắn dứt khỏi môi nó, ôm chặt nó vào lòng, vùi mặt mình vào vai nó!

“hãy tin anh! anh sẽ bảo vệ em!” hắn nói, hắn đang van nài nó sao? Van nài niềm tin của nó mặc dù biết rằng nó đã vốn tin hắn! vậy hắn muốn gì khi nói câu đó?

2 con người... họ đang ôm nhau... nhưng sao trong lòng mỗi người... lại là 2 cuộn len rối bời!

Sáng hôm sau đi học, nó thật bất ngờ khi phát hiện hân đã đứng ở trước cửa nhà mình! Hân cười rất tươi khi thấy nó!

“you... làm gì ở đây?” nó ngỡ ngàng, chỉ chỗ vô định...

“em quên hôm qua anh nói gì à?” hân nghiêng đầu hỏi nó... đôi mắt như sáng hân!

Nó đỏ mặt! thực chất nó nhớ tất cả... nhưng không hiểu tại sao nó chỉ nhớ nhất cái cảnh... nó và hân... kiss! Mặt nó lại đỏ bừng... đầu óc cứ như muốn nổ tung!

“đi học nào!” hân cầm cặp của nó, để vào trong xe! “em không tính đi sao?” hân nhếch môi, tạo nên một đường cong hoàn hảo trên gương mặt!

“um... đi... đi chứ!!!” nó trở về thực tại sau câu nói của hân! nó liền đi tới xe của hân... chân tay lú lẫm cả lên!

Rồi sự chú ý của nó bắt đầu dồn về cái xe! Cái xe mui trần màu đỏ mà nó từng đi! Nó gãi đầu rồi cũng ngoan ngoãn lên xe!

Khi xe đã lăn bánh, nó liền quay sang nhìn hân!

“hày... you là học sinh sao lại được chạy xe hơi chứ?” nó nhăn mặt hỏi!

Hân cười khi, khẽ quay sang nhìn nó rồi nhanh chóng tập trung vào đường đi!

“anh 18t rồi! em không nhớ à?”

“ờ há!! Quên!!!” nó đập vào trán mình, nhăn mặt!!!

“hày... đầu em đang bị thương đây!” hân với tay nắm tay nó lại!

Nó lại một lần nữa, tự trách mình ngu!! Hân không cần, chắc là...

Haiz! Nó tự hỏi sao tự nhiên... nhớ lại cái cảnh nó và hân... hôm qua làm gì để bây giờ bên hân nó lại lú lẫm cả lên!

“um... trường hôm nay làm gì vậy?” nó thắc mắc khi mới tới cổng trường thôi đã nghe các học sinh bàn luận sôi nổi với gương mặt... “tỏa sáng hơn mặt trời!”

“em không nghe sao? Hôm qua nhà trường đã thông báo chủ nhật tuần này sẽ tổ chức một buổi lễ hội!” hân đáp!

“ah... tại quên thôi... chứ có nghe!” nó lí nhí! Thực ra... lúc mọi người học... nó là đứa duy nhất trong lớp khò khò! Bỏ học với cái bụng no căng quả là cực hình với nó!!

“à... mà nhân dịp gì chứ?” nó ngỡ ngàng!

“anh không biết!! hình như là... hội trường hội học sinh tổ chức!!” hân nhìn nó, cười nói!

Chợt... hân đứng lại! nó không hiểu chuyện gì... cũng đứng lại theo! Nó hướng mắt về nơi mà nó nghĩ hân đang nhìn!

Nó thấy một người... mái tóc nâu được vuốt keo cá tính, đôi mắt có phần ranh mãnh nhưng nói chung là sáng! Đôi môi luôn nhếch lên, chuyển động... có lẽ là đang nhai kẹo gum! Về bề ngoài khá là quậy với quần jean bụi và áo thun màu đen vô cùng style! Tên đó đang đứng trước cổng trường của nó! thu hút mọi ánh nhìn! Nhưng kì lạ... gương mặt tên này... khá giống một người!

Nhưng... kì lạ hơn là tên đó cũng nhìn nó... chăm chăm! tên đó nhếch mép... rồi tiến về phía nó!

“cô là TINH MI! tôi đã đợi cô từ sáng đây!” tên đó cười chào nó, phong thái vô cùng ga lăng!

Nó càng ngỡ ngàng! Sao... sao lại đợi nó!! mà... tên đó là ai!

nó không biết làm gì ngoài việc lui về phía sau! Chợt nó thấy sợ trước tên này!

Bỗng hân nắm tay nó, kéo về phía sau mình!

“cậu đang làm BẠN GÁI tôi sợ đấy! biến đi!” hân nói... từng từ thốt ra như đóng băng!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Nó đưa mắt nhìn hần, rồi cố gắng nép sau lưng hần để tránh ánh nhìn của NHẬT MINH! Ánh mắt đó khiến cô sợ!

NHẬT MINH nghe hần nói khẽ nhưn mày lên, nở một nụ cười đầy vẻ châm chọc!

“bạn gái sao?” NHẬT MINH lặp lại “tôi tưởng cô ta phải là bạn gái của tên ĐĂNG chứ?” NHẬT MINH nghiêng đầu!

Gương mặt hần đỏ lên vì tức giận, biết rằng NHẬT MINH đã biết về nó, nhưng việc tên đó đến tìm nó lại là việc hần không hề nghĩ tới! NHẬT MINH lộ liễu đến vậy sao?

Hần nhúu mày, đưa ánh nhìn không mấy thiện cảm nhìn NHẬT MINH, tên đó vẫn giữ nguyên nụ cười, thong thả nhai gum!

“vậy bây giờ cậu đã biết! mong cậu tránh đường!” hần nói, hần không muốn đánh tên này, chỉ tỏ rắc rối! rồi hần nắm tay nó, bước vào trong trường!

NHẬT MINH đứng đó, nhìn theo 2 người, hay nói rõ hơn là nhìn theo nó! ánh mắt đầy mê hoặc!

“cả con trai của HÀN TỊNH DÂN, cũng nhúng tay vào chuyện này sao? Thú vị thật! cô thật thú vị đấy TINH MI à!” NHẬT MINH nhếch mép, sau đó đi tới chiếc mô tô, phóng đi trước bao con mắt ngưỡng mộ của nhiều nữ sinh!

“đó...là NHẬT MINH?” nó hỏi mơ hồ khi hần và nó đi trên hành lang!

Hần dừng lại, không nói gì, im lặng! chợt hần thấy tay nó run lên, lúc quay lại đã thấy nước mắt nó rung rung!

Đáng sợ quá...khí chất từ tên đó toát ra...lạnh lẽo...vô cảm...cứ như có thể giết người! hồi nãy nó gần như nín thở, nó ám ảnh ánh mắt của tên đó, ánh mắt đó dường như làm đóng băng mọi thứ! Nó run lên vì sợ!

Hần nhắm mắt lại, rồi lại nhìn nó, hần lấy bàn tay của mình, quệt những giọt nước mắt đang chực rơi! Rồi hần ôm nó vào lòng!

“anh sẽ không để tên đó làm gì em đâu!” hần nói, trong lòng đau đớn! hần luôn bên cạnh nó mà, sao nó vẫn sợ...chẳng lẽ nó vẫn chưa tin hần! hay nó thấy hần không đủ mạnh mẽ để bảo vệ nó?

Nó thì khác, cái ánh mắt ấy chứng tỏ NHẬT MINH có thể làm tất cả...kể cả lấy đi mạng sống một người! nó sợ...sợ hần bị gì? sợ hần sẽ gặp nguy hiểm, vì nó!

“bán trà sữa!”

“bán sushi!”

“mì xào!”

“cá viên!”

“tráng sực!”

“đồ lưu niệm!”

....

Cả lớp nó đang nháo nhào bàn chuyện sẽ bán gì trong lễ hội vào chủ nhật tuần này! Lúc đó, mỗi lớp sẽ bán đồ ăn, ngay tại trong lớp!

Lớp trưởng ghi lại những ý kiến của “thần dân”!

Sao khi loại bỏ những ý tưởng không được nhiều phiếu bầu, kết quả, lớp nó sẽ bán nước!

“tụi có ý kiến! nước thì rất nhiều lớp bán! Làm sao chúng ta có thể lời được!” HUY “cận” đứng lên phát biểu, lập tức mọi người đồng loạt đề tay lên cầm suy nghĩ và đưa ra kết luận...chỉ lí!

“vậy thì chúng ta làm khác đi một chút!” TRANG nhún vai, nói! Lập tức cả lớp dồn mắt về TRANG!

“mời bạn TRANG cho lớp ý tưởng!” lớp trưởng lên tiếng, TRANG liền đi lên...bục giảng!(oai taz!>”<)

“là như vậy, nhà mình có một bà chị rất thích cosplay! Vì vậy mình nghĩ lớp chúng ta bầu ra 3 bạn để đại diện lớp, mặc mấy bộ đồ đó, chắc chắn sẽ rất nổi bật! thu hút khách!” TRANG nói một lèo, đồng loạt cả lớp ồ lên!

Riêng nó thì ngồi một góc, hướng mắt xa xăm về cửa sổ nhìn mây! Lâu lâu có vài cánh chim lượn qua tô điểm cho bầu trời xanh! Nó cứ miên man suy nghĩ, về nó, về hân, về NHẬT MINH, về ĐĂNG...về tất cả! nó thật sự rối, lồng ngực nó nom nớp lo sợ đủ thứ chuyện!

“TINH MI đại diện cho lớp nhaz!” lớp trưởng nói, cả lớp nhìn nó!

“ừm!” nó chỉ nghe tên nó, còn về sau hoàn toàn không nghe gì cả, nó liền ừm!

“vậy là xong! Bạn TINH MI, bạn LINH, bạn NHI hôm đó hãy liên hệ bạn TRANG để lấy đồ!” lớp trưởng tiếp tục đồng dục!

Nó bừng tỉnh! Đồ? Lấy đồ gì? nó ngơ ngác nhìn quanh!

“mình nghĩ, nên cho 3 bạn đó mặc váy lolita! Chị mình có tới 3 cái! Sao? Được không?” TRANG đưa ra ý kiến, đương nhiên từ cái ý kiến cosplay là mọi người đã đồng ý rồi!

Chợt cuối lớp, một cánh tay đưa lên...

“ủa lớp đang làm cái gì dạ?” nó ngơ ngác hỏi, đương nhiên với câu hỏi đó thì cả lớp đều nhìn nó bằng... nửa con mắt!

“mặc váy loli á?” nó hét lớn sau khi được TRANG giải thích tận tình!

“mày muốn quay đầu lại cũng đã muộn! mày đã đồng ý, bao nhiêu người làm chứng!! ke ke!! Tới hôm đó cứ ngoan ngoãn tới nhà tao mà lấy đồ!” TRANG cười gian xảo!

Nó lườm TRANG

“mày có chị hời nào nh? Sao tao không biết?” nó nói, không to, cũng chẳng nhỏ, đủ để TRANG nghe thấy và... rợn người!

“haizzzzz.....giờ mới biết bạn TRANG đầu gấu cũng chơi cosplay, còn làm váy loli, thiệt tình!!! Chắc chắc...” nó nói, giọng to dần!

TRANG bịt miệng nó lại, thì thầm!

“hức! mày nói nhỏ thôi, tính cho nguyên lớp nghe à?” TRANG vừa van nài, vừa đe dọa!

Nó vùng vẫy, thoát khỏi tay TRANG!

“phà.....!!! mày tính giết người à? Biết thì sao chứ?” nó vỗ vỗ ngực!

“thì...cos đâu phải lúc nào cũng đẹp!! và lại...!!!” TRANG ngượng ngùng!

“haiz...nói tóm gọn chủ nhật qua nhà mày lấy đồ?” nó nhắc lại!

“ừm...hì!! Bạn TINH MI yêu dấu...chỉ cần bạn không nói cho ai nghe thì mình sẽ cho bạn mặc bộ đẹp nhất!” TRANG chạy lại nắm tay nó!

Nó im lặng, hết lời để nói con bạn!

Nó về chỗ ngồi, suy nghĩ, tự nhiên lại tổ chức lễ hội!!! ash!! Nó nhức đầu rồi nhaz!! Thôi thì ngủ cho nó khỏe!!!

Nghĩ vậy, nó liền nằm trườn xuống bàn, ngủ một cách ngon lành!

“MỜI BẠN TINH MI LÊN PHÒNG HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH! NHẮC LẠI! MỜI BẠN TINH MI.....”

Nghe loa phát thanh, nó lơ mơ ngoi đầu dậy! đến khi nghe loa phát lại lần thứ ba...nào nó mới bắt đầu hoạt động!

Nó liền đứng dậy, bước ra khỏi lớp, tiến về phòng hội trưởng!

“cậu...gọi mình?” nó ló đầu vào, nấp mình sau cánh cửa!

ĐĂNG đang đứng cạnh cửa sổ, nghe nó nói, liền quay đầu lại nhìn!

“cậu vào đây đi!” ĐĂNG tiến về phía ghé, ngồi xuống, nhìn nó ý mời!

Nó ngập ngừng, xong cũng đi về phía ghé!

Ngồi xuống, nó nhìn băng quơ! Đến lúc này nó mới thấy căng thẳng, nó khó chịu khi ĐĂNG cứ nhìn nó!

“hôm nay NHẬT MINH đã tới tìm cậu?” ĐĂNG mở miệng hỏi!

Nó liền ngưng nhìn bức tường, cúi đầu ngấm đầu gối!

“ừm!” nó gật đầu!

ĐĂNG khẽ nhắm mắt lại, cậu thở hắt ra!

“nó...có làm gì cậu...”

“QUÂN ở bên cạnh mình...” nó nói khi ĐĂNG chưa hỏi hết “mình...không sao!” nó lí nhí!

ĐĂNG nắm chặt 2 bàn tay lại!

“sao lại là tên đó!” cậu dựa ra sau ghế, ánh mắt vẫn hướng về nó!

Nó tròn mắt...không hiểu?

“tại sao lại là QUÂN? Chẳng lẽ mình không đủ sức để bảo vệ cậu sao?” ĐĂNG nhắc lại câu hỏi!

Nó mím môi!

“không còn gì thì mình về lớp!” nó đứng dậy!

ĐĂNG nắm tay nó, gật lại, cậu ấn nó vào tường!

“trả lời câu hỏi của mình đi! Tại sao lại là hắn?” ĐĂNG nhìn vào mắt nó!

Nó quay mặt đi tránh cái nhìn đầy kiên quyết của ĐĂNG!

Không gian trở nên yên ắng khi nó và ĐĂNG đều không nói gì, ĐĂNG cúi mặt xuống, thở hắt ra, cậu quay đi, bước chầm chậm về phía cửa sổ!

“cậu sẽ an toàn hơn nếu ở bên mình! Chỉ vậy thôi! Cậu đi đi!” ĐĂNG nói, giọng phảng phất sự buồn bã!

Nó nghe xong, lặng người, rồi ánh mắt nó nặng trĩu, xong, cũng mở cửa bước ra ngoài!

Nó khóc, nước mắt rơi!! Nó không muốn bên cạnh ai cả! nó không muốn ai phải gặp nguy hiểm cả! sao không ai hiểu cho nó hả? sao ai cũng ngốc nghếch hết vậy hả? sao lại là nó? sao không là một ai khác? Rồi lắm! nó cảm thấy mệt mỏi! nó muốn bỏ cuộc! nhưng...sự chọn lựa lại không phải là của nó!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Ngày chủ nhật, một ngày đáng lẽ nó được ngủ nướng, một ngày đáng lẽ là một ngày “hạnh phúc” của nó, thế mà giờ đây, nó phải lếch thên tàn ma đại qua nhà con TRANG để lấy mấy cái váy loli!

“hắc hắc! mày qua rồi hả? vô đi!” từ ngoài cửa, TRANG đã đứng đó từ khi nào, đợi nó!

Nó không nói gì, khẽ ngáp một cái rồi gật gật cái đầu, tay nó bị TRANG giật lôi vào nhà!

Lát sau,

“aaaaaaaaaaaaaaaa!!! Tao không mặc đâu!” nó như tỉnh ngủ, chạy vòng vòng trong phòng TRANG, phía sau, TRANG cầm một bộ váy loli dí theo!

“mày không mặc ai mặc hả? ai kêu mày tới trễ, 2 đứa kiai chọn váy xong đi rồi, còn một cái thôi! Mặc vô cho tao!” TRANG hét lớn!

Tới góc phòng, nó ngo đầu ngo tây, đúng là hết đường chạy, nó liền giương đôi mắt van nài nhìn con TRANG!

“hức! mày là bạn tao ít nhất phải dành trước cho tao chứ!” nó meo máo!

“không bạn bè gì hết! ai biểu hôm qua nghe không rõ mà gật đầu làm gì! tao chịu! mặc vô đi!” TRANG ném cái váy qua cho nó!

Nó nuốt nước mắt, nhìn cái váy!

Nó thầm than, váy gì mà đã ngắn... còn xòe nữa! chưa kể rườm rà đủ họa tiết! tề không tề nhưng nó biết mặc vào sẽ chật vật như thế nào! Mà nó là ai chứ? ngoại trừ váy đồng phục, hầu như nó ghét mặc váy! Nhất là mấy cái váy ngắn như vậy!

Nó ngược mặt nhìn con TRANG, miệng run run.

“thật tao không còn sự lựa chọn!” nó hỏi.

“đúng!” TRANG gật đầu cái rụp!

Nó lẩn thẩn, nhìn con TRANG, xong thở dài vào nhà WC thay cái váy!

“kịch!” hấn dừng xe trước địa chỉ mà nó dặn!

Cùng lúc đó, cửa nhà của TRANG mở ra!

“you... you tới rồi hả?” nó nấp sau cánh cửa, lộ đầu ra, dùng đôi mắt e ngại nhìn hấn!

Hấn nghiêng đầu, bộ dạng này của nó làm hấn tò mò!

Nó mím chặt môi, rồi hướng mắt nhìn xuống đất, xong thu hết can đảm bước ra!

Hấn sững người, một bộ váy thật... cầu kì nhưng có vẻ lộng lẫy với nhiều họa tiết phức tạp! tim hấn đập mạnh bởi... nó trông thật dễ thương!

Thấy hấn nhìn mình chằm chằm, nó càng đinh ninh rằng cái váy này thật... lộ bịch!

Nó chu môi ra, quay lại!

“em đi đâu vậy? hấn ngạc nhiên!

“để tui thay bộ khác!” nó buồn thiu nói lại!

Hấn mở cửa xe, chạy lại chỗ nó, nắm tay giật lại!

“ngốc! sao phải làm vậy chứ?” hấn nói!

“thì... cái này...” nó chỉ xuống cái váy!

“hì!! Đẹp lắm!” hấn chen vô nói!

Phút chốc, cả 2 cùng đỏ mặt! đẹp? hấn nói nó đẹp? nó tròn mắt nhìn hấn! hấn gãi đầu, đi về phía xe, mở cửa!

“chúng ta trễ rồi... nên đi thôi!” hấn nói!

Nó nhón miệng cười, bộ dạng này của hấn chẳng phải đáng yêu sao? Nó nhún vai, mím cười thật tươi, cùng hấn bước lên xe và tiến về trường!

Với cao kiến của TRANG, lớp nó thật sự nổi bật! trước cửa lớp, 3 cô gái mặc váy loli thật thu hút! Nhiều người tới lớp nó vì tò mò, xong cũng phải mua!

“á... ĐĂNG kia!” mấy nữ sinh trong lớp nó la lên! Lúc này nó đang... lôi kéo một học sinh cấp dưới, cũng ngược mặt lên xem!

ĐĂNG đứng nhìn nó, nghiêng đầu! cậu liền nhếch mép, tiến về phía nó!

“đẹp lắm!” ĐĂNG thì thầm, rồi đi vào lớp nó!

Nó đứng ngơ người, nhìn theo bóng ĐĂNG! Nụ cười hồi nãy... có phải là của ĐĂNG hồi đó! Nụ cười thân thiện, tỏa sáng... chứ không lạnh lùng như bây giờ! Bất giác tim nó thấy thật ấm áp! Xong nó quay trở lại công việc của mình!

“oa~~ mệt quá!” nó ngồi phịch xuống cái ghế đá sau trường, uống mấy ly nước mà nó... chôm đợc của tụi bạn! ai biểu bắt nó làm việc nặng nhọc làm gì, nó không thèm trả tiền cho biết mặt!

“uống từ từ thôi coi chừng sặc!” hấn từ đâu bước ra, ngồi cạnh nó! hấn đưa cho nó một cái hộp khá bắt mắt!

“cho tui à?” nó hỏi, hấn gật đầu! nó nhìn cái hộp trên tay, rồi mím cười, mở ra!

Nó ngạc nhiên khi trong đó là mấy cái bánh cup-cake socola dễ thương, không những vậy mùi socola còn lan tỏa, xộc vào mũi nó!

“em thích không? Lớp anh bán đó!” hấn cười, nói, nhìn gương mặt thích thú của nó, hấn thấy thật là vui!

“dễ thương quá à!” nó trầm trồ khen ngợi ,một tay cầm cái bánh lên, ngấm ngấm!

Lát sau, nó xụ mặt xuống, nhìn hần than.

“hu~~ đẹp như vậy sao tui dám ăn chứ?”

Hần phì cười, “nếu em thích, anh có thể làm cho em ăn nữa!”

“you biết làm sao?” nó tròn mắt ngạc nhiên! Cái vụ này lạ nhaz!

Hần vẫn cười, gật đầu!

Nó cười tươi, nhìn cái bánh, xong cũng đưa vào miệng, cắn một cái! Nó nhắm mắt cảm nhận socola tan trong miệng! thật là ngon!

“chiều nay...em không bận gì chứ?” hần nói, nó liền ngưng động tác ăn, nghiêng đầu nhìn hần!

“um...rảnh! Chỉ vậy?” nó hỏi lại!

“anh...chiều nay có thể đi chơi với anh?” hần ngưng ngưng, gãi đầu, xong cũng nhìn thẳng nó mà nói!

Bất ngờ, nó im lặng vài giây!

“cũng được!” nó nói, tiếp tục thưởng thức cái bánh!

Hần thở phào!

Hần nhìn xa xăm, nó có biết không? Lần đi chơi này...không hề bình thường! hần nắm chặt 2 tay!

TINH MI! liệu câu trả lời của em như thế nào? Liệu...anh có đặt đúng vấn đề không?

Rồi hần nhìn nó ăn, liệu quyết định này quá sớm, liệu...sau hôm nay...nó còn nói chuyện với hần! có không? Tim hần đập mạnh, nửa muốn thời gian ngừng trôi, nửa muốn chiều đến thật nhanh! Hần không biết! chỉ mong...hần đặt đúng vấn đề!

Chiều, đánh một giấc sau khi từ trường về, mở mắt ra, vẫn thấy những tia nắng của chiều tà!

Nó chép miệng, đã 4h rồi sao?

Nó nhanh chóng chạy vào WC để vệ sinh cá nhân!

Nó bước ra từ nhà WC, tay giữ giữ mái tóc ướt, chợt nhận được một tin nhắn từ hần!

“anh đang đứng trước nhà em!”

Nó liền ló đầu ra cửa sổ, phát hiện hần đang đứng đó thật, thấy nó, hần vẫy tay chào!

Nó đỏ mặt, lúng túng chạy vào trong nhà thay đồ!

“cạch!” cánh cửa mở ra, nó xuất hiện trước mặt hần trong một cái quần bó màu đen bụi bặm cùng chiếc áo to thùng thình cá tính!

“you đợi lâu chưa vậy?” nó hỏi, chân vẫn bước về phía hần!

“ừm! không lâu đâu!” hần cười, nói, mở cửa xe cho nó !

Nó nhanh chóng bước vào trong xe!

“um...mình đi đâu vậy?” nó hỏi !

“công viên nhaz!” hần quay qua, nói với nó!

“ah! Được nhaz!!! Tui thích công viên!” nó hớn hờ!

“ok!” hần cười cười, đáp! Nhấn ga nhanh chóng tới công viên trò chơi gần đó!

“này! Hôm nay đông quá à!” nó nhận xét, tiếp tục ăn cây kẹo bông gòn trên tay!

Hần đi sau nó, không nói gì, chỉ mỉm cười! hần...muốn nhớ mãi hình ảnh này! Chỉ sợ...sau hôm nay, hần sẽ không được nhìn lại nó!

“hè! Tui với you chơi trò kia đi!” nó chỉ vào trò tàu lượn siêu tốc, tươi cười! hần nghiêng đầu, nhìn nó! nhìn vào đôi mắt lấp lánh của nó!

“ừm! đi!” hần nói, nắm tay nó bước lại chỗ bán vé!

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!” nó la lên khi...tàu mới khởi hành!

Mọi người chú ý tới nó...nghĩ nó chắc chạm mạch! tàu chưa lên cao mà đã la!

Nhưng nó thì khác, nó la lên vì đang rất phấn khích vì đây là lần đầu tiên nó chơi trò này!

Nó quay qua bên trái, nhìn những gương mặt ở dưới đang nhỏ dần nhỏ dần, nó thực sự cảm thấy thích thú!

Hần nhìn nó, lắc đầu! trông nó thật trẻ con! Nhưng...sao hần lại yêu trẻ con chứ? buồn cười! hần nắm lấy tay nó!

“nếu sợ, hãy nắm chặt tay anh!” hần nói to khi tàu bắt đầu rời!

Nó định nói gì đó...nhưng tàu đã lao xuống với tốc độ chóng mặt! mọi người la lên ầm ĩ, nó cũng la, tiếng gió xé không khí vù vù, gió phả vào mặt hơi đau rát! Nhưng vui vẫn là chính!

Thế nhưng...trong cái đồng âm thanh ầm ĩ đó...trogn lúc mọi thứ thật hỗn loạn...lại có một người...còn tâm trí để ngắm một người...và nói: “anh yêu em!”

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Sau khi cái tàu lượn kết thúc, nó loạng choạng bước xuống, tay thì bấu vào tay hần bởi chung quy nó cũng chẳng biết trời trăng mây đất gì nữa, một tay thì bụm miệng lại!

“ừm...không được rồi!” nó lí nhí rồi chạy một mạch vào nhà vệ sinh! Hần lắc đầu, đi lại đợi nó !

“em không sao chứ?” hần hỏi khi thấy nó bước ra siêu vệ! gương mặt xanh xao, tái nhợt, thở nặng nhọc!

“ngốc! Không chơi được mà chơi làm gì chứ?” hần lấy tay lau mồ hôi cho nó, nói bằng giọng lo lắng thực sự! mặt hần nhăn lại, tim hần như lửa đốt khi thấy gương mặt nó như vậy! hần tự trách mình đã không cản nó!

“hic! Tui có chơi bao giờ đâu mà biết chơi được hay không chứ?” nó nói!

“nhưng đừng lo, tí nữa là khỏe à!! Rồi mình đi chơi tiếp!” nó đưa ngón cái lên, nháy mắt, cố gắng chung ra bộ mặt vui vẻ cười nói!

Hần mỉm cười, rồi đưa nó vào nhà ăn gần đó!

“em ăn gì hả?” hần hỏi khi đã tìm được chỗ ngồi!

“ngại quá! Để tui đi mua với you nhaz!” nó mở tròn mắt nói, tính đứng dậy liền bị hần đẩy xuống!

“không! Nếu ngại thì em ngồi đây đi! Anh đi mua được rồi! mà em ăn gì nhỉ?” hần nghiêng đầu nhìn nó!

Nó khó hiểu, nó ngại là vì ngồi đây, còn hần nói nếu nó ngại thì cứ ngồi đây! Vậy là sao??>><

“ừm...cho tui gà rán! Với coca!” nó nói! Hần cười với nó xong nhanh chóng chạy đi mua!

“hic! No quá!” nó xoa xoa bụng sau khi ăn xong...cả kí gà rán!

“em ăn nữa không?” hần cười nói.

“hic! Thôi!! Ăn nữa chắc bẻ bụng!” nó đỏ mặt, xấu hổ, nhìn ra ngoài trời!

“hà...mây đen nhiều quá, chắc tối nay trời mưa, you có nghĩ vậy không?” nó nhận xét, mắt vẫn dán vào các đám mây đen phía chân trời!

Nghe nó nói xong, hần cũng quay mặt ra phía bầu trời, khẽ nhíu mày rồi ừm!

“tui với you chơi xe điện đung đi!” nó hớn hờ, đề nghị!

Hắn chột im lặng, hắn nghĩ ngợi....

Hắn nhìn thẳng vào mắt nó khiến nó sững người, rồi hắn thờ ắt ra! Xong cười, nắm tay nó đi!

Nó và hắn tới trò xe điện đưng, đây quả là trò chơi lúc nào cũng đông khách, nó phải chen lấn mãi mới mua được vé!

“nè! Của you nè!” nó gương mặt rạng rỡ chạy ra đưa vé cho hắn!

Hắn nhăn mặt!

“anh nói là để anh mua, em lại không nghe! Mệt lắm hả?” hắn quan tâm nó! nó nhìn hắn, cảm thấy một chút ấm lòng xong lắc đầu!

“không có mà!! Để you mua hoài...ngại! thôi! Vô chơi!” nó nắm tay hắn, kéo vào trong!

“rầm!”

“a!!! đưng you nè!” nó la lên thích thú! Miệng cứ ko ngừng cười tươi!

“hi! Vậy anh đưng lại!” hắn nói, rồi quay tay lái, đưng nó!

Thế là 2 đứa cứ thi nhau đưng qua đưng lại, đến nỗi cả 2 đang đứng im mà không biết! cả 2 chỉ biết cười...cười thật sảng khoái!

“ah~~!! Vui quá à! Còn trò gì nữa ta?” nó tay cầm cây kem, vừa đi vừa nói!

“trò đó!” hắn chỉ lên cái đu quay đứng to ơ là to!

Nó theo hướng tay hắn chỉ, nhìn lên! Bây giờ đã là 7h tối, cái đu quay đã rực sáng bởi rất nhiều đèn trông thật đẹp! nó ngắm nghía một hồi, rồi nhìn hắn cười!

“ok!! Đi thôi!” nó nói, chạy lên phía trước!

Hắn khẽ lắc đầu rồi chạy theo!

Nó và hắn mướn ống nhòm để nhìn cảnh thành phố! Nó cầm ống nhòm, chia qua chia lại, buông đu quay không gian chật hẹp, cứ bị nó “tra tấn” không thương tiếc!

Nó hết quay qua trái, rồi quay qua phải, chột...nó cầm ống nhòm nhìn ngay trước mặt! thấy hắn đang nhìn mình!

Nó lè lưỡi trêu hắn!

“sao không ngắm cảnh hả?” nó thắc mắc!

Hắn không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu!

Nó nhún vai, rồi tiếp tục ngắm cảnh! Nhưng cứ cảm thấy kì kì khi hắn nhìn nó!

Nó bỏ ống nhòm xuống, nhìn hắn!

“nè! You bị gì hả?” nó nghiêng đầu hỏi hắn!

“lát nữa...anh dẫn em đến một nơi!” hắn nói, mắt vẫn không rời nó!

“nơi nào?” nó tò mò, đôi mắt sáng rực!

“một nơi rất đẹp!” hắn cười!

Nó im lặng...chắc chắn hỏi hắn hắn sẽ không nói, đành ngồi tưởng tượng vậy!!!!

Choi xong trò đu quay, hắn à nó lên xe, tới nơi mà hắn nói!

Nó hào hứng nhìn đường đi! Rồi...cảnh vật càng lúc càng quen thuộc!

“kịch!” hắn đậu xe trước một lâu đài!

“chỗ...chỗ này!” nó chỉ chỗ!

Hắn cười, rồi mở cửa cho nó! mắt nó vẫn dán về nơi trước mắt, đây là nơi mà hắn đã tổ chức sinh nhật!!!

“em nhớ chỗ này chứ?” hấn hít thật sâu, đút tay vào túi quần rồi nói!

Nó nhoẻn miệng cười, rồi gật đầu!

Hấn nhìn nó thật lâu, nhìn nụ cười của nó, nhìn ánh mắt của nó! tới lúc rồi!

“đi thôi!” hấn mở cánh cổng, bước vào bên trong! Nó đi theo hấn! gần nửa năm nó mới đến đây, nơi đây khác hơn trước! vẫn những cánh hoa hồng kia, nhưng chúng diễm lệ hơn, yên ắng hơn!

Rồi 2 đứa dừng chân trước cái sân khấu giữa hồ! hấn quay lại mỉm cười với nó, rồi nắm tay nó tiến về nơi đó!

Ánh trăng bắt đầu lên, chiếu bóng hấn và nó xuống những đóa hoa hồng đỏ thắm, nó và hấn dừng ngay giữa sân nhảy!

“em nhớ chỗ này không?” hấn hỏi!

Nó nhìn quanh, gãi đầu, sao không nhớ được nhỉ? Lần đầu tiên nó khiêu vũ... là chỗ này! Mà người đầu tiên nó khiêu vũ cùng... là hấn! nó thoáng đỏ mặt rồi gật đầu!

Hấn liền nắm tay nó, rồi ôm eo nó!

“let dance!” hấn thì thầm!

“um...tui chưa học nhảy!” nó lắc đầu nguầy nguậy!

“cứ theo cách cũ mà làm!” hấn cười!

Nó lúng túng, rồi nhìn hấn...cách cũ...a! đừng nói hấn bắt nó đứng lên mũi chân hấn nữa chứ!

Nó gương mặt đỏ lên vì xấu hổ, nhìn xuống đất! rồi nhìn hấn, hấn vẫn giữ nguyên nụ cười đợi nó! nó thở hắt ra, rồi khẽ lấy mũi chân chạm mũi chân hấn!

Hấn bắt đầu bước đi, chân nó cũng di chuyển theo!

“you thích nhảy lắm à?” nó hỏi để phá tan cái không khí yên ắng!

Hấn nhún vai... “không! Thích nhảy với em thôi!”

“vậy à!” nó chu môi ra, mặt ngẩn ngơ khó hiểu!

“hà!” hấn kêu nó!

“hửm?”

“đi thôi! Anh cho em xem cái này!” hấn nháy mắt với nó, rồi nắm tay nó bước đi!

Nó theo hấn, nhìn xung quanh! Thực sự nơi đây quả là đẹp tuyệt, 2 bên đường không là hoa hồng thì là loại hoa sắc sỡ khác! Màu sắc của chúng thật hài hòa, cả mùi hương tỏa ra cũng thật dễ chịu!

Nó sững người, khi xuất hiện trước mặt nó là hồ nước trong veo, phản chiếu lại trăng, sao, tạo nên một bầu trời khác ở giữa hồ!

Ven hồ và những đóa hoa rực rỡ, cũng phản chiếu trên mặt hồ tạo nên khung cảnh thật kì lạ!

“em thích không hả?” hấn hít thật sâu, tự hào nói! Đáng lẽ cái hồ này đã bị bỏ mặc từ lâu! Nhưng vì nó, hấn đã làm lại nơi này! Bây giờ trông chúng còn đẹp hơn khu vườn hoa hồng kia!

Hấn quay lại, đối diện nó, cười!

“em nhắm mắt lại đi!” hấn nói!

Nó nghiêng đầu nhìn hấn, rồi cũng nhắm mắt!

Nó nghe tiếng hấn bước đi, nhưng nhanh chóng tiến lại gần nó!

“rồi! em mở mắt ra đi!” hấn nói, nó cũng nhanh chóng mở mắt ra vì tò mò!

Nó bất ngờ khi đập vào mắt nó là một bó hoa hồng!

Nó nhìn hấn, ngạc nhiên, khó hiểu, nhưng...một cái gì đó...lo sợ!

Hắn cũng nhìn nó, nhìn thẳng vào mắt nó, rồi hắn mỉm môi lại...

“TINH MI! anh yêu em! Làm bạn gái anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Gió thổi!

Những cánh hoa hồng trong bó hoa của hắn rung rung, những ngọn sóng lăn tăn trên mặt hồ phẳng lặng!

Gió còn làm cho tán cây xào xạc, làm cho tóc nó tung bay, làm cho hàng mi của hắn xao động!

Nó đưa ánh mắt đau khổ nhìn hắn! điều nó lo sợ tới rồi sao? Câu mà nó không muốn nghe hắn cũng đã nói! Nó phải làm gì? bất chợt nó muốn khóc! Nhưng lí trí không cho phép! Nó nhắm mắt lại, rồi nhanh chóng mở mắt ra, chưa bao giờ ánh mắt nó mạnh mẽ và kiên quyết tới vậy!

“ko! Mơ à!” nó cười khẩy một cái!

Hắn tròn mắt nhìn nó...bàng hoàng...kình ngạc! nó vừa nói gì vậy? ánh mắt đó là sao? Nụ cười đó ý nói gì? tại sao...

“em đùa với anh đúng không?” hắn cười, tim hắn như bị bóp nghẹt!

Nó nhún vai, “ừm! tui đùa đó! Thì sao? You tưởng you là ai mà đòi tui là bạn gái chứ?” nó nhắm mắt lại! Đau quá!! Tim nó...lòng ngực như muốn nổ tung khi phải nói những lời như vậy!

Hắn như không tin những gì mình vừa nghe, lấy tay đặt lên trán! Hắn nhắm mắt! nhìn thẳng vào mắt nó!

“anh không tin!” hắn gằn giọng!

“kệ you! You ngu ngốc, mở mắt, không tin cũng được! giờ tôi muốn về!” nó nói, hững hờ quay lưng bước đi!

Một vòng tay nhanh chóng ôm nó!

“làm ơn! Em nói dối đúng không? Anh biết em cũng yêu anh mà! Anh biết mà!” hắn gục đầu lên vai nó, chợt...1 giọt nước mắt rơi! “làm ơn! Đừng làm vậy với anh!”

Trên má nó, xuất hiện một giọt nước, là nước mưa, hay nước mắt! nó không biết, chỉ biết tim nó nhói lên! Đau lắm!!!

Nó nhắm mắt lại, thật chặt!

“pặc!”

Nó hất tay hắn ra, vùng chạy khỏi vòng tay ấm áp đó! Nó bước đi, không hề quay lại nhìn, dù chỉ một lần!

Bó hoa hồng...đủ 11 bông...rơi xuống đất...tan...vỡ! như tim hắn...như tim nó...mưa rơi...như giọt nước mắt nó và hắn đang lăn dài!

Hắn lặng người! tại sao chứ? hắn đưa tay lên môi mình...nơi đây...chẳng phải từng chạm môi nó sao? Hắn nhìn tay mình...chẳng phải đã từng ôm nó sao? Vậy tại sao...đó đâu phải là những lời hắn muốn nghe! Hắn đang mơ sao? Trời xin đừng mưa! Xin đừng mưa! Những giọt mưa làm hắn đau rất! Đau! Hắn cảm thấy đau? Vậy...đây đâu phải là mơ!

Hắn khóc...từng giọt nước mắt lăn dài trên đôi má của hắn! hòa cùng mưa, vỡ vụn dưới đất! hắn cười khẩy! TINH MI...em phải làm tôi đau khổ vậy sao? Em...thành công rồi đấy!

Nó bước đi, mắt chỉ dán vào đôi chân trần, không biết tại sao...đôi giày đang mang lại nặng tới vậy...nên nó đã bỏ lại đôi giày đó! Mà...nó đang ở đâu...nó đang đi về phía nào? Hồ nước trong veo...vườn hoa hồng thơm ngát...khiêu vũ...đó là những thứ nó vừa đi qua và vừa làm sao?

Hụt hẫng...nó cảm thấy hụt hẫng! nó trách mình ngốc! sao lúc hắn ôm nó...nó không bỏ chạy! sao lúc hắn hôn nó...nó không đẩy ra? Để hắn phải ôm hi vọng! để hắn biết rằng...nó cũng yêu hắn! nó khóc! Nhưng có muộn không khi bây giờ mới hối hận! có nên gọi đó là những giọt nước mắt muộn màng?

Có nên gọi nó là đứa ngốc!

Nó ngược mặt lên trời, ngắm nhìn những giọt mưa! Mưa chạm da thịt nó...nhưng nó cứ ngỡ mưa đang giầy xé tìm nó! sao nó đau vậy? sao nó trống rỗng! nó mất phương hướng!

“hức...hức...hức...đáng...đáng ghét oi...tui xin lỗi...hức...tui xin lỗi thiệt đó...hức...!” nó bây giờ mới khóc nức lên, như một đứa con nít, nó ngồi hẫ xuống mặt đường!

Con đường vắng lặng ở giữa những cánh đồng hoang đầy gió! Bây giờ chúng ngập trong mưa! Chỉ có tiếng rì rào của mưa xé nát không gian yên tĩnh...ai có biết đâu...hòa vào đó cũng là nước mắt! nước mắt của 2 người...giọt nước mắt thất vọng...giọt nước mắt hối hận! tất cả như thật đau thương! 2 con tim...đường như ngừng đập!

“cậu ngồi đây làm gì hả?” chợt một cái ô đưa ra, che cho nó!

Nó ngược đôi mắt thất thần nhìn lên! Là ĐẶNG? Sao ĐẶNG lại ở đây?

ĐẶNG nhìn nó, cậu buồn! ngồi xuống bên nó, cậu khẽ lấy tay lau mặt cho nó! cậu không biết là mình đang lau nước mưa, hay nước mắt của nó!

No nhìn ĐẶNG? ĐẶNG trước mặt nso là ai? Oogn trùm hay thằng bạn của nó? nó không biết...chỉ biết ĐẶNG ở đây, nó sẽ có bờ vai để khóc!

“ùm.....ĐẶNG ơi!!! Hức!!!” nó ôm choàng lấy ĐẶNG...nó khóc...khóc thật nhiều! đến bây giờ cảm xúc của nó mới có thể vỡ òa!!! Nó không biết làm gì ngoài việc khóc!! Tiếng mưa át đi tiếng khóc của nó! nhưng ĐẶNG vẫn có thể nghe được! tâm trạng cậu chùn xuống! chỉ biết đáp lại nó bằng một vòng tay ấm áp!! Nó...chỉ biết khóc! Khóc mà không biết rằng có một người...tim rất đau!

ĐẶNG khẽ nhắm mắt, cậu ngồi yên cho nó dựa đầu vào vai mình mà khóc, vỗ vỗ lưng nó, cậu mong nó đừng khóc nữa! mỗi tiếng nức như gào xé tim cậu! không những đau mà còn buốt!

sau nửa tiếng khóc dưới mưa, nó mới chịu theo ĐẶNG lên xe để về nhà! Trên xe, nó không nói một lời, mắt chỉ dán ra ngoài cửa sổ, mặc dù ngoài đó chỉ là bóng đêm và những giọt mưa đang bám đầy trên cửa sổ!

“kịch!” xe ĐẶNG dừng lại trước nhà nó, cậu chạy ngay xuống để mở cửa xe cho nó! nó bước xuống xe, lạnh lùng tiến về phía trước, khi gần tới cửa, nó dừng lại!

“cám ơn!” rồi nó bước đi vào trong nhà! ĐẶNG nhìn nó, rồi cậu thở hắt! rồi cậu quay lại với 2 người vệ sĩ!

“tiếp tục theo dõi cô ấy! có chuyện gì cứ báo! 2 người hôm nay làm tốt lắm!” xong, ĐẶNG bước vào trong xe, chạy đi! Để lại 2 người vệ sĩ đứng đó một hồi, cả 2 nhanh chóng tản ra, tìm vị trí phù hợp để quan sát và bảo vệ nó!

Nó từ nhà tắm bước ra, những giọt nước còn đọng lại trên tóc nó, như hồi chiều...mưa đã đọng lên đó!

Nó ngồi tại cửa sổ, mưa đã tạnh! Nó nhìn xuống dưới nhà, mới hồi chiều...hắn còn đứng đó, ngược lên cười! và nó...cũng cười với hắn...tại đây!

Nó nhớ nụ cười của hắn...làn da rám nắng của hắn...ánh mắt...

Nó khẽ lấy tay chạm vào cửa kính, hơi nóng phả vào kính tạo một màn hơi sương...

“xin lỗi! là tại tôi...đúng không? Là...tất cả là đều do tôi!! Tại tôi!! Tôi xin lỗi...đồ đáng ghét! Hãy tìm người khác...người mà mang tới may mắn cho you!!” nước mắt nó lại lăn trên đôi má “yêu tôi! Chỉ là đồ ngốc!”

12h khuya, nó vẫn ngồi đó, nhìn vào hư vô...

“một con vịt xòe ra 2 cái cánh

Nó kêu rằng cấp cấp cấp cấp cấp cấp!”

Nó từ từ nhìn vào điện thoại! giờ này ai lại gọi cho nó chứ?

Tìm nó chợt thất lại...khi màn hình hiện lên hàng chữ “đồ đáng ghét!”

Nó cầm đt lên...nên bắt máy...hay lạnh lùng bấm tắt!

Ngón tay cái của nó...run run...

“alo!” nó nói!

“xin hỏi...cô là bạn của chủ nhân số điện thoại này?”

Nó ngạc nhiên khi đó không phải là giọng hắn!

“anh là ai?” nó hỏi!

“tôi là nhân viên của quán bar BOX! Chủ nhân số điện thoại này hiện đang rất say! Cậu ấy cứ nhắc đến tên TINH MI nên tôi đã mạo phép dùng điện thoại của cậu ấy gọi cho cô! Hiện giờ cậu ấy chỉ có một mình. . .liệu cô có thể. . .alo. . .alo. . .cô còn đó không?” nhân viên nhìn vào màn hình, thấy đầu dây bên kia đã cúp máy! Cậu nhăn mặt khó xử, nhìn vào đt, xong nhìn hần đng nằm trườn trên bàn rượu, miệng không ngừng kêu TINH MI!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Người phục vụ tiếp tục công việc của mình. Chốc chốc lại nhìn hần nằm đó.

Thời gian trôi qua nhanh, chốt cửa quán mở ra, xuất hiện sau cánh cửa là một thân hình nhỏ, người đó đội nón lưỡi trai che gần hết mặt! nhưng cũng có thể biết được đó là con gái.

Người con gái đó bước tới chỗ hần, đỡ hần dậy.

Người phục vụ định lên tiếng thì người đó đã chen vào.

“tôi là TINH MI!” rồi khoác vai hần bước ra khỏi quán!

Nó mặt nhọc dẫn hần ra khỏi tòa nhà kia. . .bên cạnh nó. . .hần vẫn không ngừng kêu tên nó. tìm nó đau! Muốn khóc. . .nhưng lại không thể!

Chợt hần ngã đè lên người nó trên vỉa hè. Nó thoáng bối rối. may mắn là trên vỉa hè bây giờ gần như không có ai cả!

Nó ngồi dậy, tính đỡ hần đứng dậy đi tiếp, nhưng nó cảm thấy gần như kiệt sức, nên ngồi đó, khẽ kê đầu hần lên chân mình!

Nó nhìn hần. . .nhìn thật lâu! Từ lúc nào. . .nó thấy quen thuộc với đôi mắt kia, quen thuộc với đôi môi, sóng mũi. . .và bây giờ. . .nó phải xa nhưng hình ảnh ấy mãi mãi! Để sau này. . .không phải làm đau hần nữa. . .để sau này. . .nó cũng không phải đau.

“TINH MI oi. . .” Hần vẫn lẩm bẩm tên nó. . .tìm nó. . .nhói. . .đau! Nó rút tay lại, không chạm vào gương mặt của hần nữa!

Từ khóe mắt hần. . .có giọt nước mắt nhòe ra. . .sóng mũi nó bắt đầu cay!

“hức. . .đừng có khóc. . .hức. . .” nó lấy tay, lau giọt nước mắt đó!

Hần khẽ nhắm mắt. . .dường như hần cảm nhận được sự hiện diện của nó ở đây. . .hần không tỉnh. . .mà trong cơn say. . .hần đặt tay lên trán. . .nước mắt rơi nhiều hơn!!

“TINH MI. . .anh biết em yêu anh mà. . .em. . .nói dối phải. . .không?.....đau quá. . .đau quá TINH MI oi!.....làm ơn. . .đừng có đi. . .cứu anh với. . .anh đau quá. . .anh không thờ được. . .làm ơn. . .cứu anh!” hần nghẹn ngào, nước mắt không ngừng rơi!

Ánh đèn mờ, soi sáng gương mặt hần, soi từng giọt nước mắt. . .soi từng nỗi đau hiện trên gương mặt hần!

Nó. . .khóc nức lên! Nó cố gắng lấy tay bịt miệng lại để tiếng nức không thoát ra! Tại sao. . .nó cũng đau lắm! đau lắm hần biết không? Nó chỉ mong hần ngừng nói. . .làm ơn đừng nói nữa!!!

Nó cúi xuống, đặt vào môi hần một nụ hôn! Nó nhắm thật chặt mắt lại. . .nó cảm thấy tê tê nơi đầu môi. . .nụ hôn này. . .không mang đến vị ngọt như hồi đó. . .mà lại là vị đắng!!!!

Rồi nó lấy tay, đặt lên gương mặt đó!

“tui xin lỗi. . .tui cũng yêu you lắm!!! yêu nhiều lắm!!! đến nỗi bây giờ tui đau lắm biết không. . .hức. . .đừng có tha thứ cho tui. . .hức. . .you có nghe tui nói không hả? Đây là lần cuối cùng tui nói chuyện với you đó. . .biết không?...hức. . .nghe cho rõ đi. . .hức!! tui yêu you lắm mà. . .làm ơn. . .hức. . .ghét tui đi. . .hức. . .đừng yêu tui. . .đồ ngốc!!nghe không hả?.....hức. . .” nó lấy tay, lau nước mắt trên mặt mình! Để nước mắt không làm mờ mắt nó. . .để lần cuối. . .nó được nhìn hần thật rõ! Dầu biết. . .trong trường sẽ có lúc gặp lại. . .nhưng chắc chắn sẽ không có cơ hội nhìn hần gần như vậy! chắc chắn. . .là không! Nó hôn vào trán nó!

“chúc you. . .sẽ yêu và được yêu. . .bởi một người con gái tốt hơn tui!!!”

Giọng nó nghẹn lại, những lời nó nói, đâm vào tim nó! biết đau nhưng nó vẫn nói! Vì nó yêu hần! nước mắt bắt đầu rung rung! Nhưng nó nhanh chóng

quét đi!

Nó diu hấn lên một ghế đá gần đó, cho hấn nằm lên đó, và...bước đi!

Nó không thể làm gì vào lúc này, chắc ngày mai...lúc tỉnh dậy...hấn sẽ không nhớ gì đâu!

Nó đứng nhìn hấn thật lâu...rồi cũng âm thầm bước đi!

Những bước chân thật nặng nề! nó không đến đây để dẫn hấn về nhà...mà là nói với hấn những lời mà nó muốn nói! Những lời mà...lúc hấn tỉnh táo.....sợ rằng nó sẽ không nói được!

Con đường về nhà hôm nay thật là dài, nó cố gắng làm xao nhãng mình, nhưng không thể! Nó vẫn còn cảm giác hấn ở phía sau mình, chỉ có điều...càng lúc càng xa mà thôi!

“chúc you.....luôn luôn hạnh phúc! Đồ đang ghét!” nó nhìn trăng...thầm nói!

“bộp!” chợt một bàn tay nắm lấy tay nó, ai đó đag lôi nó chạy với tốc độ chóng mặt!

“hày.....ông là ai!” nó hét lớn!

Người nắm tay nó quay lại.....nó nhận ra người này.....đó là một trong 2 người mà ĐẶNG ra lệnh bảo vệ nó!

“xin cô.....hãy chạy theo tôi!” người đó mặt nhọc nói!

Nó giờ mới phát hiện người này đang máu me đầm mình.....có vẻ như đang bị ai đó đuổi theo! Nhưng tại sao nó cũng phải chạy?

Người đó vừa chạy, vừa móc điện thoại ra.....chưa kịp gọi điện.....cái điện thoại nhanh chóng vỡ vụn!

Lúc này cả 2 mới đứng lại, nhìn xung quanh, có lẽ 2 người đang bị bao vây!

“xin cô hãy chạy đi! Tôi sẽ cản chúng lại!” người đó nói xong, lao lên đối đầu với bọn chúng!

Nó không biết gì hết, chạy về hướng có hấn! hấn sẽ bảo vệ nó! nó sợ quá! Chuyện gì đang xảy ra chứ! nhưng.....nó dừng lại! quay lại nhìn hỗn chiến sau lưng!

Người đó.....người đã nắm tay nó chạy đang bị thương.....chắc chắn là không thể chống cự với hơn 10 người này!!!!

“xin cô mau chạy đi !bọn chúng tôi bắt cô đây! hãy gọi cho cậu ĐẶNG!” người đó nói vọng ra, hối thúc nó!

Nó thì chập chùng.....nếu nó chạy.....thì người đó sẽ như thế nào? Mà tại sao.....lại tôi bắt nó!

“aaaaaaahhhh!” tiếng la thất thanh.....nó không kịp thấy gì hết, chỉ biết trước mắt người đang cố bảo vệ nó đag bị thương, nằm ở dưới đất! máu tuôn ra thật nhiều!

Nó tròn mắt, dùng tay bịt miệng lại!

Nhưng người đó nhanh chóng đứng dậy, mặc cho máu tuôn mà đánh tiếp!

“dừng.....dừng lại đi!” nó run rẩy, nói!

Hỗn chiến vẫn tiếp tục.....lại thêm một lần nữa.....người đàn ông kia lại ngã xuống!

Bọn kia nhếch mép, rồi từ từ tiến tới!

“khoan!! Dừng lại đi! Mấy người tôi bắt tôi.....thì bắt đi!” nó chạy tới, đứng ở giữa! dang 2 tay ra hét lớn!

Bỗng dung mọi sợ hãi của nó biến mất, nó can đảm nhìn thẳng vào người đối diện!

“hày.....cho người này tới bệnh viện! tôi sẽ đi theo các người!” nó tiếp tục nói! Giọng nói có phần mạnh mẽ!

Người con trai đứng trước mắt nó-TUẤN khẽ nhủ mày ngạc nhiên!

Cậu nhếch miệng, lấy điện thoại ra.....

“ở đây đang có một người mất máu rất nhiều! hãy cho một xe cứu thương đến!” TUẤN nói, mắt vẫn dán về nó!

“tôi đã gọi một xe cứu thương, và cô hãy thực hiện đúng lời hứa của mình đi!” tên đó cắt đứt vào trong túi, nói!

Nó cúi đầu, nó chạy được sao?>><

Nó bước đi theo những tên đó!

Khi đi được vài bước thì một tên đàn em thì thào vào tai TUẤN!

“có cần giết hắn không?”

Cậu suy nghĩ, rồi cậu nhìn nó!

“không! Hãy để tên đó sống.coi như chọc tức tên LONG ĐĂNG vậy!” cậu nhếch mép.đúng hơn là cậu muốn giữ lời hứa với nó!

Đi được một hồi lâu! Nó bắt đầu nghĩ cách chạy! >><

“ah!” nó ôm bụng.kêu lên!

TUẤN chạy lên, đỡ nó!

“cô bị gì vậy?”

“ừm.tui.tui đau bụng quá!” nó giả bộ e thẹn, nói lí nhí!

“làm ơn.cho tui tới nhà WC công cộng một tí được không?” nó nhăn mặt.khó sở nói!

TUẤN thoáng đỏ mặt, rồi ra lệnh cho một đàn em đi theo canh chừng nó!

“cô có 5 phút!” cậu lạnh lùng nói!

“ok!” nó nháy mắt, rồi theo tên đàn em bước đi!

Đi được một khoảng, nó quay qua đối diện với tên đó!

“cô bị gì nữa.ah!” tên đó la lên đau đớn khi bị nó.đá vào hạ bộ!>><

nó lè lưỡi rồi nhanh chóng chạy đi với tốc độ tên bắn! bởi dù sao.chạy cũng là sở trường của nó!

Nó cắm đầu chạy.không biết mình đang ở đâu, chỉ chạy và chạy!

10 phút sau, nhận ra mình đã chạy khá xa, nó dừng lại.thở dốc!

“ash!! Mệt quá!!” nó thàn than! Gập người.tiếp tục thở dốc! chợt một đôi giày tiến tới chỗ nó, nó từ từ ngước mặt lên!

“nên nói cô sao hả? tôi đã giữ đúng lời hứa mà cô lại gạt tôi là sao?” TUẤN nói với nó.giọng hờn dỗi!

Nó dờ khóc dờ cười.tên này.ha ha!! Có ai mà muốn bị bắt chứ?

“tôi thật sự không muốn làm việc này.nhưng coi như cô ép tôi vậy!” TUẤN nhún vai, và nhanh chóng một miếng vải trắng chụp lên miệng nó!

Nó cảm giác cơ thể mềm nhũn ra, không thể chống cự! nó cố mở mắt nhưng.đôi mắt cứ nặng dần nặng dần.và.màu trước mắt nó chỉ còn là màu đen!!!!!!

TUẤN nhanh chóng đỡ nó.thật là một đứa con gái thú vị!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“hày cậu.” người lao công lay hắn.

“hày! Cậu không sao chứ?” người lao công vẫn kiên nhẫn!

Hắn từ từ mở mắt, ánh sáng chói chang của mặt trời chiếu vào mắt hắn khiến hắn khó chịu! đầu hắn như đang quay cuồng, phải một lúc sau mới nhìn rõ

được người trước mắt!

“cậu dậy rồi à?” người phụ nữ nói!

“tôi.....đang ở đâu?” hấn ngồi hấn dậy, dùng tay xoa xoa đầu hỏi!

“cậu đang ở công viên! Cậu ngủ ở đây cả đêm à?” người lao công quan tâm hấn “cậu không sao chứ?”

“dạ! cháu không sao!” hấn lễ phép, người lao công khẽ gật đầu rồi bà tiếp tục công việc của mình!

Hấn nhìn quanh, hấn nhớ hôm qua hấn ở trong bar, sau giờ lại ở đây? Hấn lắc lắc đầu?

Hấn sờ lên môi mình.....không phải.....nó đã ở đây sao? Nó đã bên cạnh hấn?.....hấn cố gắng lục lại trí nhớ.....hình như hấn nghe giọng nói của nó.....nó đã khóc sao?

Hấn nhăn mặt, lắc lắc đầu? ngốc! làm gì có chuyện nó ở đây chứ? nó ko yêu hấn, sao phải đến đây? Ha! Chắc hấn uống say quá nên mới vậy!

Hấn cười khỏ, tìm hấn vẫn còn âm ỉ đây! Nó vẫn còn đang chảy máu!!! Hấn nên học cách quên đi một người! thật buồn cười!

Hấn loạng choạng bước đi, bắt một chiếc taxi để về nhà chuẩn bị đi học!

“rào rào” từng dòng nước lạnh vuốt gương mặt hấn, hấn đứng đối diện với bức tường trong phòng tắm!

Hấn cố gắng thờ trong dòng nước đó! Hấn nhắm chặt mắt lại! nước làm hấn tỉnh táo, nước cuốn đi sự mệt mỏi! hấn thầm mong nước sẽ cuốn đi hình ảnh nó trong đầu hấn!

Chợt gương mặt nó hiện ra, gương mặt chăm chú của nó khi ngắm cảnh mặt trời mọc!

Đôi mắt như rực sáng, long lanh! Đôi môi khẽ mỉm cười hài lòng, làn da nó như nhuộm sắc cam của mặt trời!!! rồi làn sóng biển đưa gió tới bên nó, tới bên vuốt mái tóc nó.....bay! rồi nó quay mặt qua, nhìn hấn! nó cười.....nụ cười thật đẹp!

“aaaaaaaaaaaaaaaaa!” hấn gào thét! Hấn van xin tâm trí đừng nghĩ tới nó nữa! quên hết đi! Tại sao hấn ko quên được!!!! sao hấn không nhớ nó đã làm gì hấn chứ? nó đã bóp nghẹt tim hấn!

“ko! Mơ à!”

Nó đã nói với hấn câu đó!

Mơ? Đúng.....hấn mơ.....hấn quá mơ tưởng! mơ tưởng nó cũng yêu hấn! mơ tưởng rằng hấn đã đặt đúng ván cờ! mơ tưởng rằng hấn sẽ thắng cha hấn! giờ thì sao?

Sụp đổ hoàn toàn!

Chẳng còn gì cả!

Chỉ còn.....một trái tim.....đang gào thét âm ỉ!

“thưa cậu chủ! đây là người cậu cần!”

TUẤN bế nó, đặt trên một chiếc giường sang trọng, trong khi đó MINH NHẬT đang ngồi trên một chiếc ghế sofa gần đó, hướng ra biển., cậu đang thưởng thức bữa sáng sang trọng cùng với sóng biển rì rào trắng xóa!

MINH NHẬT vẫn tiếp tục ăn mặc dù đã nghe TUẤN nói!

Kết thúc bữa sáng, MINH NHẬT đặt dao nĩa xuống, đứng dậy, nhìn nó đang nằm trên chiếc giường trắng!

“tốt! cậu vất vả rồi!” MINH NHẬT nói, đi tới bàn, lấy một li rượu nhỏ, rồi nhìn một lượt nó!

“một con nhò bình thường!” MINH NHẬT nhận xét “không ngờ khẩu vị của 2 tên đó lại bình thường tới vậy!” MINH NHẬT nhếch miệng!

MINH NHẬT hướng mắt nhìn TUẤN!

“cậu hãy chuẩn bị đi! Sắp tới sẽ vất vả đây!” MINH NHẬT bước tới gần cửa sổ, chậm rãi nói!

“vâng thưa cậu chủ!” TUẤN cúi đầu “thưa còn cô gái này...”

“cứ cho cô ta ở đây 1 thời gian! Cô ta sẽ làm mọi thứ tên ĐĂNG tới đây!” rồi MINH NHẬT nhìn qua nó “khi xong chuyện.....nếu cần cứ khừ!”

TUẤN ko nói gì, chỉ cúi đầu rồi lui ra! Cậu khề nhìn nó.....mim cười.....xong vẫn bước tiếp! chợt.....thấy hơi chợt dạ khi nghe MINH NHẬT sẽ khừ nó! TUẤN nhún vai.....có lẽ công việc của cậu cần khắc nghiệt như vậy!

tôi thì có cảm tình với cô.....nhưng rất tiếc! đành phải kill cô vậy! TUẤN nhếch mép, rồi lạnh lùng đeo kính vào, tiếp tục công việc của mình!

Hắn bước đến trường, gương mặt lạnh lùng vô cảm! hắn đã thành người ko có tim, tim hắn nhua nát vụn, ko cảm xúc, ko sức sống!

“QUÂN!”

Hắn vẫn tiếp tục bước đi!

“QUÂN!”

Đôi chân của hắn vẫn không dừng bước cho tới khi NHƯ chạy lại nắm lấy tay hắn!

“cậu không nghe tôi kêu à? Cậu có thấy MI đâu không? Con nhỏ đó mất tích nữa rồi!” NHƯ hốt hoảng kể lể cho hắn!

Hắn khề nhú mày, nhìn xoáy vào mắt NHƯ với ánh mắt lạnh lùng, một hồi, hắn khề gỡ tay NHƯ ra!

“không thấy! Không liên quan tới tôi!” hắn nói, lạnh băng như gương mặt của mình vậy!

NHƯ ngỡ trước thái độ của hắn, nhỏ đứng như trời trồng xem hắn quay lưng bước đi!

“khoan! Cậu nói vậy là sao? Chẳng phải hôm qua 2 người đi chơi với nhau sao?” NHƯ kiên nhẫn nói vọng theo cái xác vô hồn kia, nhưng hắn vẫn tiếp tục bước!

Hàng chục dấu chấm hỏi bay vèo vèo trên đầu NHƯ, nó và hắn xảy ra chuyện gì à? Nhưng quan trọng là tại sao nó không quay về nhà? HUY đã tìm nó, giống như lần trước, nhưng theo nó kể là đã gặp bọn xấu rồi được hắn cứu! còn lần này thì sao?

Chợt từ phía sau, ĐĂNG chạy lên, vụt qua NHƯ!

“bốp!”

ĐĂNG đánh vào mặt hắn, gương mặt trở nên điên loạn, tức giận!

Ngay lập tức hắn té xuống đất, nhanh chóng, ĐĂNG lao lên, nắm cổ áo của hắn, nhấn vào tường!

“chết tiệt! cậu nói là sẽ bảo vệ cô ấy! giờ sao hả?” dút lời, thêm 1 cú trời giáng vào mặt hắn!

Trên môi hắn bắt đầu xuất hiện 1 vết máu đỏ tươi, nhưng hắn vẫn không biểu hiện gì! hắn từ từ đứng dậy, lau vết máu, tiếp tục bước tới lớp!

Nhìn hắn như vậy, ĐĂNG càng tức giận!

ĐĂNG lao lên, đập ngã hắn, tiếp tục đánh hắn không thương tiếc!

Nhưng hắn cũng chỉ dành cho ĐĂNG một ánh mắt vô cảm khi cậu dứt!

ĐĂNG đứng lên, nhìn hắn với ánh mắt tóe lửa, cậu thở vội để mong lấy lại bình tĩnh!

Rồi cậu nhìn hắn đag từ từ đứng dậy!

“cậu đang giả bộ ko biết à? MI đã bị MINH NHẬT bắt cóc rồi, tỉnh táo lại đi!” ĐĂNG hét lớn!

Hắn sững người, một luồng điện, chạy từ đỉnh đầu xuống tới chân! Cứ ngỡ là hắn đã không còn tim, nhưng không hiểu sao lồng ngực của hắn lại nhói lên!

“cậu nói gì?” hắn quay lại, hỏi ĐĂNG!

ĐĂNG nhìn hắn! thật sự hắn không biết sao? Rồi cậu nhìn quanh!

“đi vào phòng của tôi nói chuyện, ở đây đông người!” rồi ĐĂNG bước đi, tiến về phòng hội trường, hắn nhanh chóng bước theo sau!

Chuyện gì vậy nè? Sao hắn cảm thấy...người mình như có lửa đốt!

“um!”

Nó lấy tay che mắt lại, sao hôm nay phòng nó sáng quá vậy? còn nữa, cái giường như êm hắn, rồi nó ngủ cảm thấy sáng khoái quá trời! bình thường nó luôn bị gián đoạn giấc ngủ bởi tiếng chuông đồng hồ báo thức!

Ah! Đồng hồ báo thức! nó không nghe tiếng đồng hồ báo thức! vậy là nó...trễ rồi!

Nghĩ thế, nó ngồi bật dậy, tìm đồng hồ để xem mấy giờ! Nhưng gương mặt nó ngó ra khi...nhận ra đây không phải là phòng nó!

Đó là một căn phòng rất rộng với màu kem là màu chủ đạo! cách bố trí phòng đơn giản nhưng hiện đại! bên tay phải của nó là một bức tường bằng kính trong suốt, có thể trông thấy biển!

Biển? nó đang ở biển sao? Nó thích thú, chạy xuống giường, tiến về phía cái kính! Gương mặt nó thích thú khi thấy biển! ngắm nghía một hồi...nó mới tự đặt câu hỏi...

“sao mình ở đây?”

“cạch!”

Nó nghe thấy tiếng mở cửa, liền quay người lại!

TUẤN bước vào, phía sau là một số người mang theo thức ăn trông ngon mắt!

Nó nhìn TUẤN, khẽ nhủ mày vì thấy quen quen!

Nó suy nghĩ.....suy nghĩ.....

“ah! Anh là kẻ tối hôm qua...” Nó thốt lên!

TUẤN nhìn nó, khẽ nhếch mép, rồi cậu ra hiệu cho người dọn thức ăn lên bàn!

Nó nhìn vẻ mặt bình tĩnh của TUẤN, không khỏi tức giận!

“nè!! Sao lại bắt tôi? Đây là đâu?” nó lớn giọng!

TUẤN nhìn nó, cậu không nói gì, chỉ cười!

Nó càng tức hơn!

“thả tôi ra!”

Nó gằn giọng!

TUẤN cũng như hồi nãy, nghe nó nói xong, ngược mặt lên nhìn nó rồi cười!

“ash!!!! Cậu bị câm hả? tôi nói thả tôi ra thả tôi ra!” nó bắt đầu hét kiên nhẫn!

Sự im lặng của TUẤN làm cho nó ngó người, dường như không ai chú ý gì tới nó, vẫn bình thản dọn đồ ăn với gương mặt lạnh hơn tiền!

Nó nghiêng đầu nhìn họ! khó hiểu! họ làm như nó vô hình vậy, ngoại trừ việc TUẤN cười với nó!

Nó liền len lén bước đi chậm rãi, mở cánh cửa!

“cô tính đi đâu?”

Chop mắt, TUẤN đã khóa tay nó, ấn vào tường!

“đau quá!” nó thốt lên, nhắm mắt lại! thấy thế, TUẤN từ từ buông tay ra!

Nó liếc TUẤN, rồi ranh mãnh nhắm vào tay TUẤN!

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” TUẤN hét lên khi nó cắn vào tay mình!

“đau quá đau quá đau quá!!!! Cô buông ra coi!!! Aaaaaa!!!!” TUẤN nhảy tung tung lên!

Nó đưa mắt liếc TUẤN, xong cũng nhả ra, cười khoái trá!

“ha ha ha!!! Nhìn mặt cậu mắc cười quá!!!!” nó ôm bụng, gập người lại cười!

Chợt nó thấy người mình bị nhấc bổng!

“cậu làm gì vậy? thả tui ra!” nó vùng vẫy khi thấy TUẤN đang vác nó trên vai mình!

TUẤN vẫn im lặng, khiêng nó vào bồn tắm!

“tắm!”

“á!!! Lạnh quá!! Tỉnh giết người hả?” nó ngồi dậy, la hét dữ dội!

“quần áo của cô được đặt ở đây! Tắm rửa sạch sẽ, rồi mới được ăn sáng!” TUẤN lại cười nói, cậu đóng cửa lại và bước ra ngoài!!!

Cậu nhìn vào cánh cửa nhà tắm khẽ cười! đúng là một con nhỏ kì lạ!

Bạn đang đọc truyện “*Dừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52

Trong một căn phòng sang trọng mang nét hiện đại, đơn giản, hòa cùng tiếng sóng biển rì rào, nó và TUẤN ngồi đối diện nhau, trước mặt cả 2 là một bàn thức ăn ê hề mà theo nó biết là “bữa sáng”!

Nó đang mặc một cái váy màu kem, kiểu giống váy đi dạo, sang trọng, nó liếc sơ cái váy thôi cũng biết thuộc dạng đắt tiền với họa tiết cổ điển mà tinh tế!

Nó hết nhìn xuống chân, rồi nhìn lên bàn thức ăn, rồi ánh mắt dừng ngay gương mặt TUẤN sau khi nuốt nước bọt cái ực!

TUẤN cũng nhìn nó khó hiểu!

“cô ko dám ăn à?”

“hừ! ai biết được mấy người có bỏ gì vô đó hay không? Đáng nghi vô cùng!” nó hất mặt, quay mặt về phía cánh biển, nói!

TUẤN khẽ cười trước cái tính trẻ con của nó!

“cạch!” cậu đặt lên bàn một con dao!

“nếu muốn giết cô, tôi không cần tốn tiền mua thức ăn như vậy! đó là chưa kể tiền mua thuốc độc!” TUẤN bình thản!

Nó khẽ nhướn mày, “ai biết được mi bệnh hoạn cỡ nào!”

TUẤN nhướn vai, “không ăn thì tôi ăn vậy!”

Nói là làm, TUẤN cầm dao nĩa lên, cắt một cái đùi gà bỏ vào đĩa của mình, rồi lại gấp mỗi thứ một ít bỏ vào đĩa của mình, xong ăn ngấu nghiến!

Nó len lén nhìn TUẤN, cậu đang ăn một cách ngon lành, điều đó khiến bụng nó réo nhiều hơn!

TUẤN tỉnh nghịch nhìn nó, nó chợt quay mặt đi, cậu cười khẩy!

“còn một cái đùi gà, cô ko ăn, tôi ăn vậy! tiếc thật! đồ ăn rất ngon!” TUẤN nói giọng tiếc nuối, xong ra tay lấy miếng đùi gà, đương nhiên hành động có phần chậm hơn lúc nãy!

“cậu ăn vừa vừa thôi. . . để tui ăn!” nó nhanh tay gạt miếng đùi gà, lúc đầu rất hùng hồn, lúc sau thì lí nhí ngượng ngùng!

Đặt miếng đùi gà lên đĩa, trong lòng nó ko khỏi dâng lên một niềm vui lạ! nó nhìn đùi gà, rồi khẽ liếc TUẤN!

Nhận ra ánh mắt của nó, TUẤN đưa tay, ra hiệu mời nó ăn!

Lường lự một hồi, nó cũng đưa miếng đùi gà vào miệng!

Đc miếng đùi gà

Nó lại tiếp tục ăn những món khác! Thức ăn ngon đến nỗi, nó chỉ bik ăn ăn và ăn! Đến khi dừng lại thì nó mới thấy là bụng nó sắp nổ tung đến nơi!

“cô ăn tiếp đi chứ!” TUẤN đưa ánh mắt chăm chọc nhìn nó! chưa bao giờ cậu thấy có đứa con gái nào ăn như nó! bình thường, một đứa con gái mà ngồi trước mặt con trai ăn sẽ luôn tỏ ra từ tốn! còn đằng này, mặc dù là người chứng kiến nó ăn từ nãy tới giờ, nhưng khi nhìn vào đồng thức ăn trên bàn, cậu cũng không khỏi giật mình!

Nó xoa xoa cái bụng!

“thôi!!! Tui ko ăn nữa!!!! no quá!” nó khỏ sở nói!

TUẤN nhìn nó một hồi, lắc đầu, xong cậu nói gì đó vào đt!

Lập tức, bên ngoài, gia nhân bước vào, thu dọn bãi chiến trường của nó!

“xem ra cô ko có gì gọi là đang bị bắt cóc nhỉ?” TUẤN dựa lưng vào ghế, chậm rãi nói!

Nó chột sững người, cứ như có dòng điện 1000V đánh thẳng vào đỉnh đầu của nó!

Nó khóc thầm, nó đúng là đồ con heo, nhìn thấy đồ ăn là quên luôn mình đang ở trong hoàn cảnh nào!!!!!>”<

“mấy người là ai?” nó nghiêm giọng hỏi!

“xem ra cô đã tinh táo đc một tí!” TUẤN nhếch miệng cười ý châm chọc! “tôi là TUẤN, là trợ lí của cậu MINH NHẬT! chắc cô cũng đã biết cậu ấy!”

“là em của MINH ĐĂNG?” nó lục lại trí nhớ! “nhưng tại sao lại bắt tôi?” nso thắc mắc!

TUẤN nhìn nó, chậm rãi, “cô chính là nguyên nhân khiến MINH ĐĂNG tranh giành chức vị ông trùm, cô biết chứ?”

Nó nhú mày, suy nghĩ...

“mấy người bắt tôi là để uy hiếp ĐĂNG?” nó nghiêm giọng!

TUẤN bắt giác cười lớn!

“đúng vậy! xem ra cô ăn như heo, nhưng não cũng ko phải là heo!”

Khỏi nói cũng biết nó tức cỡ nào!

“thả tôi ra!” nó nhìn TUẤN, hạ giọng hết cỡ!

TUẤN ko cười nữa, cậu ngồi thẳng dậy!

“điều đó ko do tôi quyết định! Cậu chủ sẽ quyết định!” TUẤN nghiêm nghị ko kém!

Nó đánh mặt lại!

“cô hãy thỏa mái đi, trưa cậu chủ sẽ nói chuyện với cô!” TUẤN nói, đồng thoif đứng dậy ra khỏi phòng!

“nên nhớ, nơi đây luôn có ít nhất là 5 người để canh chừng cô, đừng nghĩ tới việc chạy trốn!” nói rồi TUẤN đóng cửa lại, lạnh lùng bước đi!

Nó nhìn theo bóng TUẤN, đến lúc này, nó mới cảm giác, mọi chuyện ko còn đơn giản nữa rồi!

Tại phòng hội trường, sau khi ĐĂNG đóng cửa, hấn liền hỏi!

“tại sao cậu biết MI bị bắt cóc?”

ĐĂNG ko nhìn hấn, cậu nhìn ra cửa sổ!

“2 người mà tôi đã ra lệnh đi theo TINH MI, 1 người đã chết, 1 người đang đc điều trị tại bệnh viện! chính người đó nói là người của MINH NHẬT đã đến!” rồi ĐĂNG lạnh giọng! “họ nói...lúc 1h sáng, bỗng dưng TINH MI ra khỏi nhà...tìm cậu!” ĐĂNG dừng mắt tại hấn!

Hấn ngạc nhiên, tìm bắt đầu đập loạn xạ...nó đã ở bên hấn sao?

“thực sự tôi còn nên tin ở cậu nữa ko? Nếu lúc đó TINH MI ko ra khỏi nhà, liệu cô ấy có bị bắt ko?” ĐĂNG đay nghiến hỏi, xoáy sâu một mũi tên vào tim hấn!

Hấn nắm chặt tay lại, cứ ngỡ da thịt gần như bật máu!

Hấn...đã hứa bảo vệ nó!

Hấn...đã bảo nó tin hấn!

Giờ thì sao? Hấn chính là người khiến nó bị bắt! thì ra...đêm qua không phải là ảo giác...thì ra nó đã ở bên hấn!

Hắn trách nó...chẳng phải đã nói là ko yêu hắn...ko quan tâm hắn! sao lại tìm hắn làm gì?

“người của tôi nói rằng TINH MI đã tự nguyện bị bắt nhằm giữ mạng sống của ông ấy!” ĐĂNG nói tiếp, hắn chỉ giữ im lặng!

ĐĂNG nhìn hắn!

“MINH NHẬT đã biến mất! hiện người của tôi đang điều tra nơi ở của MINH NHẬT! tôi đang nghi cậu ta đang giữ TINH MI tại ngôi biệt thự gần biển cách đây 700km!”

“hãy tới đó đi!” hắn đứng bật dậy, đề nghị!

“ko được! chúng ta chưa có bằng chứng cụ thể, hiện tôi đang cho người điều tra!”

MINH NHẬT là người ko hề đơn giản! nhất là trong khi bên cạnh hắn có KIỆT TUẤN! một tay trợ lý đắc lực! bây giờ cậu ta như hổ có thêm cánh!” rồi ĐĂNG im lặng 1 hồi, xong tiếp tục nói trong khi nhìn hắn, “chỉ cần mạnh động, cậu ta có thể lấy mạng của TINH MI bất cứ lúc nào! Tốt nhất là nên biết nơi hắn giam TINH MI để dễ bề hành động!”

Không khí bắt đầu căng thẳng bao trùm lên 2 người khi ĐĂNG ngừng nói! cả 2 đều lo lắng cho nó, đều như ngồi trên đồng lửa. hắn cảm thấy mình như một tội đồ khi khiến nó bị bắt như vậy! từng dây thần kinh của hắn như bị căng ra cực độ! Thà hắn ném cảm giác bị nó từ chối trăm lần, chứ ko muốn nó bị như vậy! làm sao đây? Nó đang làm gì? tên đó có làm gì nó ko? Nó đang hoảng sợ? đang khóc?

Hắn đau đớn khi nghĩ tới cảnh giọt nước mắt trên gương mặt của nó! hắn ko muốn nó khóc!

Rồi hắn nắm chặt tay lại!

TINH MI! hãy đợi anh! anh sẽ cứu em!

Bạn đang đọc truyện “*Dùng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Hắn và ĐĂNG vẫn còn trong căn phòng đó, cả 2 im lặng, chỉ nghe mỗi tiếng thở dài!

ĐĂNG nhắm mắt, cậu nhú mày lại, suy nghĩ gì đó.

“tôi nghĩ... tạm thời hắn sẽ không làm gì TINH MI!” ĐĂNG nói, vẻ chắc chắn!

Hắn liền quay đầu về phía ĐĂNG!

“sao cậu biết?” hắn hỏi, mặc dù mong ĐĂNG nói đúng, nhưng cũng không khỏi nghi ngờ!

ĐĂNG nhìn hắn, cậu chậm rãi.

“tên đó bắt MI để uy hiếp tôi, chắc chắn, hắn sẽ để MI nguyên vẹn cho tới lúc tôi thấy cô ấy!”

Hắn nhú mày, càng lúc hắn thấy càng khó hiểu!

“cách làm việc của hắn là không bao giờ đụng tới ‘phần thưởng’ trước khi giao đấu! chưa kể là 3 ngày nữa, sẽ là sinh nhật của hắn! hắn sẽ không gây rối gì cho tới lúc đó! Tạm thời cứ dùng khoảng thời gian này cho việc tìm kiếm nơi hắn giấu người đã!” ĐĂNG chậm rãi, ánh mắt dần chuyển qua phía hắn!

Hắn ngồi trên ghế, khẽ nhú mày, suy nghĩ, rồi hắn cũng nhìn ĐĂNG!

“tìm cậu vậy? tôi sẽ đảm nhiệm việc tìm MI, cậu cứ thăm dò động tĩnh của hắn đi!” rồi hắn đứng dậy, bước ra khỏi phòng một cách nhanh chóng!

Hắn lao vút trên chiếc xe mui trần, tay nắm chặt vô lăng, lòng hắn như bị xáo trộn, cứ như một tờ giấy đang đến gần lửa!

“chết tiệt!” hắn hét lớn!

“oáp! Buồn quá!” nó lăn qua lăn lại trên cái giường màu trắng trong phòng! Nó hướng mắt ra ngoài cửa kính, dùng mắt ở nơi những hàng sóng trắng xóa đang đưa đẩy đều đặn! nó chán nản, sao không cho nó ra đó chơi chứ? rồi nó nhìn quanh, nó vẫn thấy mơ màng sao sao á! Có phải nó đang bị bắt cóc không?

Tạm gác chuyện đó qua một bên, nó tiến về cánh cửa kính, mở ra!

Chưa đầy 3s sau, nó thấy người nó bị nhấc bổng, nhìn qua, nó thấy 2 bên là 2 vệ sĩ cao to!

“nè!! Máy người làm gì vậy? thả tui xuống!” nó vùng vẫy, 2 chân giãy giụa giữa không trung!

Bọn họ ko nói gì! đặt nó xuống giường, rồi nhanh chóng ra ngoài, đóng cửa lại, xong biến mất!

Nó ngo ngác, tự hỏi cái gì vừa xảy ra vậy?>”<

Nó mím môi, đánh liều ra mở cửa!

Nhanh chóng, thêm một lần nữa, nó bị nhấc bổng, mọi chuyện xảy ra tương tự như trên!

Nó bắt đầu la hét!

“này! Máy người là ai hả? sao không cho tui đi ra ngoài!! Nè!!!” nó cố gắng nói to hết mức!

Mệt, nó ngồi xuống lấy hơi, chợt nó nhớ tới lời của TUẤN!

Cậu ấy nói, có ít nhất 5 người canh chừng nó! rồi nó nhìn vào cửa kính, cái cửa này, không khóa! Vậy nếu như nó ra ngoài đc, thì sẽ có cơ hội thoát thân!

Nó nhón miệng cười khi nảy ra được một kế hoạch!

“choang!”

Nó dùng cái ghế, đập cái cửa kính! Ngay lập tức, khoảng 8 người chạy vào, tất cả đều ở bên ngoài!

Nó không chạy, thản nhiên ngồi trên giường, nhìn họ!

“tui lỗ chân!” nó nói, gương mặt ngây thơ!

Cả 8 người đồng loạt nhìn cái ghế lăn lóc ở dưới đất, rồi nhìn nó!

Nó vu vơ, ngồi huyt sáo, nhìn khắp căn phòng!

Một người trong số họ, nói j đó qua điện đàm, rồi họ dần tản ra, chỉ để lại 2 người canh nó!

Khoảng 5 phút sau, một cửa kính mới lại thay vào! Nó khá ngạc nhiên với tốc độ này! Nhưng quan trọng, nó biết có tới 8 người canh nó! hừ!! có cần phải đồng vậy ko?

“cạch!” chợt cửa phòng mở ra, nó liền hướng mắt vào đấy!

TUẤN bước vào, cậu nhìn nó với ánh mắt giận dữ!

“cô tính chạy trốn?” TUẤN nói lạnh lùng!

Nó nhún vai “không”

TUẤN nghi ngờ “thế sao cô lại đập cửa kính?”

Nó thản nhiên “lỗ chân!”

TUẤN nghiêng đầu “lỗ chân khéo thật!”

Nó cười cười “ồ! Tui cũng ngạc nhiên!”

Cuộc nói chuyện kết thúc, nó và TUẤN im lặng!

“cậu chủ không thể tới đây được, nên trưa nay không thể nói chuyện với cô!”

Nó nhún mày!

“nói j?”

TUẤN tiến về phía cửa “khi nào cần nói, thì cậu chủ sẽ nói!giờ thì cô ngoan ngoãn đi! Tốt nhất đừng nên tìm cách chạy trốn, chỉ tốn hơi thôi!” nói rồi

tiếng cửa đóng vang lên!

Nó nhìn cánh cửa, thè lưỡi, “hừ! ngu ko tìm cách chạy trốn!”

Rồi nó tìm cách thực hiện kế hoạch của mình!

Nó lại lấy cái ghế, đập cửa kính!

“choang!”

Ngay lập tức, nó lại ngồi lên giường “ngây thơ” nhìn quanh căn phòng! 8 người vệ sĩ lại xuất hiện, nhìn nó, nhìn tấm kính mới thay đã bị đập nát, rồi lặng lẽ rút bộ đàm ra, nói gì vào đó!

5 phút sau, lại một tấm kính dc thay!

Khi tất cả mọi người đi hết, nó bắt đầu nhoen miệng cười!

Nó sẽ một lần nữa đập cửa kính! Nhưng lần này sẽ là lần cuối cùng! Nó lấy một quả chuối trên giỏ trái cây, đặt xuống sàn, gần ngay một cạnh tủ!

Nó canh đồng hồ, 10 phút đã qua, nó lấy cái chăn, quấn quanh cái ghế, và ném!

“choang!”

Tất cả vệ sĩ ưỡ oai bước ra! Nhưng lần này họ không thấy nó ngồi trên giường nữa! nhìn xuống cái chăn dưới đất, họ nghi ngờ nó đã trèo cái chăn đó lên người và lao vào cửa kính!

Một người hất mặt, tất cả 7 người chạy tản ra để đi tìm nó, một người ở lại để kiểm tra căn phòng!

Ánh nắng mặt trời ngoài sân, chiếu bóng của 8 người vào phòng, lần lượt, 7 cái bóng biến mất! nó nhoen miệng cười khi kế hoạch phần nào thành công! Chỉ còn một người ở lại đây! Nó mừng thầm vì chỉ có một người!

Người vệ sĩ bước chậm chậm vào bên trong, nó cố gắng nép người vào cái tủ, nín thở! Tim nó đập mạnh liên hồi, nó nhắm chặt mắt lại, rồi nhanh chóng mở mắt ra khi nghe tiếng bước chân tới rất gần! nó mím môi lại, có lẽ đã đến lúc hành động!

“yaaaaaa!!” nó nhanh chóng xuất hiện trước mặt người đó, lại hét lớn, khiến cho người vệ sĩ bước lùi lại một bước! nhanh chóng, người đó đập phải vỏ chuối và...

“rầm!”

Thân hình cao to của người đó “chạm” đất!

Nó nhìn người đó, nhẩn mặt, có vẻ đang hồi lỗi!

“xin lỗi nhaz!! Tui không cố ý!” nó nhìn người đó lằm bằm, rồi chạy ngay ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện “*Dừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Nó nhìn xung quanh, dường như bao bọc ngôi biệt thự này là rừng thì phải?

Ánh nắng mặt trời le lắt qua hàng cây, tiếng sóng biển rì rào cho nó biết vị trí của biển! tuy nhiên nó lại ko muốn ra đó vì sợ bị phát hiện! nó chạy, tránh những cái cây, mong chân không đạp trúng thứ gì bởi bây giờ nó đang đi chân!

Dừng lại một lúc, nó thở dốc, nhìn xung quanh, nó nghĩ mình đã đi được khá xa và có lẽ không ai phát hiện!!!

Nó ngồi bệt xuống đất, ra sức thở!

“tôi đã nói sao hả? cô đúng là đồ ngang bướng!”

Nó ngó quanh, tìm giọng nói, nếu không nghe lầm thì đó chẳng phải là giọng của TUẤN?

“hừ! cô nghĩ thoát được khỏi đây dễ dàng lắm sao?” chợt TUẤN xuất hiện ngay trước mặt nó, thoáng ngạc nhiên, nó mở to mắt hết cỡ!

“cậu....cậu.....” nó lắp bắp!

“tôi thì sao?” gương mặt TUẤN càng lúc càng gần nó!

“chẳng phải tôi.....tôi đã.....” Nó bắt đầu chỉ tay về phía mình!

TUẤN khẽ nhếch mép!

“ngốc! này giờ cô chỉ chạy trong phạm vi “vườn” của cậu MINH NHẬT thôi!”

Nó nhìn vào hư vô, vườn.....đây chỉ là....khu vườn của cái tên MINH NHẬT?

Nhìn gương mặt ngây ngô của nó, TUẤN cười lớn, bất giác lời nó về thực tại! TUẤN nhìn nó một hồi, lấy tay đỡ nó đứng dậy...

“tôi tự đứng được!” nó nói, tay TUẤN dùng giữa không trung!

Nó lấy tay chống xuống đất, lồm cồm ngồi dậy.

“ah!” nó la lên, nhìn xuống chân, TUẤN cũng nhìn theo hướng mắt của nó!

Không biết từ bao giờ, chân nó lấm lem màu đỏ của máu, đôi chân trắng bệch, dính đầy đất!

Đến lúc này, nó chợt thấy đau!

“đồ ngốc!” TUẤN la lên, đưa ánh mắt căm phẫn nhìn nó!

Rồi cậu cõng nó lên, bước về phía biệt thự! Động tác nhanh lẹ, nhưng nhẹ nhàng! Nó ko vùng vẫy, nằm im trên lưng TUẤN, tự hỏi cậu có bị j ko mà la nó?

Phút chốc, ngôi biệt thự hiện ra ngay trước mặt, TUẤN đặt nó trên giường, rồi nhanh chóng đi lấy bông băng!

Lúc này, nhìn xuống chân nó, nó khẽ rùng mình, hình như....nó đập phải mảnh kính?

“cô muốn chạy trốn tới vậy sao? Lo chạy mà ko biết chân đang bị thương!” TUẤN trên tay cầm một xô nước sạch tiến về phía nó!

Nó chu môi, nhìn TUẤN, xong nhìn xuống chân mình, im lặng!

TUẤN nhẹ nhàng cầm lấy bàn chân nó, cậu lấy nhíp gỡ mấy mảnh kính ra, xong rửa chân cho nó!

“đau ko?” TUẤN ngược mặt lên nhìn nó!

Nó thì nước mắt rưng rưng, môi mím chặt, mắt nhìn TUẤN khẽ gật đầu!

đau thấy pà! nó thầm trách!

TUẤN thở hắt ra, rồi cậu cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể để lau chân cho nó! rồi TUẤN quấn băng cho nó!

TUẤN đi, nó nhìn lại bàn chân đang quấn lớp băng màu trắng mà khóc thầm! làm sao chạy trốn đc nữa đây!!!

Nó nhìn quanh, giờ....đi cũng không đc!! Nó bây giờ quả là một tù nhân rồi! nghĩ vậy, nó ngã lưng xuống giường!

Nó nhắm mắt lại...chợt hình ảnh của hấn hiện lên...rất rõ! Rõ tới nỗi...lúc mở mắt ra nước mắt đã thấm đẫm 2 bên má!

Giờ hấn có biết nó đang bị bắt cóc ko? Giờ liệu hấn có đang tìm nó? nó muốn hấn ở đây!

“đáng gét...cứu tui!” nó khẽ nói, lời nói theo gió, phảng phất ra không trung, hòa cùng tiếng sóng...biển mất!

3 ngày trôi qua, vì cái chân đau, nó không thực hiện đc bất kì kế hoạch chạy trốn nào, chỉ thui thủi trên chiếc giường, sáng ngắm cảnh biển, chiều ngắm cảnh biển, ăn xong rồi nằm, nằm xong ngồi, ngồi xong ngáp.....>”<

“ash tui muốn ra ngoài” nó hét lớn, rồi quay qua nhìn TUẤN đang ngồi thong thả trên sofa!

TUẤN khẽ nhìn nó, xong tiếp tục dán mắt vào tờ báo!

Nó liền đơ người một hồi, rồi tiếp tục!

“tui muốn ra ngoài!! Nói thiệt đó! Tui không chạy trốn đâu! Hứa luôn á!”

Nó nói, tay quơ lung tung!

TUẤN bỏ tờ báo xuống nhìn nó nghi ngờ!

“lần trước cô cũng đã hứa là sẽ ngoan ngoãn theo tôi, nhưng cô vẫn chạy trốn! tôi có nên tin cô không?” TUẤN nhú mày, nghiêng đầu nhìn nó! nó thoáng đỏ mặt, cúi gầm mặt xuống!

“nhưng cậu xem đi! Chân tui như vậy sao mà chạy đc!” nó nũng nịu “đi nhaz! Tui không chạy mà!”

TUẤN nhìn nó không chớp mắt, cậu quay mặt đi che đi nụ cười mỉm! 3 ngày cũng đủ cho cậu biết nó vốn không phải là một đứa ngoan ngoãn gì! nhưng cậu vẫn đứng dậy, tiến về phía nó!

“lên đi!” cậu ngồi xuống, quay lưng qua trước mặt nó! nó khó hiểu!

“tôi sẽ cõng cô đi! Chân cô như vậy sao mà đi chứ?” TUẤN lên tiếng!

Nó ngần ngại, vòng tay qua cổ TUẤN! phút chốc, nó đã ở trên lưng cậu!

Nó nhăn mặt.... vậy thì còn gì là kế hoạch nữa chứ? chân của nó theo nó cảm nhận thì có lẽ đã lành, ít ra đã chạy đc! Điều cần làm là... hạ gục tên này! Mà hạ gục sao chứ? nó cứ miên man suy nghĩ! Không biết biển đã hiện ra trước mặt mình rất gần!

TUẤN cố tình bước gần sóng biển, những con sóng vẫn đều đặn rì rào không ngừng! không hiểu sao lại thấy vui vui khi ở bên con nhóc này!! Một đứa ngang bướng, hiếu động! theo dõi nó mấy ngày qua làm cậu không thể nào nhịn cười đc! Một đứa như nó mà bắt ở yên một chỗ quả là một cực hình thật!

“hà! Cô ngắm cảnh đủ chưa hả?” TUẤN lên tiếng khi nãy giờ thấy nó im lặng!

“hà?” nó giật mình!

“đang nghĩ cách chạy trốn à?” TUẤN cười khẩy “cô nghĩ sẽ chạy đc sao?”

Nó xụ mặt xuống, làm bằm sau lưng TUẤN!

“tôi mún ngồi!” nó nói, tay chỉ về tảng đá to trước mặt!

“tại sao?” TUẤN hỏi lại!

“ừm!! Tui mệt!” nó gãi đầu!

“tôi mới là người cõng cô! Làm gì mà mệt chứ?” TUẤN nhún vai!

Nó lại cúi đầu xuống, làm bằm!

“nhưng tui muốn ngồi!” nó nói! TUẤN típ tục bước đi!

“chân tui nó rự nhiên đau quá!” nó than vãn! TUẤN khựng lại, suy nghĩ một hồi rồi lại chỗ tảng đá đặt nso lên đó!

No mừng thầm, cuối cùng cũng tách ra khỏi tên này!

“đau chỗ nào hả?” TUẤN giọng nói pha chút lo lắng, nhưng vẫn cố giữ gương mặt lạnh lùng!

“chân này!” nó đưa chân trái lên!

TUẤN ko ngừng ngại ngời xuống, nâng chân nó lên xem! Nó chuẩn bị dùng chân còn lại đạp cho TUẤN ngã rồi bỏ chạy! nó hào hứng khi giờ chân phải lên...

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ánh chiều tà bắt đầu bao phủ khắp nơi, tại nhà của ĐĂNG, các gia nhân đông đã chạy xuôi ngược với những vật dụng đầy ắp trên tay! Họ đang trang hoàng lại khu vườn lồng lộng phía sau, bởi tối nay là một ngày khá là đặc biệt- sinh nhật của MINH NHẬT!

Khi ánh sáng từ mặt trời ko đủ để thấp sáng khu vườn nữa, từng hàng ánh sáng vàng nhẹ huyền ảo bắt đầu le lói, làm màu xanh của khu vườn bắt đầu bùng sáng, nổi bật không kém là những cây cột khổng lồ và những bức tượng đầy tính nghệ thuật đặt khắp nơi!

Giữa sân là một đài phun nước nhiều tầng, nước từ trên chảy xuống thanh thoát, nhẹ nhàng, như có tráng một lớp bạc, lấp lánh!

Những bàn đồ ăn đầy ắp đã được chuẩn bị đầy đủ, thơm phức, nhưng ko át được hương hoa lan tỏa, với màu trắng là chủ đạo, màu sắc rực rỡ của hoa được nổi bật, hài hòa với sắc cảnh!

Các khách mời cũng đã đến đông đủ, từ những ông chủ to béo, đến những nàng tiểu thư thướt tha xinh đẹp trong những bộ váy bắt mắt! tất cả hòa quyện, tạo nên một không gian sang trọng, khiến những kẻ bình thường khi bước vào đây cũng có thể chết vì choáng ngợp!

Trên tầng thượng, MINH NHẬT đứng từ trên, nhìn xuống, nhếch mép cười!

tất cả sẽ là của mình!

“cậu đã tới chưa?” ĐĂNG ngồi trong phòng, từ cửa sổ, cậu cũng có thể được quang cảnh nhộn nhịp bên ngoài ngay lúc này!

“một nửa chặn đường! tên kia sao rồi?” giọng hằn vang lớn trong phòng của ĐĂNG, tiếng gió ồn ào không kém!

“tên đó ngoan ngoãn ở nhà đã 3 hôm nay, và hôm nay cũng vậy!” ĐĂNG lạnh lùng nói.

“đc! Có thể tối nay tôi sẽ tới nơi!” hần tất máy, phóng chiếc mô tô đi với vận tốc tối đa!

ĐĂNG khẽ gấp điện thoại lại, cậu lẳng lặng nhìn ra ngoài! Cậu đang cầu mong... hần sẽ cứu được nó, trước khi MINH NHẬT ra tay!

“cộc cộc”

“cậu chủ! bữa tiệc đã bắt đầu, có lẽ cậu nên ra!” tiếng quản gia vang lên phía sau cánh cửa, ĐĂNG mở mắt, nhìn trừng trừng vào ko trung, rồi cậu nhắm mắt lại!

“tôi ra ngay!”

Ngoài bãi biển, từng đợt sóng cứ trườn lên, liếm bãi cát, rồi thối vào chũng, để lại những bong bóng trắng xóa còn đọng lại trên đó!

Cái màu đỏ rực ôm lấy bãi biển, nhuộm thành một sắc cam mát rượi, dịu mắt!

TUẤN vẫn chăm chú nhìn chân nó, tìm kiếm lí do tại sao nó lại đau? Có khi nào nhiễm trùng? Thế thì nguy thật!

Trong khi đó, nó chuẩn bị giơ chân lên đập TUẤN thì... nó nhìn vào gương mặt đó! Cậu đang lo lắng cho nó sao? Nó từ từ hạ chân xuống... nó ko nổi!

“hà! Nếu tôi... bỏ trốn được thì cậu... sẽ như thế nào hả?” nó chợt lên tiếng, nghiêng đầu nhìn xoáy vào TUẤN!

TUẤN nhướn mày nhìn nó khó hiểu? cô nàng này tính làm gì nữa đây?

“cô vốn ko thể thoát khỏi tôi!” TUẤN nhún vai!

“nhưng lỡ vậy thì sao?” nó lúng túng!

TUẤN nhìn nó, ánh mắt bắt đầu trở nên nghiêm túc hơn!

“tôi sẽ... tôi ko biết! có thể chết!” TUẤN nói... giọng phảng phất buồn!

“chết?” nó hỏi lại, khá bất ngờ trước câu trả lời này!

TUẤN ngồi bên cạnh nó, mắt cậu dán ra biển!

“vì đã ko hoàn thành nhiệm vụ!” cậu tiếp lời!

Nó cũng theo ánh mắt TUẤN, nhìn ra biển!

“đáng ko?” nó xụ mặt, nhìn xuống chân, ngơ ngậy!

“đáng!” TUẤN chắc nịch!

“tại sao?” nó quay mặt lên nhìn TUẤN, đôi mắt neho neho lại!

TUẤN cười cười, nhìn nó “bởi tôi đã không thể ngồi đây...nếu không có cậu chủ!” rồi TUẤN nhìn lại ra biển, cười khẩy một cái! Thực chất...trong lòng cậu...cũng ko mong có một cái hoàn cảnh như vậy! nếu hôm đó...cậu ko đc cứu! nếu...lúc đó...cậu chết có lẽ hay hơn!

Nó nhìn TUẤN với cặp mắt man mác!

“tôi mò cô từ lúc sinh ! tôi cũng không biết! chỉ biết mình từ khi bắt đầu biết nhớ thì đã sống trong một găm cầu gần một cái chợ! như một bản năng tôi ăn xin để sống qua ngày!”

.....

“bắt lấy nó!” tiếng một người đàn bà vang lên một cách chói tai!

Cậu bé hoảng loạn tay cầm ổ bánh mì mới trộm đc, chạy hụt hơi!

“ạch!” vấp phải đá, cậu bị té nhoài, gương mặt lấm lem sinh đất, ổ bánh mì rơi trên đất dính đầy sinh! Cậu méo mặt lại, vì đau, vì sợ, vì ổ bánh!

“này đây rồi!” người đàn bà to béo rút cuộc cũng chạy tới, không nhân nhượng cho một bạt tay vào mặt cậu bé!

Như phản xạ, cậu co người lại, che đi gương mặt xanh xao để tránh những cú giáng tiếp theo!

Người phụ nữ đó như ko tin, lạnh lùng tiếp tục đập cậu bé, mặc dù trên gương mặt cậu đã xuất hiện những vết máu đỏ thẫm!

Sau trận đòn dữ dội, bà ta cũng dừng lại, liếc cậu bé lần cuối, bà ta ngo ổ bánh mì, cười khẩy, vô tâm đá ổ bánh đó xuống vũng sinh xong bước đi!

Những giọt nước mắt lại rơi, nhòe cũng với máu, cậu bé cố gắng nhưn đầu tìm kìm ổ bánh trong khi mắt vẫn còn nhòe vì đau!

Sau một lúc mò mẫm, cậu cũng phát hiện ổ bánh mì đang trong vũng sinh, cậu cầm ổ bánh lên, ko ngần ngại đưa vào miệng!

Vừa ăn...cậu vừa khóc! Vì đói...nên cậu mới làm vậy! cậu muốn xin lỗi người phụ nữ ia! Nhưng cậu không thể!

Những giọt nước mắt cứ thi nhau rơi, tay cậu run run đưa ổ bánh mì lên miệng, ngấu nghiến!

“thật là dơ bẩn!”

Sau giọng nói, ổ bánh mì rơi khỏi tay cậu bé, văng ra xa bởi một cú đá của ai đó!

Ngước mặt lên, cậu thấy một cậu nhóc.....có lẽ nhỏ hơn cậu!

Cậu ta đang mặc một bộ đồ màu trắng...sang trọng...quý phái! Đôi mắt đầy uy nghiêm, quyền lực!

Cậu bé đơ người một hồi, nhưng con đói lại lôi cậu về hiện thực! cậu típ tục mò mẫm ổ bánh mì, tiếp tục đưa lên miệng! chưa kịp ăn...một lần nữa chiếc bánh mì lại văng ra xa!

Cậu bé lại đưa mắt nhìn thẳng nhóc mặc bộ đồ trắng! ánh mắt pha tia giận dữ! nhưng vẫn ngoan cố cầm ổ bánh lên ăn!

Như 2 lần trước, cái bánh lại văng ra! Nhưng lần này cậu nhóc kia còn dùng chân dẫm lên ổ bánh mì làm nó nát, hòa lẫn với cát!

Cậu bé tức giận thực sự! liếc cậu nhóc kia!

“ya! Mày làm cái gì vậy hả?” cậu liền lao lên! Nhanh như chớp! cậu nhóc kia né đc! Ko những vậy còn tung một cú đá làm cậu bé văng ra xa!

Nhưng cậu bé cũng đứng dậy ngay lập tức, lao về phía phía cậu nhóc!

“tra bánh lại cho tao!” cậu bé lao lên!

“bóp!”

Không hui chuyện gì đã xảy ra, cậu bé lại nằm dưới mặt đất!

“tôi đã nói là nó dơ rồi! ko nghe hả?” cậu nhóc lạnh lùng nói! Gió thổi làm mái tóc nâu pháp phới, khiến cho đôi mắt quyền lực kia mập mờ bí ẩn!

Cậu nhóc tiến tới chỗ cậu bé đang ngồi dưới đất, từ tốn nói!

“tôi là MINH NHẬT! có muốn theo tôi không?” cậu nhóc giơ một bàn tay ra, đỡ cậu bé dậy!

Cậu bé ngạc nhiên! Tròn mắt nhìn thẳng nhóc đang đứng trước mặt mình!

“tôi sẽ đi Mĩ, ngay bây giờ! Cậu hãy đi cùng tôi!”

Đầu óc cậu bé mơ hồ! đi Mĩ? Tìm cậu đập nhanh! Cậu đang mơ à? Cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả?

“tôi không muốn nói lần thứ ba! Đi hay ko?” ánh mắt cậu nhóc đầy cương nghị!

Cậu bé chợt choáng ngợp! cậu nhanh chóng đưa tay nắm lấy tay cậu nhóc kia! Cậu không muốn nghĩ thêm gì nữa! đi Mĩ sao? Cậu được đi Mĩ sao? Niềm vui dâng lên trong tim cậu! ngập...tràn!

Cậu sẽ không cần ăn xin sao? Không cần ngủ dưới gầm cầu đầy chuột và muỗi! không phải ăn cắp bánh mì! Không phải bị đánh! Không bị người khác xem thường! không bị hắt hủi!! thật sao? Đây là giấc mơ sao?

Trước mặt cậu bây giờ chỉ có cậu nhóc! Cậu bé đã vạch cho mình một con đường! nếu cậu nhóc đó đi đâu...mình sẽ theo đó! Chắc chắn là vậy!

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi !Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Màu trời đang dần dần chuyển từ đỏ sang tím, vài tia nắng cố gắng vươn mình thoát khỏi những đám mây, tạo những vệt sáng nhòa nhạt trên bầu trời! gió thổi cuốn câu chuyện của TUẤN ra biển khơi, đến bên tai nó! nhẹ nhàng, buồn bã! Nó mím môi, khẽ xoay gương mặt nhìn TUẤN, vài sợi tóc làm vướn tầm nhìn của nó.

“tôi...không biết đó là may mắn...hay là một bi kịch! tôi...đã không biết...từ lúc đó...cuộc đời tôi đã chuyển sang chiều hướng tốt đẹp hay...lao vào vùng tăm tối!” TUẤN vẫn đều giọng, “mọi thứ rất choáng ngợp, tôi nghệt thờ...lần đầu tiên tôi được ăn một ổ bánh mì sạch sẽ đến vậy...lần đầu tiên tôi được uống loại nước ngon đến vậy...lần đầu tiên...tôi không phải đi ăn xin...tôi đã được ngủ ngon giấc...” đôi mắt TUẤN sáng rực, đôi môi khẽ nhếch lên, như ý cười, nhưng trong phút chốc nó trở nên cay đắng!

“tôi đã không biết.....khi đặt chân lên đất Mĩ...là chuỗi ngày còn hơn địa ngục!” TUẤN ngược mặt lên, nhìn phía chân trời, giọng day nghiêng!

Nhưng cậu cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nhìn nó!

Nó vẫn đưa đôi mắt bất ngờ nhìn TUẤN vì phản ứng hồi nãy của cậu!

TUẤN chợt xoa đầu nó, cười.

“đừng nhìn tôi như vậy!”

“kinh...kinh khủng lắm sao? Họ...làm gì cậu à?” nó lắp bắp! sự tò mò của nó càng lúc càng lớn dần! nó như bị cuốn vào câu chuyện của TUẤN!

TUẤN thờ hất ra, cậu vẫn nhìn nó, đôi môi nhếch lên!

“đúng! Kinh khủng...còn hơn địa ngục!” ánh mắt cậu ánh lên những tia buồn bã!

Nó im lặng...nhìn TUẤN...đôi mắt càng mở to ra hơn!

“tôi...đã giết người...lần đầu tiên...khi 8 tuổi!” TUẤN lạnh lùng nói, cứ như phả một luồng hơi lạnh vào xống lưng của nó! nó khẽ rung mình, miệng như không thể ngậm lại được, đôi mắt rung rung nhìn chằm chằm vào TUẤN!

TUẤN nhếch mép cười, gương mặt cậu đối diện với mặt đất, 2 khuỷu tay khẽ chống lên đầu gối che đi gương mặt chua xót! Cậu biết mà! Khi nghe điều này...ai mà không sợ cậu chứ? dưới mắt họ...cậu như sát nhân, tàn bạo, thâm độc...

“chạy trốn cùng tôi!”

TUẤN nháu mày, thoáng chút ngạc nhiên khi nghe nó nói, rồi cậu ngược mặt lên nhìn nó, đôi mắt kiên định của nó nhìn xoáy vào TUẤN, đôi mắt mờ mờ trước làn tóc đang phấp phới từng hồi theo gió!

“hãy...giúp tôi chạy trốn! tôi và cậu...hãy cùng chạy trốn! được không? ĐẶNG là bạn của tôi! Chắc chắn cậu ấy sẽ giúp được cậu!” nó nói, ánh mắt càng lúc càng sáng!

“đừng đùa!” TUẤN nói, giọng nghẹn lại! “cậu MINH NHẬT không phải là người đơn giản! nếu cậu ta muốn...thì không gì có thể cản nổi!” rồi TUẤN đưa mắt nhìn nó “kẻ cả giết tôi!”

Đôi mắt đanh lại, nó chuyển hướng mắt nhìn bãi cát vàng!

“chắc chắn... sẽ có người cứu tôi!!! Lúc đó... hãy chạy trốn cùng tôi!” nó đề nghị!

TUẤN hướng mắt lên trời, cậu nhìn băng quơ, sau đó mấp máy môi!

“về thôi! Trễ rồi!” rồi cậu đứng dậy, quàng tay nó qua cổ mình.

“hà!! Tụi tui sẽ giúp cậu mà!” nó nói, nhưng TUẤN vẫn từ từ công nó lên, cậu bước đi trên cát! Những bước chân in trên cát, được sóng cuốn đi! Bước chân thật cô đơn!

Cậu nhìn vào hư vô, ánh mắt như phủ một lớp xương mỏng mơ màng! Chạy trốn? từ lâu... cậu đã không nghĩ đến từ đó! Rồi cậu mỉm cười! cô nhóc này... thật kì lạ!

Bóng tối dần bao phủ, khu vườn- nơi đang tổ chức bữa tiệc sinh nhật của MINH NHẬT như đang sáng rực bởi ánh đèn vàng như nắng ban mai!

Tất cả vị khách mời nói chuyện rôm rả cùng nhau! Những ly rượu óng ánh trên tay người phục vụ càng lúc càng ít dần, chưa gì gương mặt các tiểu thư đã bắt đầu hồng lên, đỏ ửng!

Nhưng rồi... họ chú ý đến sự xuất hiện của một người- MINH NHẬT!

Khoác trên mình bộ vest màu xám, cậu trông thật chững chạc! cậu nhếch mép cười, bước thẳng tới sân khấu! với khí chất của mình, dường như cậu đang không cho hép ai nghĩ cậu chỉ mới 16 tuổi!

ĐĂNG đứng từ xa, với ly rượu trên tay, cậu cố gắng tách mình ra khỏi bữa tiệc, không ngừng quan sát!

Mọi người im lặng, chăm chú nhìn MINH NHẬT, không gian yên ắng bao trùm, đối lập với cái không khí ồn ào ban nãy!

MINH NHẬT đảo mắt nhìn quanh một lượt! mắt tỏ ý cười khi nhìn ĐĂNG!

“cám ơn mọi người đã đến với bữa tiệc của MINH NHẬT này!” MINH NHẬT nói vào micro!

Mọi người bắt đầu vỗ tay!

“hơn nữa... xin gửi lời cảm ơn chân thành... đến anh trai yêu quý của tôi!” MINH NHẬT chỉ tay về phía ĐĂNG, mọi người đều hướng mắt về đó! ĐĂNG nhìn MINH NHẬT với ánh mắt nghi ngờ, rồi cậu hề gạt đầu, đưa ly rượu lên!

Ánh mắt 2 người nhìn nhau, một người nhìn với ánh mắt đùa cợt, một người nhìn với ánh mắt nghi ngờ, phòng thủ... khiến bao nhiêu người chứng kiến không khỏi tò mò! ĐĂNG nốc cạn ly rượu trên tay, rồi mỉm cười với MINH NHẬT. không khí căng thẳng lan tỏa khắp bữa tiệc!

“kịch!” hân dùng chiếc mô tô bên vệ đường, nơi cách ngôi biệt thự của MINH NHẬT khoảng 10km!

Hắn lướt mắt một lượt xung quanh, mặc dù nơi đây cách ngôi biệt thự khá xa, nhưng cũng có vài người canh gác!

Hắn khẽ nhui mày, nhìn thật kĩ trong bóng đêm! 3 người! hắn nhếch mép, 3 người... thật dễ dàng để hạ!

Nó nằm trên chiếc giường màu trắng, mặt đối diện với trần nhà, suy nghĩ! Nó nhất định phải bỏ trốn... nhưng nó sẽ thuyết phục TUẤN đi cùng nó! không hiểu sao nso thấy cậu là một người đáng thương hơn đáng trách! Nhưng phải làm sao mới thuyết phục được cậu ta chứ? đúng là một kẻ cứng đầu!

Nó lẩn qua lẩn lại, không hiểu sao nso thấy bồn chồn! bỗng dưng... có cảm giác... hắn đang ở rất gần!

Bên ngoài cánh cửa của căn phòng mà nó đang ngủ, TUẤN ngồi trên một cái ghế! Cậu lấy bóng đêm bao phủ lên mình, không một ánh đèn điện, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, các ngón tay đan vào nhau, cậu cũng không thể ngủ được! chạy trốn? đâu phải cậu không nghĩ đến từ đó... và nhiều năm trước cậu cũng đã làm như vậy! và rồi... cậu mới nhận ra... hành động đó thật ngu ngốc!

TUẤN nhắm mắt lại, khẽ rùng mình khi nhớ về trận đòn lúc đó! Cậu đã bị bỏ đói, đã bị đánh, đã bị nhốt trong một căn phòng... đầy xác chết! lạnh lẽo, mùi hôi tanh bốc lên, xộc tới não! Không có gì đáng sợ bằng... nhất là khi những cái xác đó đã đến thời kì phân hủy....

Cậu gần như buồn nôn khi nhớ lại cảnh đó!

Cậu đã không biết mình bị nhốt ở đó bao nhiêu ngày, không một tia sáng nào có thể lọt vào căn phòng đó cả! không một tiếng động, chỉ có tiếng chuột, tiếng hơi thở của cậu! nhắm mắt... cũng như mở mắt! trước mặt... chỉ là bóng tối!

2 tay cậu càng đan chặt vào nhau khi nhớ lại cảm giác đó!!!

“đoàng!”

Vội mở mắt khi nghe thấy tiếng súng! Có kẻ đột nhập! TUẤN không vội đứng dậy, cậu nhú mày...lựa chọn! rồi TUẤN nhếch miệng!

“tôi đúng lúc lắm!”

Trong căn phòng đó, nó cũng giật mình, ngồi phắt dậy nhìn quanh! Đó...không phải là tiếng súng chứ? nó nhìn quanh! Chợt cánh cửa của bị bật tung ra một cách mạnh bạo! TUẤN nhanh chóng bước vào!

“chuyện gì...?” chưa hỏi xong, TUẤN đã bế nó lên, vội vàng bước ra khỏi căn phòng! Bên ngoài, tiếng súng vẫn vang lên đều!

Nhìn gương mặt vội vàng nhưng lạnh lùng của TUẤN, nó khẽ run lên, thấy nó run, TUẤN đưa mắt nhìn nó, khẽ cười trấn an! TUẤN đặt nó vào trong góc tối, giấu nó đi rồi tiến lên!

“đoàng đoàng!”

2 tiếng súng vang lên, nó chỉ kịp nghe tiếng 2 thân hình ngã xuống, xong TUẤN xuất hiện! cậu vuốt đầu nó!

“nhắm mắt lại đi! Hứa với tôi...không được mở mắt!”

Nó ngạc nhiên, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn TUẤN!

TUẤN thờ hất ra, cậu cời cà vạt, bịt mắt nó lại!

Nó không thấy gì, chỉ cảm giác hình như TUẤN đã bế nó lên lại, cậu chạy đi đâu đó! Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả!

“cạch!” TUẤN mở cửa, đi vào một căn phòng nhỏ! Cậu cời cái cà vạt ra, nó khẽ nhú mày, rồi nhìn quanh!

“đây là đâu?” nó hỏi TUẤN!

TUẤN nhìn nó, xong cậu tiến tới gần nó, đặt lên trán nó một nụ hôn!

“hứa với tôi, ở yên tại đây! Chỉ một chút nữa thôi...em sẽ được tự do!” rồi cậu lao ngay ra khỏi cửa, nó vẫn còn ngẩn ngơ, chỉ biết đứng yên nhìn TUẤN biến mất sau cánh cửa! chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ngoài sân, tiếng súng vẫn đều đều vang lên.

Hắn núp mình trong những bụi cây, núp được sau một cái cây to, hắn thờ dốc! hắn không ngờ được tình huống này! Không ngờ...trong nhà lại có nhiều người canh gác đến vậy!!!

Hắn nhìn vào tay của mình, một viên đạn đã cắm vào trong đó! Máu cứ tuôn ra, hắn xé tay áo, quấn lại!

Chợt hắn nghe một lần đạn vang lên! Rồi im bặt!

Hắn khẽ nhú mày, thắc mắc!

Sau bụi cây, hắn loáng thoáng nhìn ra.

Một thanh niên, đang đứng, trên tay cầm một khẩu súng, dưới chân cậu là những tay vệ sĩ hồi nãy!

“cậu TUẤN....sao cậu....” một tên vẫn chưa chết hắn, cố gắng gượng đầu dậy nói!

Chàng thanh niên vẫn lạnh lùng, nhắm súng vào trán tên đó!

“đoàng”

Lại một vũng máu khác xuất hiện, TUẤN ánh mắt thất thần, lạnh lẽo, nhìn vào hư vô! Xong không thể phí thêm một giây nào nữa, cậu đưa mắt tìm hắn!

“hãy bước ra đây đi! Tôi sẽ dẫn cậu tới chỗ cô ấy!”

TUẤN lạnh lùng nói!

Cậu nhìn một hồi, vẫn không thấy động tĩnh gì, tính nói lần thứ 2 thì một lưỡi dao đã kề ngay cổ cậu!

“làm sao tôi tin được cậu nhỉ?” hấn hăm he con dao ngay cổ TUẤN, nói! Ánh mắt như rực sáng! Vui có, những vẫn đầy hoài nghi!

TUẤN vẫn lạnh lùng!

“vậy thì theo tôi!”

Nó ngồi bệt dưới đất, thu mình lại! những tiếng súng thật kinh hoàng! Nó sợ... sợ cái gì đó rất mơ hồ!

Nó nhìn quanh, cũng may là ở đây có ánh sáng của đèn điện, nếu không thì... chắc nó sẽ thật sự hoảng loạn!

Tìm nó đập nhanh, nó... dần dần cảm thấy an toàn hơn! Chẳng hiểu sao nó lại có cảm giác... hấn đang ở rất gần! càng lúc càng gần... càng lúc càng thấy ấm áp và an toàn! Nó ngồi bó gối lại, nghiêng đầu suy nghĩ... sao nó lại suy nghĩ vớ vẩn như vậy nhỉ? Lúc này mà càng mơ mộng sao?

Mà nhắc tới lúc này, nó lại bắt đầu thắc mắc về thái độ của TUẤN hồi nãy. Tự do? Vậy... nó được thả hả? nhưng sao lại nhốt nó ở đây? Thật là khó hiểu.

Chợt cánh cửa gỗ màu nâu được mở ra, nó quay đầu lại hét lớn.

“này giờ cậu đi đâu vậy? sao tôi phải... ngồi...” chưa dứt lời, họng nó đã nghẹn lại, mắt mờ đi vì nước dâng lên. Khi nước mắt đã vỡ, cảm nhận được vị mặn khốc mỗi, nó bắt đầu chớp mắt.

Mơ à? Nó... đang mơ? Nó cứ nghĩ nó đang mơ cho tới khi có một vòng tay ôm nó, an toàn quá? Tìm nó đập mạnh, bàn tay run run đập liên hồi vào lưng hấn.

Hấn ôm thật chặt, mặc kệ nó đang đánh hấn. Khi thấy nó, hấn chợt quăng con dao xuống đất, lao vào ôm nó, không suy nghĩ gì cả!

TUẤN từ từ, cúi xuống lượm con dao lên, thật chẳng hiểu sao hơi nhói nhói khi thấy nó như vậy! cậu khó chịu khi thấy cảnh này sao?

“đi thôi! Chúng ta..... không có thời gian đâu!” TUẤN lên tiếng, đồng thời đưa con dao cho hấn.

Rồi cậu nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Hấn buông nó ra, hôn vào trán nó, xong nắm tay nó bước đi theo TUẤN.

Nó mỉm cười, trước mắt chỉ là tấm lưng của hấn. Hạnh phúc, nó thấy vậy. Cuối cùng... hấn cũng đã ở đây rồi, tốt quá!

Đang đi, điện thoại của hấn đổ chuông.

“cậu đã thấy TINH MI chưa?” đầu dây bên kia, ĐẶNG nói với giọng lo lắng.

Hấn nhìn qua nó, rồi mỉm cười. “cậu ấy đang ở đây!” hấn nói.

“hãy mau chóng ra khỏi đó!” ĐẶNG nói với một giọng hết sức nghiêm túc, tới nỗi người nghe như hấn cũng cảm thấy bất an!

“MINH NHẬT... tên đó đang trên trục thăng đến đó! Mau lên! Các người không còn nhiều thời gian đâu!” ĐẶNG hét lớn!

Hấn thoáng sững sờ, xong nhanh chóng cúp máy, nắm tay nó chạy thật nhanh!

Nó bị hấn làm bất ngờ, chạy xém té!

“hãy chạy mau lên! MINH NHẬT đang trên đường tới đây!” hấn hét lớn, cho cả nó và TUẤN nghe! Nghe xong, nó cố gắng chạy! mặt TUẤN tối sầm lại, xong cũng thật nhanh đưa 2 người chạy ra ngoài!

Cuối cùng, cả 3 cũng đã đứng bên ngoài căn nhà, chạy được một quãng, TUẤN chợt dừng lại, nó và hấn chạy suốt qua TUẤN! nó quay đầu lại nhìn TUẤN xong cũng dừng lại, gương mặt đầy thắc mắc!

“hãy chạy đi! Tôi sẽ ở lại!” TUẤN lạnh lùng dứt tay vào túi quần, xong quay lưng, toan bước lại vào trong. Chợt tay cậu bị nó níu lại.

“hãy chạy cùng tôi!” nó nói, giọng đầy khẩn thiết. gió đang thổi mạnh, như thời gian của 3 người đang trôi qua. Không gian khẽ lắng đọng một hồi, TUẤN gỡ tay nó ra.

“cuộc sống của tôi... là đây! Tôi không được quyền lựa chọn! nhưng cô thì có! Tôi chỉ có thể giúp được tới đây! Mau chạy đi, nếu không công của tôi sẽ đổ sông đổ biển!” TUẤN nhìn xoáy vào mắt của nó, nói.

Nó ngăn người nhìn TUẤN, xong mím môi!

“cậu nói gì vậy hả? mau chạy cùng tôi!” nó vẫn kiên nhẫn nắm tay TUẤN. hấn khẽ nhủ mày, nhìn băng quơ một hồi rồi chạy lại chỗ nó.

“Mí nói đúng, chúng ta không còn thời gian nữa, mau chạy cùng chúng tôi!” hấn nói.

Chợt tiếng trực thăng xé gió vang vọng cả bầu trời, những luồng gió mạnh bắt đầu ập tới.

“chết tiệt! núp mau!” TUẤN ôm nó, nhảy vào ven đường, núp sau những lùm cây um tùm, hiểu ý, hấn cũng chạy vào.

TUẤN buông nó ra, nhìn nó với ánh mắt thành khẩn.

“mau chạy đi! Cậu chủ về rồi! nếu còn ở đây... cả 3 chúng ta sẽ chết!”

“không! Cậu phải chạy chung với tôi!” nó nhất quyết không buông TUẤN ra!

“nghe lời tôi, tôi sẽ chặn cậu chủ lại!” TUẤN nắm chặt 2 vai nó, giữ chặt, xong từ từ buông ra. Cậu nhanh chóng chạy về phía căn nhà, nơi chiếc trực thăng đang từ từ hạ cánh!

Nó toan chạy theo, nhưng hấn đã giữ nó lại. nó ngược mặt nhìn hấn.

“chúng ta đi thôi!” hấn nói, nhìn vào mắt nó. nó khẽ nhìn theo dáng TUẤN, nhủ mày, xong cũng chạy theo hấn.

Phía sau, một tràng súng lại vang lên, hấn quay lại, nói lớn.

“chúng ta sắp tới nơi rồi” rồi hấn cười.

Nó cũng cười, nhưng thật gượng gạo, bởi nó lo cho TUẤN. chợt... hình ảnh BÍ hiện lên.

Nó... đã một người... chết vì nó? nó sẽ để TUẤN cũng sẽ nguy hiểm tính mạng vì nó sao?

“sao... em dừng lại” hấn liền hỏi nó.

Nó chỉ đứng im, cúi đầu xuống nhìn mặt đất.

Rồi nó ngược mặt lên, nhìn hấn.

“tui... ở lại...” nó nói, hấn sững người.

“em nói cái gì vậy?” hấn nắm chặt vai nó.

Nó nhủ mày khổ sở, rồi nhìn lại phía sau.

“TUẤN... cậu ta có thể chết... vì tui! Tui không muốn đâu!” nó nói, rồi tiến về phía đó.

“em có bị gì không? Sao lại như vậy chứ?” hấn giật mạnh tay nó, nín lại.

Nó lao vào ôm hấn, đặt vào môi hấn một nụ hôn, nó không muốn dứt ra, nhưng nó phải chấm dứt, nó nhìn hấn.

“chạy đi! Chắc chắn... phải quay lại cứu tui và cả TUẤN nữa! nhớ đó!” rồi nó buông ra, bỏ chạy.

tui xin lỗi! một người đã chết vì tôi! Sẽ không có người thứ hai đâu

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*” - “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Hấn chỉ có thể đứng yên đó, nhìn nó chạy đi. Tại sao lại như vậy chứ? tại sao nó phải quay về chỗ đó? Nhưng... điều hấn thắc mắc hơn là tại sao hấn lại để nó đi? Cứ như đó là việc mà hấn nhất định phải làm vậy.

“anh sẽ trở lại!”

Hắn tự nhủ, rồi chạy đi, như ĐẶNG đã từng nói, hắn tin chắc MINH NHẬT sẽ không làm gì nó.

TUẤN tiến vào trong ngôi nhà, cậu đứng ngay giữa sân, nơi chiếc trục thẳng của MINH NHẬT đang hạ cánh, MINH NHẬT bước xuống, kinh ngạc khi thấy khắp nơi đầy xác chết ngổn ngang và giữa những cái xác đó, TUẤN vẫn đứng, cậu đã bỏ hết vũ khí, cứ như là đang kí vào một bản án tử hình!

MINH NHẬT nghiêng rặng, dường như cậu đã hiểu mọi chuyện, chỉ có TUẤN mới có thể giết những người này! Cậu rút cây súng của vệ sĩ bên cạnh, lạnh lùng bắn 2 phát đạn vào vai TUẤN.

TUẤN quy xuống ngay tức khắc, nhưng cậu không chết, cậu khẽ cười khẩy! MINH NHẬT sẽ cho cậu cái ân huệ được chết nhanh như vậy sao? Cậu ta là một con thú, một con thú máu lạnh, luôn thích ngắm nhìn kẻ thù của mình chết trong đau đớn, chết từ từ, chết chậm rãi, cho dù người đó van xin cái chết, thì vẫn phải sống thoi thóp để bị hành hạ! đương nhiên, kẻ cả những kẻ phản bội, như cậu, có lẽ... hình phạt còn hơn vậy nhiều!

Từ xa, nghe tiếng đạn, nó cố gắng chạy nhanh hơn, bàn chân trần của nó lại rì máu, nó cắn răng chịu đựng, vẫn cố chạy. Khi nó đến nơi thì đã thấy TUẤN đang gục dưới đất, màu đỏ của máu nổi bật trên nền áo trắng toát. Đứng xa là MINH NHẬT trên tay đang cầm một cây súng, nó bắt giác run lên, nhưng vẫn can đảm tiến lại gần, lấy thân mình che cho TUẤN.

“không được giết cậu ấy!”

Nó mạnh dạn hét lớn, con tim nó đập mạnh sợ hãi, nhưng nó vẫn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ.

Sự xuất hiện của nó khiến cả TUẤN và MINH NHẬT ngạc nhiên, TUẤN thất thần nhìn nó, không hiểu tại sao lại thấy vui, có cái gì đó rất lạ len lỏi trong lòng cậu, nhưng rồi cậu mỉm cười cay đắng, thầm trách nó “ngốc!”

“tôi vẫn chưa chạy trốn, cậu vẫn còn con tin, vì vậy... không được giết cậu ấy!” nó nói với MINH NHẬT.

MINH NHẬT đưa một ánh mắt thật lạnh lẽo nhìn nó, chẳng phải ngay từ đầu cậu cũng biết được đây là con nhỏ kì lạ lắm sao?

“ha ha ha ha ha!” MINH NHẬT bắt giác cười lớn, rồi ra hiệu cho bọn vệ sĩ dẫn nó đi.

Nó liền chạy về phía TUẤN, nắm chặt tay cậu.

“tôi sẽ không đi đâu hết nếu không có TUẤN!” nó nói chắc nịch, giương ánh mắt kiên quyết nhìn MINH NHẬT.

MINH NHẬT cười khẩy, cậu muốn giết TUẤN thì lúc nào chẳng được? nó nghĩ nó là ai mà có thể ra điều kiện với cậu chứ? nhưng MINH NHẬT nghiêng đầu nhìn nó, rồi quay lưng đi, đồng thời quăng cây súng xuống đất.

“được thôi, nhốt cô ta với TUẤN chung một phòng... tất cả còn lại... hãy dọn cái đồng này đi!” rồi cậu leo lên trục thẳng, đến một nơi khác.

Nó liền mỉm cười, xem ra tên MINH NHẬT không đáng ghét như nó nghĩ!!!

Nó liền dìu TUẤN đứng dậy, bước theo 2 vệ sĩ trước mặt.

“cô... rất là ngốc! biết không hả?” TUẤN thì thầm vào tai nó.

Nó quay lại, nhìn TUẤN cười nói.

“tôi tin... hắn sẽ cứu được tôi! Cả MINH ĐẶNG nữa... họ sẽ cứu được tôi!” rồi nó nhìn thẳng vào mắt TUẤN “cho nên... cậu không chết được đâu! Đừng lo!” rồi nó cười thật tươi.

TUẤN lắc đầu, cười mỉm, cậu biết... cậu nắm chắc cái chết trong tay, khi đã đắc tội với MINH NHẬT, hay nói đúng hơn là những kẻ phản bội MINH NHẬT, sẽ chỉ có 1% là sống! mà cuộc sống đó... sẽ không hề dễ chịu... cho tới khi người đó nhắm mắt! nhưng khi nhìn vào nụ cười của nó... cậu lại nghĩ... tốt nhất không nên nói cho nó biết! không nên dập tắt niềm tin của nó... nó thật sự rất là ngây thơ, ngây thơ đến ngu ngốc!

Mở cửa phòng, nó dìu TUẤN đến bên giường ngồi, TUẤN dường như không còn sức lực để mà ngồi nữa, cậu khẽ nhủ mảy mai vì cơn đau ở vai, MINH NHẬT đúng là một tay thiện xạ, 2 phát đạn, trúng cả 2 bên vai! Rồi cậu thầm cười khẩy, giờ là lúc nào mà còn trầm trở nữa chứ?

Máu chảy nhiều, 2 cánh tay bắt đầu tê đi, dường như không thể điều khiển được nữa!

“đội tôi một tí!” nó nói, xong chạy vào nhà vệ sinh, nó xé một miếng vải trên cái váy của nó đang mặc, rửa nước cho thật sạch, rồi nhúng nước ấm chạy ra lau vết thương cho TUẤN.

Nó thật sự không biết nên làm gì ngay bây giờ, nó không biết sơ cứu! nó chỉ biết lau đi vết máu cho TUẤN, chợt nó lại rơi nước mắt, nó cảm thấy bản thân thật vô dụng.

“sao lại khóc hả?” TUẤN liền hỏi nó, khi thấy nó lấy tay dụi nước mắt.

“tại tôi hết! tại tôi nên cậu mới bị như vậy! hức... tui không biết làm gì ngoài gây ra rắc rối cho cậu! tôi đúng là vô dụng mà!” rồi nó ngồi khóc nức nở.

TUẤN phì cười trước thái độ trẻ con của nó. mặc dù 2 bên vai đang rất đau, nhưng cậu vẫn cố mỉm cười thật tươi.

“ngốc! đây chỉ là vết thương ngoài da thôi! Không sao cả, chỉ cần băng lại là được!”

Nó đưa đôi mắt đầm đày nước mắt nhìn TUẤN.

“thật không?”

“thật! nín đi! Tôi không sao đâu?” TUẤN đáp lại nó, nó lau khô nước mắt, tiếp tục lau máu cho TUẤN. đêm hôm đó, nó đã thức nguyên đêm để chăm sóc cho cậu, TUẤN cảm thấy thật hạnh phúc... lần đầu tiên trong đời... có người... vì cậu mà khóc!

MINH ĐĂNG tức giận, hất đổ hết tất cả đồ đạc trong phòng khi nghe hấn báo lại tình hình. Tất cả người làm trong nhà đều hoảng loạn tránh xa cậu.

Một hôm, cậu thả người xuống ghế, ngược mặt đối diện với trần nhà, hồi chiều, trong bữa tiệc đó, cậu đã rất chăm chú theo dõi MINH NHẬT, vậy mà chỉ thoáng một chút, tên đó đã lên trực thăng!

“chết tiệt!” nghĩ tới đó, cậu hét lên, nắm đấm dội thẳng xuống ghế làm nó khê rung lên.

Ánh mắt cậu nhìn vào khoảng tối trong phòng, nhìn vào hư vô, đôi mắt sáng rực, cứ như ánh mắt của loài chó sói đang rình mồi trong đêm, 2 bàn tay cậu nắm chặt lại, tức giận.

ĐĂNG tiến về cái bàn, nơi để bức thư thách đấu của MINH NHẬT.

Địa điểm, là tại khu biệt thự gần biển, nơi MINH NHẬT đang giữ nó.

ĐĂNG nhìn vào bức thư đó, rồi cậu xé nát nó, ngọn lửa quyết tâm trong lòng dâng cao.

“quần gia!” cậu hét lớn.

Ngoài cửa, người đàn ông bước vào, vẻ mặt bình tĩnh, không ngạc nhiên với những thứ ngổn ngang trên sàn.

“vâng cậu chủ!” người đàn ông đó tôn kính.

“hãy chuẩn bị cho tôi một chiếc trực thăng! Ngày mai tôi sẽ tới căn biệt thự của MINH NHẬT!” ĐĂNG nói, giọng lạnh lùng.

Quần gia cúi đầu chào hấn, rồi lẳng lặng bước ra ngoài và đóng cửa lại.

ĐĂNG thở hắt ra, cậu tiến về phía ghế, ngồi xuống, đầu xoa xoa thái dương. Ngày mai... thật sự... rất quan trọng. hoặc là cậu sẽ có mọi thứ, hoặc là cậu sẽ mất tất cả! cậu trả lời... là của ngày mai!

Trong đêm, hấn lao đi với tốc độ chóng mặt trên chiếc mô tô, MINH NHẬT đang cho người lục soát khắp nơi xung quanh khu nhà đó, tốt nhất cậu nên cách xa ngôi nhà đó. Tất cả niềm tin, hấn sẽ đặt cược vào ngày mai.

Nó và TUẤN, ngồi đó, hướng mắt về nơi chân trời, nơi giao giữa bầu trời và biển cả. đây là lần thứ 2 nó ngắm cảnh mặt trời mọc ở biển.

Lần thứ nhất... là với hấn. cảnh tượng mặt trời mọc... quá thật là rất đẹp. đẹp tới nỗi... bây giờ nó đang hồi hộp chờ đợi cái cảnh mặt trời mọc lần nữa!

Cuối cùng... phía xa xa, trên bầu trời xanh, vài tia sáng lóe lên, tạo thành những vệt dài hùng vĩ, những đám mây như hùng sáng, rồi mặt trời từ từ nhô lên, cứ như đi ra từ biển cả, mặt trời tỏa sáng, những tia nắng ban mai rất dịu dàng, pha sắc vàng cam, một thứ màu ngọt lịm.

Gương mặt nó như bừng sáng bởi nắng, nó bất giác mỉm cười. nó thấy mình nhỏ bé bởi cảnh tượng trước mắt, nhưng lại ấm áp nhờ những tia nắng ban mai. Giống như... lúc ở bên hấn.

TUẤN cũng chăm chú vào cảnh tượng mặt trời mọc, bao lần cậu ngắm nhìn cảnh này, nhưng không hiểu tại sao lần này lại có cảm giác rất khác khi ngồi cạnh nó. cậu quay lại nhìn nó, nhìn gương mặt của nó bất giác mỉm cười.

2 con người, cùng ngắm cảnh mặt trời mọc, nhưng trong lòng mỗi người, lại len lỏi thứ gì đó rất khác nhau, nhưng đều cảm nhận được sự ấm áp.

“kịch!” hấn dừng chiếc xe ngay trước cổng của MINH NHẬT, nơi này hôm nay không có ai, cứ như là đang đón chào tất cả mọi người vào trong, thế nhưng hấn vẫn nghi ngờ rằng chắc chắn MINH NHẬT đã bố trí người ở bên trong, vì vậy cần thận là hơn hết.

Từ xa, hấn nghe thấy thấy tiếng trực thăng, nhanh chóng, ngay giữa sân, chiếc trực thăng của ĐĂNG xuất hiện, cậu bước xuống trực với nét mặt lạnh lùng.

Hấn liền chạy vào phía ĐĂNG.

Sao khi bàn bạc, cả 2 tản ra, hấn đi vào khu nhà để tìm nó, còn MINH ĐĂNG... sẽ phải đấu với MINH NHẬT. đôi với MINH ĐĂNG... đây không phải là trận đấu tranh giành chứ ông trùm nữa, mà à một trận đấu... quyết định sự sống chết của mình, của tất cả mọi người... đã đặt cược vào trận đấu

này!

MINH NHẬT ngồi trong một căn phòng phủ đầy nắng, căn phòng trống rỗng để chuẩn bị cho trận đấu này, cậu chễm chệ trên một chiếc ghế uy nghi, tư thế ngồi thư thái, 2 tay đan vào nhau, nhìn ra phía cửa sổ.

Đôi mắt cậu như bùng sáng, cậu đã chuẩn bị cho trận đánh này từ lâu, từ cái lúc MINH ĐĂNG đã đánh bại cậu bên Mĩ vài tháng trước. từ đó, cậu luôn nuôi ý định trả thù.

MINH NHẬT nhếch mép cười khi thấy chiếc trực thăng đã hạ cánh, không lâu sau, cánh cửa được bật mở, MINH ĐĂNG xuất hiện với sự lạnh lùng, đôi mắt quyết tâm cao độ.

MINH NHẬT nghiêng đầu chào ĐĂNG, và đứng dậy, cười khinh.

“trông anh có vẻ căng thẳng đấy anh trai!” MINH NHẬT nói.

“không nói nhiều nữa, xông lên đi!” MINH ĐĂNG khẽ nhíu mày.

“vậy thì không khách sao nữa!”

Rồi cả 2 cùng nhanh chóng lao lên, trận đấu... bắt đầu!

Hắn tiến vào bên trong, không khí có vẻ âm ảm, không một bóng người. hắn vẫn cẩn thận từng bước tiến vào trong, được vài bước, một tên lao ra đánh lên hắn.

Hắn né được, tung một cú đá làm tên đó quy xuống. rồi 1 tên, 2 tên lao lên... dường như ở đây đông hơn hắn tưởng. toàn là những tên vệ sĩ cao to khiến hắn hơi chật vật, nhưng cuối cùng hắn vẫn hạ được mặc dù trên người có không ít vết thương. Đi tới một hành lang có rất là nhiều phòng, hắn lại không biết nó ở đâu nên hắn mở cửa từng phòng một để tìm.

Chợt một tên lao ra, trên tay cầm một con dao nhắm vào bụng hắn.

Hắn né người, con dao đâm sượt qua tay hắn.

Hắn lại tung một cú đá, con dao trên tay tên kia văng ra xa, xong hắn lại tung một cú trời giáng vào mặt tên đó.

Thấy tên đó nằm xuống, hắn chủ quan quay lưng, toan bước ra ngoài, chợt hắn thấy va chạm mạnh từ phía sau lưng! Thì ra cái tên kia vẫn còn tỉnh, hắn giơ chân, tung thêm một cú đá vào mặt tên đó! Khi chắc chắn tên đó đã xỉu, hắn mới tiếp tục bước đi!

Nhưng hắn liền khựng lại... khi cảm thấy đau nhói ở phía sau? Đến lúc này... hắn mới nhận ra... mình đã bị tên kia đâm lên!

Nó hoang mang, mang một chút lo lắng... không biết hắn và ĐĂNG như thế nào? Họ đã tới chưa? Đang làm gì? rồi nó tiến về phía cửa, mở ra liền thấy có 2 tên vệ sĩ đứng 2 bên. Nó liền cẩn thận đóng cửa lại.

TUẤN hiện đang cảm thấy lạnh, có lẽ vì vết thương trên vai, chợt cậu thấy cái chết thật là gần! Không bị MINH NHẬT giết chết thì cũng bị vết thương này hành hạ đến chết. Nhưng cậu vẫn giữ vẻ mặt bình thường để cho nó khỏi lo.

Hắn loạng choạng bước đi trên hành lang. Không xong rồi, hắn cảm thấy đau đốn, từng bước chân trở nên thật nặng nề, nếu như có tên nào lao ra lúc này thì thật khó để mà dành chiến thắng. khi tới ngã quẹo, hắn cố gắng thật cẩn thận quan sát để tránh bị đánh lên.

Hắn liền núp vào tường khi thấy 2 tên đang canh gác trước cửa phòng, hắn chắc rằng nó đang ở đó nên phòng mới có người canh gác. Nhưng với vết thương ngay lưng, hắn khó lòng mà đánh thắng được.

Nhưng... thực sự không còn cách nào khác, hắn nhắm mắt lại... quên đi cơn đau ngay lưng, chỉ có hình ảnh của nó... khi hắn mở mắt ra... cũng là lúc hắn lao lên.

Nó ở trong phòng, chợt nghe tiếng đấm đá bên ngoài, TUẤN cũng nghe thấy liền đứng dậy.

“là hắn!! đúng là đáng ghét rồi!” nó vui mừng thốt lên.

Nó nhanh chóng lao ra, nhưng TUẤN lại nắm tay nó lại, cậu cũng không hiểu tại sao lại làm vậy? chỉ là... thấy có chút gì đó buồn buồn khi thấy thái độ nó như vậy!

Nó cũng khó hiểu nhìn TUẤN. TUẤN như bưng bình, vội buông tay nó ra.

“để anh ra giúp!” TUẤN toan bước đi, liền tới lượt nó ngăn lại.

“không được! cậu đang bị thương! Để tui cho!” nó đẩy TUẤN ngồi xuống cái ghế cạnh đó, rồi nhìn quanh.

“đừng điên rồ! rất là nguy hiểm! hãy để tôi ra!” TUẤN nhả mặt nói, khi cậu đứng lên cũng là lúc nó nhìn thấy một cái bình sứ khá to trong góc phòng.

Nó nhanh chóng cầm cái bình lên, sau đó vượt qua TUẤN để lao ra ngoài!

Tiếng đánh đấm không ngừng vang lên, hân gần như kiệt sức, đầu óc bắt đầu choáng váng vì bị mất máu! Những tên này quả là hơn hẳn những tên khác, không hề dễ bị hạ gục!

“bốp!”

Sau cú đánh của hân, cuối cùng, một tên cũng đã nằm xuống, đồng thời hân cũng quy xuống đất! không được rồi, hân không thể đứng nổi, ít nhất là ngay lúc này.

Tên còn lại thừa cơ tấn công hân.

“choang!” tiếng vỡ vang lên, tên đó cũng gục ngay tại chỗ.

Nó nhảy căng lên sung sướng, ánh mắt cũng sáng hơn khi thấy hân! nhưng lại nhú mảy khi thấy vết máu loang lổ trên lưng hân, nó liền chạy lại.

“you có sao không vậy?” nó lo lắng, lúng túng! Nó muốn làm gì đó cho veetts thương của hân, nhưng nó lại không biết!!!

Hân khẽ mỉm cười, rồi ôm nó vào lòng.

“thấy được em rồi!” hân ôm nó thật chặt, cứ sợ khi buông ra nó lại chạy khỏi hân lần nữa!

TUẤN bước ra, thấy cảnh tượng đó không khỏi nhói lòng, cậu cúi mặt xuống, cười khẩy! nó sẽ không bao giờ là của cậu!

Hân nhẹ nhàng đẩy nó ra, rồi nói.

“chúng ta đi thôi!”

Nó cười và gật đầu, chạy lại chỗ TUẤN để đỡ cậu, đang đi, chợt hân khựng lại.

“cậu hãy dẫn MI đi! Tôi phải đi tìm ĐĂNG!” hân nói, rồi chạy đi.

Nó liền gọi hân, hân đứng lại nhìn nó.

Nó gương mặt lo lắng thấy rõ, nhìn hân một hồi rồi nói.

“hãy cẩn thận...tôi...sẽ đợi you!” nó nói. Hân mỉm cười thật tươi rồi tiếp tục chạy! niềm vui khi gặp nó như là liều thuốc giảm đau, cơn đau trên lưng ahwns như không còn, dường như hân không còn nhớ tới vết thương đó nữa!

Nó nhìn bóng hân khuất đi, chợt cảm thấy cái gì đó rất là bất an, xong cũng diu TUẤN tiếp tục bước ra ngoài!

Trong căn phòng đầy nắng, 2 thân ảnh lao vào nhau đấm đá không ngừng, gương mặt cả 2 đầy máu, thế nhưng ý chí dường như càng lúc lại càng cao!

MINH NHẬT và MINH ĐĂNG cứ như 2 con thú, không ngừng tấn công nhau, một kẻ chiến đấu vì quyền lực, một kẻ chiến đấu vì người mà mình yêu thương.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ vang lên những tiếng đánh đấm ghê người, nắng chiếu vào, cứ như đang đốt cháy căn phòng, không gian trở nên nóng hơn.

Đã được hơn 1 tiếng, thế mà cả 2 vẫn chưa ai tỏ ra kiệt sức, vẫn tiếp tục tung ra những cú đấm trời giáng!

“bốp!”

MINH ĐĂNG tấn công vào mặt MINH NHẬT khiến cậu ngã xuống sàn, thừa cơ chiến thắng, MINH ĐĂNG tấn công không ngừng, cú cuối cùng, MINH ĐĂNG đá vào bụng MINH NHẬT khiến cả thân hình MINH NHẬT dường như không thể cử động được nữa!

MINH NHẬT nằm đối diện trần nhà, MINH ĐĂNG cũng thờ dốc! kết thúc rồi sao? Cậu đã chiến thắng? MINH ĐĂNG nhìn MINH NHẬT đang nằm dưới sàn, cười khẩy, cũng như lần trước, cậu vẫn là người thắng!

“đây là kết quả?” MINH ĐĂNG nói, cười khẩy, rồi toan bước đi.

MINH NHẬT nghiêng rặng! Cậu không thể thua như vậy được, cậu đã bỏ cả bán cả tuổi thơ của mình, cậu không thể thua như vậy! không thể! Tại sao MINH ĐĂNG lại thắng chứ? tại sao cậu lúc nào cũng thua? Không! Cậu không thể thua! Kể cả lần này!

MINH NHẬT đôi mắt như con thú, tiến về phía ghế, lấy cây súng đã giấu sẵn trong đó.

“mày phải chết!” MINH NHẬT điên loạn hét lớn, hướng súng về phía MINH ĐĂNG!

“coi chừng!” hân xuất hiện, lao về phía MINH ĐĂNG.

“đoàng!”

Viên đạn hệt, găm sâu vào tường, hấn và MINH ĐĂNG né được viên đạn, nhưng cú ngã khiến hấn choáng váng cộng thêm sức chịu đựng của hấn gần như đã cạn, tạm thời không thể cử động được. MINH ĐĂNG kinh ngạc nhìn MINH NHẬT.

“hèn hạ!” MINH ĐĂNG rít qua kẽ răng!

“ha ha! Hèn hạ? tao không quan tâm! Chứ vì đó là của tao... của tao! Mày không được lấy nó!! đáng lý nó là của tao!” MINH NHẬT trở thành một kẻ điên loạn, hét lớn.

Chợt MINH NHẬT thấy bên ngoài cửa sổ, nó đang đi TUẤN bước đi, liền nhếch mép cười.

MINH ĐĂNG nhìn theo hướng MINH NHẬT, chợt thấy bất an.

“tao... sẽ cho mày biết... cảm giác mất đi thứ mà mình yêu thương!” MINH NHẬT làm bầm!

MINH ĐĂNG liền lao lên, nhằm giật cây súng.

“đoàng!”

MINH NHẬT nhắm vào chân MINH ĐĂNG, phát súng làm MINH ĐĂNG quy xuống.

MINH NHẬT nhếch mép cười, rồi bắt đầu bước đi.

“đứng lại! không được hại TINH MI! đứng lại!” MINH ĐĂNG hét lớn!

“đừng lo! Mày sẽ sớm theo nó thôi!” MINH NHẬT vẫn giữ nguyên nụ cười, tiến về phía cửa.

“ya! Tự do rồi!” nó hét lớn khi sắp ra được tới cổng. nó quay lại nhìn TUẤN “thấy chưa? Tôi nói sẽ giúp cậu thoát khỏi đây mà!” rồi cười ranh mãnh!

TUẤN cười khẩy. nhưng cậu vẫn cảm thấy gì đó không ổn! mọi chuyện kết thúc quá dễ dàng chẳng?

“tự do rồi! cậu sẽ làm gì hả?” nó hỏi, chân vẫn không ngừng bước!

TUẤN nhìn nó, rồi cậu thoáng đỏ mặt!

“nếu được... tôi... muốn có một nhà hàng riêng!”

Nó gật gù, TUẤN nói tiếp!

“tôi sẽ là bếp trưởng!”

Nó tròn mắt nhìn TUẤN!

“cậu biết nấu ăn?”

TUẤN không nói gì, chỉ gật đầu.

“tôi sẽ được ăn miễn phí trong nhà hàng của cậu chứ?” nó chớp chớp mắt nhìn TUẤN.

TUẤN tỏ ra suy nghĩ một hồi, rồi nói.

“chỉ giảm 10% thôi! Lần trước thấy cô ăn như heo, nếu như cho cô miễn phí thì chắc tôi phải đóng cửa sớm!”

Nó đỏ mặt khi nghe TUẤN nói, rồi phụng phịu tiếp tục bước. TUẤN liền phì cười.

“thật là một ước mơ rẻ tiền!”

Tiếng nói vang lên, khiến cả 2 cùng quay về phía sau, TUẤN thất thần khi thấy MINH NHẬT đang tiến tới, trên tay là một cây súng. Như bản năng, cậu liền tiến về phía trước để che chắn cho nó.

“chạy đi!” TUẤN nói, đúng như cậu nghĩ, mọi chuyện không thể kết thúc như vậy được! ít nhất là tới khi cậu chết!

“tránh ra!” MINH NHẬT gầm lên như một con hổ hung dữ! phút chốc nó cảm thấy sợ.

TUẤN không nói gì, vẫn đứng yên đó.

“đoàng!” MINH NHẬT nhắm vào TUẤN, viên đạn găm vào bụng cậu, đau, nhói, nhưng nhanh chóng cậu đứng vững để bảo vệ nó.

“đoàng! Đoàng! Đoàng!”

MINH NHẬT lạnh lùng bắn, trên môi TUẤN, một dòng máu đỏ tươi tuôn ra! Cậu trợn mắt nhìn MINH NHẬT, nhưng đôi chân vẫn không khuyu xuống, vẫn muốn bảo vệ nó.

Nó trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt... sẽ có thêm người chết vì nó! tại nó! tất cả là tại nó! nó hại BÌ, nó hại TUẤN! là do nó!

“dừng lại đi!” nó bịt chặt 2 tay, hét lớn! nước mắt bắt đầu chảy, đôi mắt đỏ hoe, đầy hoảng loạn!

“đoàng!” phát súng cuối cùng nhắm vào đầu TUẤN, ngay lập tức, cậu ngã về phía sau.

“hức! hức!! dừng mà!! Hức!! dừng chết mà!” nó hoảng loạn, ôm TUẤN vào lòng, bàn tay ướt đẫm màu máu, TUẤN bất lực, nhìn nó... rồi bóng tối bao phủ! Được chết trong tay người mình yêu... thật tốt đẹp! có lẽ... đây là điều tốt đẹp nhất trong đời cậu! vĩnh biệt...

TUẤN nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên như cười, cậu không hề hối hận!

“dừng mà!!!! Làm ơn... dừng nhắm mắt!! Dừng mà!!!!...”

Nó không ngừng khóc, tay vỗ vỗ vào mặt TUẤN, miệng cứ lắp bắp.

MINH NHẬT cầm khẩu súng, tiến về phía nó, gương mặt đầy điên loạn!

“bóp!” MINH NHẬT liền ngã xuống đất, đầu cảm thấy choáng váng, khi nhìn rõ được đã thấy hấn đang đứng trước mặt.

Thừa thắng, hấn lao lên, MINH NHẬT cầm khẩu súng...

“đoàng!”

“bóp!”

Hấn đâm liên tiếp vào mặt MINH NHẬT, làm khẩu súng văng ra xa, hấn đâm không ngừng, hấn không thể tha thứ cho kẻ muốn giết người hấn yêu, hấn không tha thứ cho kẻ làm nó khóc!

Đến khi MINH NHẬT bất tỉnh, gương mặt bầm tím hấn mới dừng lại. Một hồi, hấn loạng choạng đứng dậy, tiến về phía nó.

“ồn rồi! không... sao đâu!” hấn nhấn mặt, ôm nó vào lòng! Gương mặt hấn hiện rõ sự đau đớn!

Nó ôm chặt hấn, khóc thật nhiều, đầu hấn gục lên vai nó.

Chợt nó cảm thấy cái váy ướt đẫm, nó từ từ đẩy hấn ra, cả cơ thể hấn chợt đổ về phía sau, gương mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền lại.

Cả cái váy nó đang mặc ướt đẫm máu của hấn, nó lấy tay bịt miệng lại khi thấy máu tuôn ra từ bụng hấn! hấn... đã trúng viên đạn của MINH NHẬT!

Nó hoảng loạn, tất cả mọi thứ rối tung! Nó ngồi đó, ôm gối, đôi mắt thất thần nhìn vào hư vô, hoảng loạn, sợ hãi, trợ trợ! mọi thứ như sụp đổ trước mặt nó, trời đất như quay cuồng, hỗn độn, đầu của nó... cứ như bị vỡ tung! Đau quá! Nó đau! Tim nó... đau quá! Nó không thể thở! Làm ơn!! Cứu nó với!! làm ơn!! Cứu nó!!!

Nó khóc, nó khóc như đứa con nít, và rồi... ngất lịm đi!

1 tháng sau, tại bệnh viện.

Hấn ngồi tại phòng bệnh, đôi mắt chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ!

“chán quá nhỉ?”

Cửa phòng mở ra, MINH ĐĂNG bước vào trong bộ đồ màu xanh.

Hấn cười khẩy, nếu một tháng trước, vào ngày đó người của MINH ĐĂNG tới chậm trễ thì có lẽ... hấn cũng không thể ngồi đây để gặm nhấm cái sự buồn chán này.

MINH ĐĂNG nhìn lên đồng hồ, rồi khẽ nhủ mày lại như một đứa trẻ.

“tôi giờ tôi khám rồi! cả uống thuốc nữa! nản thiệt! tôi đi đây!” MINH ĐĂNG để 2 tay lên đầu, rồi chán nản bước ra khỏi phòng hấn.

Hấn ngồi một hồi, cũng đứng lên, nhưng không phải là đi khám, mà là hướng về phòng bệnh của nó!

Hắn đẩy cửa bước vào, phòng bệnh của nó thật âm ỉm. . .bởi không có tiếng cười của nó.

Hắn lấy một cái ghế, ngồi cạnh nó.

Bác sĩ nói. . .về thể chất. . .nó không sao! Nhưng vì shock quá nặng. . .nên có lẽ. . .bản thân chưa muốn tỉnh dậy! nó đã mê man từ lúc vào đây.

Hắn nắm tay nó, hôn lên đó! Rồi vuốt gương mặt nhợt nhạt của nó.

“em biết anh đang bên cạnh em mà! Đúng không?” hắn nói, cơ thể nó vẫn không phản ứng gì.

Hắn hôn lên trán nó.

“em. . .làm ơn! Hãy tỉnh dậy đi! Anh không sao! Và. . .cả TUẤN cũng vậy!” rồi hắn mỉm cười, bước ra khỏi phòng nó.

Hắn đi ngang qua một căn phòng, nơi có một chàng trai đang nằm trên giường bệnh, trên người đủ thứ dây nhợ của nhiều loại máy móc để duy trì sự sống!

Viên đạn kia đã không tổn hại đến não của TUẤN, nhưng nó khiến cậu phải sống một cuộc sống thực vật!

Bác sĩ nói rằng tình trạng này có thể kéo dài vài tháng, vài năm. . .kể cả là suốt đời!

Hắn cười khẩy, rồi bước về phòng mình!

Vài ngày sau, hắn xuất viện.

Về tới nhà, bà quản gia chạy ra ôm hắn vào lòng, còn khẽ đánh hắn vì đã làm bà lo!

Hắn cười. . .nhưng nụ cười lại tắt khi thấy cha hắn!

“vào phòng gặp cha!” cha hắn lạnh lùng, rồi tiến về phòng.

Hắn nhìn bà quản gia một hồi, rồi cũng bước theo.

“chát!”

Mặt hắn đau rát, khẽ choáng váng vì đây quả là một cú tát rất mạnh!

“ta đã nói sao hả? đàn bà chỉ là rác rưởi! mày xem đi! Mày xem chết đó!” cha hắn hét lớn giận dữ!

Hắn vẫn im lặng.

“mày phải qua Mĩ! Ngay bây giờ!” cha hắn nói. Gương mặt hắn đánh lại, nhìn cha hắn!

“con không đi!” hắn dứt khoát.

“mày còn dám cãi!” cha hắn tức đến mặt đỏ đi.

Chợt cha hắn khựng lại khi thấy ánh mắt kiên quyết của hắn!

“con yêu TINH MI, có chết con cũng yêu!” hắn bình tĩnh nói.

Cha hắn xoa xoa thái dương, rồi ông nhìn hắn!

Không gian lắng đọng, cha hắn nhắm mắt lại, suy ngẫm một hồi, rồi nói.

“được thôi!”

Một ngày chủ nhật đẹp trời, hắn nghĩ vậy, hắn thông thả lái xe tới bệnh viện để thăm nó! nhưng gương mặt lại đầy vẻ ưu tư, không có gì gọi là vui vẻ!

Hắn mỉm môi thật chặt, rồi rồ ga thật nhanh!

Vẫn như thường lệ, hắn ngồi kế bên nó, vẫn nói. . .mặc dù nó đang ngủ, nhưng. . .hắn biết. . .nó sẽ nghe thấy!

Hắn nắm lấy tay nó, nắm thật chặt, rồi hôn lên đó.

“TINH MI. . .anh. . .sẽ đi Mĩ!” hắn nói, gương mặt hắn, một giọt nước đang lăn dài từ khóe mắt!

“và có thể. . .anh sẽ không về! sẽ. . .mãi mãi. . .không trở về!” hắn tiếp tục nói, tim hắn nhói lại, đau đớn! Đau hơn gấp trăm lần việc bị trúng đạn.

Rồi hắn hôn vào môi nó.

“em... sẽ còn yêu anh chứ?” hắn nói, rồi toan đứng dậy, chợt bàn tay nó nắm chặt tay hắn, hắn khựng lại, nhìn nó, nhìn thật kĩ gương mặt nó.

Hắn cười... nhưng vẫn gỡ tay nó ra, rồi đặt lên bàn một bức thư, xong bước đi không một lần ngoảnh mặt lại. Hắn sợ... sợ nếu ngoảnh mặt lại... sợ nếu... dừng bước... thì hắn sẽ không thể bỏ đi được!

Một màn sương thật dày trước mắt nó, nó không thấy được gì ngoài một màu trắng xóa. Nó hoảng loạn, nó đang ở đâu? Liệu ở đây có nguy hiểm? nó phải đi về đâu?

Chợt nó thấy bóng dáng một chàng trai ngay trước mặt, nó liền đi theo, nó không hiểu tại sao lại làm vậy? chỉ biết rằng... nó phải đi theo người đó.

Bỗng phía trước hiện lên một cái cây thật to, cái cây có nhiều tán cây vươn ra, cứ như... mái vòm của nhà thờ.

Nó thất thần nhìn cái cây, nó chợt thấy 2 đứa bé, một trai một gái đang chơi trò cô dâu, bất giác nó mỉm cười.

“BI hứa sẽ bảo vệ tớ chứ?”

“BI hứa!”

“BI hứa sẽ không ăn hiếp tớ chứ?”

“BI hứa!”

“BI hứa... suốt đời theo tớ chứ?”

“BI hứa!”

“mình tuyên bố mình làm vợ của cậu!”

Rồi 2 đứa nhóc ấy phá lên cười.

Rồi cái hình ảnh ngầy ngô ấy mờ dần, mờ dần... chỉ để lại... một chàng trai!

“TINH MI à! Cậu nhớ nơi này chứ?” chàng trai đó quay lại, cười thật tươi với nó.

Nó ngạc nhiên... chàng trai đó... hao hao giống một người... nhất là... nụ cười đó!

“BI?” bất giác nó thốt lên.

Chàng trai kia cười, xong nói tiếp.

“mình đã hứa... theo cậu suốt đời mà!”

Nó mỉm cười, cậu ấy còn nhớ cái lời hứa trẻ con đó hay sao?

“nhưng... có lẽ... mình phải đi thôi!”

BI tiến về phía nó, cầm tay nó.

Nó giương đôi mắt to tròn nhìn BI.

“đến lúc... cậu tỉnh dậy rồi TINH MI à! Đừng chạy trốn nữa!” BI vuốt mặt nó.

Nó khẽ lắc đầu, gương mặt hoảng loạn.

“không! Mình không muốn ai cũng vì mình mà đau đớn nữa! mình... không muốn!”

Rồi nó ngước mắt nhìn BI.

“mình sẽ ở đây với cậu! được chứ?” nó nói.

BI cúi nhẹ vào đầu nó.

“ngốc!”

Rồi BI quay lưng lại, tiến về phía cái cây!

“họ sẽ cười khi cậu bỏ trốn như vậy sao? Cậu chạy trốn, học rượt đuổi! nếu cậu cứ như vậy thì cái vòng tròn đó sẽ mãi mãi không chấm dứt! sao cậu lại không đối diện với nó và giải quyết!” rồi BÌ leo lên cái cây, khi đã lên được một cái cành, BÌ nhìn nó, cười nói.

“trong cuộc sống, chạy trốn không bao giờ là lựa chọn đúng cả! có một người đang chờ cậu, hãy tỉnh dậy đi!” rồi BÌ tiếp tục leo, đến khi cả thân hình khuất sau tán cây rậm rạp.

Nó đứng đó, suy nghĩ về câu nói của BÌ. Nó liền chạy lại chỗ cái cây, nhìn lên thì không thấy BÌ đâu nữa!

Nó ngồi phịch xuống gốc cây, bỗng nó thấy bàn tay nó có cảm giác như ai đó đang chạm vào, nó nắm chặt lại, cái cảm giác đó biến mất.

Chợt nó thấy tim đập mạnh, nó cảm thấy nó sắp mất một cái gì đó, nó...cần tỉnh dậy!!!

“học...học!” nó mở mắt, thờ đốc.

Nó chợt ngồi bật dậy, nhìn quanh, nó thấy một bức thư trên bàn.

Nó nhanh chóng gỡ ra.

“ gửi, TINH MÌ.

Có lẽ...lúc đọc bức thư này thì anh đã ở bên MÌ rồi! anh xin lỗi! anh không thực hiện đúng lời hứa của mình, anh sẽ không ở bên em như anh từng nói!

Anh không mong em tha thứ, chỉ mong em hãy sống tốt khi không có anh!

Có thể...mãi mãi chúng ta sẽ không gặp nhau, hay nói chuyện! có lẽ là vậy!

Nhưng...có một điều mãi mãi đó là...anh yêu em!

Em...sẽ chờ anh chứ?

...

Anh yêu em, TINH MÌ!”

Đọc xong bức thư, nó liền chạy ra khỏi phòng bệnh, nước mắt lăn dài trên má! Nó yêu hấn! yêu nhiều lắm! làm ơn đừng đi! Nó sẽ không chạy trốn nữa, nó sẽ đối diện với chuyện này! Làm ơn đừng bỏ rơi nó!

“huych!”

Nó vấp té ngay hành lang, một y tá liền đỡ nó dậy.

Nó nắm tay y tá, muốn hỏi về hấn...nhưng.....tại sao nso không thể nói? Nó đưa tay lên cổ, nó không nói được! tại sao? Nó hoảng loạn...hoảng loạn thật sự! nó khóc...những giọt nước mắt muộn màng cứ lăn dài, thay cho lời kêu gào của nó! ngày chủ nhật hôm đó...đã không còn đẹp nữa!

3 năm sau.

Nó chạy nhanh trên chiếc MAX 50, cố gắng chạy đến trường!

Đúng là chứng nào tật nấy, tại sao nó không bỏ được cái thói đi trễ này nhỉ?

Thấy được cổng trường thân yêu, nó mừng đến nỗi chảy nước mắt!

Nhưng...nhưng...nhưng...

“rầm!”

Cổng trường đóng lại, nó ngay lập tức lao vào đó! Mà liệu nó có nhớ được...3 năm trước nó cũng đã “hôn” cái cổng này.

Nó nhanh chóng bị điều lên phòng hội trường để “nhận phạt”

Sau khi xuất viện lúc 3 năm trước, nó đã bị trầm cảm hết 1 năm, năm thứ 2 học lại lớp 11, bây giờ mới học lớp 12. ĐĂNG thì đã ra trường, nên đương nhiên cậu không còn là hội trưởng nữa, hội trưởng mới là một cậu nhóc trẻ măng, mà dù sao trong trường này...nó cũng là người già nhất mà!!!

Bị một đứa nhỏ tuổi hơn mắng te tua, đúng là không gì nhục bằng! dù sao nó cũng 20 tuổi rồi!!! tại sao thằng nhóc đó không biết câu “kính lão đắc thọ” nhỉ?

Trong lớp học, nó là một đứa im lặng nhất bởi nó...không nói được! bác sĩ bảo vì cú shock, nên nó không thể nói...nhưng bây giờ cũng đã quen với việc

này, chỉ là đi đâu cũng mang theo giấy và bút thì quả là hơi phiền phức!

Chiều hôm đó, như bao ngày, nó đến bệnh viện để thăm TUẤN! TUẤN vẫn còn tình trạng sống thực vật, nhưng nó tự nhủ rằng sẽ đến thăm TUẤN hằng ngày... chỉ ít là đến khi cậu ấy tỉnh dậy! nó phải nói tiếng cảm ơn với cậu ấy mà! Đúng không?

Chợt nó nhận được tin nhắn của ĐĂNG!

“đi uống rượu với mình không?”

Nó mỉm cười...

“OK!”

Tới quán rượu, nó liền bước vào trong, chợt bị bảo vệ cản lại.

“đây không phải là chỗ dành cho học sinh!”

Nó ngạc nhiên, rồi mới nhớ tới bộ đồng phục mà mình đang mặc! nó cười khỏ, hí hoáy viết vào tờ giấy!

“tôi 20 tuổi rồi!” đưa cho bảo vệ coi!

Bảo vệ nhìn, rồi quan sát nó, lưỡng lự cho nó vào!

Nó nhanh chóng nhìn thấy ĐĂNG đang ngồi một mình trên quầy rượu, liền mỉm cười đi tới!

ĐĂNG thấy nó, cảm thấy rất vui, liền lấy ghế cho nó.

Nó nhìn ĐĂNG, hí hoáy viết mấy chữ!

“cậu có chuyện gì cần nói hả?”

ĐĂNG nhìn, rồi cười!

“đúng là chỉ có bạn thân mới hiểu được mình!” rồi ĐĂNG nốc cạn ly rượu!

“thật ra...mình quyết định...sẽ đi MỸ!” ĐĂNG nói.

Nó mở tròn mắt nhìn ĐĂNG!

“tại sao?” nó ghi!

ĐĂNG nhìn nó, rồi nói.

“mình...vẫn còn yêu cậu!” ĐĂNG nói, nó liền cảm thấy lúng túng, ĐĂNG cười khẩy “đó là lí do...mình muốn qua đó! Có lẽ...mình sẽ có cuộc sống mới!” ĐĂNG cười khẩy, rồi uống thêm một ly nữa!

“chúng nào đi?” nó vẫn ghi vào tờ giấy!

“ngày mai!” ĐĂNG nhanh chóng trả lời.

“cậu sẽ tiễn mình chứ?” ĐĂNG hỏi nó, nó nhìn ĐĂNG một hồi, mỉm môi lại rồi gật đầu!

Tại sân bay, ở đây có rất là nhiều người, chật vật lắm nó mới thấy được ĐĂNG. Thấy nó mặc đồng phục, ĐĂNG liền thắc mắc.

“mình trốn học đó!” nó ghi vào tờ giấy, kẻ bên vẽ một gương mặt sợ sệt!

ĐĂNG liền cười lớn, sáng khoái!

Nó lại hí hoáy viết.

“mình sẽ nhớ cậu!”

Đưa cho ĐĂNG đọc xong, nó liền ôm ĐĂNG!

“mình cũng vậy!” ĐĂNG nói, rồi buông nó ra!

“mình đi đây! Cảm ơn vì đã tiễn mình!” ĐĂNG nói, xong quay lưng, chợt nó níu tay ĐĂNG lại.

ĐĂNG quay lại nhìn nó, nó rút rề đưa cho ĐĂNG một tờ giấy, có lẽ nó đã ghi sẵn ở nhà.

“tìm... cái tên đáng ghét giùm mình!”

ĐĂNG mỉm cười nhìn nó, cậu không nói tiếng nào càng khiến nó lúng túng! Chợt nó cuối gằm mặt xuống, thấy vậy, ĐĂNG nâng mặt nó lên, khi nhìn được mặt nó thì nước mắt nước mũi đã chảy ròng ròng!

Nó ôm ĐĂNG lần nữa, không muốn rời! nó sẽ nhớ ĐĂNG, nhớ mãi kỉ niệm của 2 đứa, nhớ mãi thằng bạn thân này!

ĐĂNG cũng ôm nó, rồi cậu thở hắt ra!

Khi đứng ở phòng cách li, cậu nhìn ra, thấy nó đang vừa cười vừa vẫy tay chào mình.

Cậu phì cười, cái gương mặt cười gương gạo của nó quả thật rất buồn cười! nó thật ngốc, muốn khóc thì khóc! Sao phải cười mếu máo như vậy chứ?

ĐĂNG quay mặt đi, mỉm cười.

“ngốc! QUÂN luôn bên cậu mà!” ĐĂNG thì thầm, rồi bước đi.

Tôi hôm đó, nó nằm ngay ra giường, lăn qua lăn lại!(vẫn là cái trò cũ!)

“rầm rầm!”

Đó tiếng động phát ra khi thân thể nó “chạm” vào mặt đất khi té giường! =.=”

Nó lồm cồm ngồi dậy, trong lúc hoa mắt, nó chợt nhìn thấy một cái hộp màu xanh biển.

Mở hộp ra, nó mới thấy trong đó là cái đồng hồ, cái đồng hồ màu san hô, nó mua trong lần đi biển với hân!

Nó cầm cái đồng hồ đó, ngồi caanhj của sổ mà ngẫm nghĩ! Nó hỏi hân... sao không tặng cho hân sớm nhỉ? Rồi nó ngược nhìn lên bầu trời, nó tự hỏi hân đang làm gì? chắc bên Mĩ đang là ban ngày nhỉ? Hân có nhớ nó không? Hân có biết là.....nó nhớ hân lắm không?

Nước mắt nó tuôn ra từ khi nào? Nó chỉ biết nhìn cái đồng hồ mà tự hỏi khi nào hân sẽ trở về! hân nói có thể hân sẽ không bao giờ gặp nó! chỉ là có thể thôi đúng không? Đó chỉ là một câu giả dụ, chứ không phải câu xác định mà! Đúng không? Rồi nó mỉm cười! đồ đáng ghét à! You là sao chó của tôi! Tui và you... sẽ gặp lại mà! Đúng không?

Một buổi chiều, nó vẫn đi đến bệnh viện thăm TUẤN như thường lệ. chợt nó kinh ngạc khi không thấy TUẤN bên giường bệnh!

Chẳng lẽ... chẳng lẽ... cậu ấy đã.....

Nghĩ vậy, giọt nước mắt nó lại lăn dài! Nó khuyu xuống bên cạnh giường, khóc nức nở! sao ai cũng bỏ nó mà đi vậy!

“ai vậy?”

Nó ngược mặt lên khi nghe tiếng nói! Đã lâu rồi nó không nghe giọng nói này!

Là TUẤN! nó dụi mắt... đúng là TUẤN rồi!! nó liền lao lên ôm TUẤN! chợt nó bị đẩy ra!

“cô là ai?” TUẤN gương mặt ngạc nhiên nhìn nó!

Nó kinh ngạc đến nỗi miệng không ngậm lại được, nó vội vàng lấy giấy bút ra ghi.

“cậu không nhớ tôi sao?”

TUẤN đọc xong, liền nhìn nó, rồi nhần mặt!

“tôi và cô đã gặp nhau???”

Nó có phần hơi tức và khó hiểu, tính ghi tiếp thì y tá bước vào!

“đến giờ bệnh nhân tái khám, mời thân nhân bước ra!” y tá lạnh lùng nói, nó thè lưỡi xong cũng bước đi tìm bác sĩ!

“cậu ta bị mất trí nhớ sao?” nó ghi vào tờ giấy, đưa cho vị bác sĩ coi.

Bác sĩ xem xong, gật gù.

“đúng vậy! nhưng không sao đâu! Chúng tôi sẽ cố gắng tìm cách giúp cậu ấy!”

Nó suy nghĩ một hồi, rồi thở hắt ra, ghi vào tờ giấy.

“tôi không muốn cậu ấy nhớ lại chuyện trước kia! Quá khứ của cậu ấy đau khổ lắm! bác sĩ cứ để vậy được không?” bác sĩ đọc xong, ngược mặt lên nhìn nó, liền thấy nó 2 tay chấp lại, đôi mắt to tròn van xin!

Vị bác sĩ thở dài, xong gật đầu.

Nó mỉm cười, rồi cúi đầu thay cho lời cảm ơn, xong đi về!

Sau khi nó bước đi, vị bác sĩ nhìn vào trong góc tường, nơi có một tấm màn...

“cậu thật sự muốn như vậy à?” bác sĩ hỏi.

Tấm màn được vén lên, phía bên trong, TUẤN bước ra, đôi mắt đăm chiêu.

“cứ cho cô ấy nghĩ vậy! ít nhất... sẽ đỡ áy náy vì tôi!” rồi TUẤN nhìn bác sĩ “cám ơn bác sĩ!” xong bước đi.

hôm đó, TUẤN rời khỏi bệnh viện, bước đi trên đường, cậu cứ nghĩ về nó! trong lòng cậu... mong nó được hạnh phúc! Nó đúng là một đứa tốt bụng... thơ ngây... và ngu ngốc!

TUẤN nhìn quanh, bây giờ cậu không còn nơi nào để đi cả, thôi thì... xem trời là nhà vậy!

“chúc em hạnh phúc! TINH MI!”

Sau khi từ bệnh viện về, nó ghé vào một tiệm cà phê.

Đây là một tiệm cà phê rất nổi bật với màu tím chủ đạo, mọi vật trong đây đều có đặc điểm là dễ thương, lúc nào cũng đông khách và đặc biệt... đây là tiệm cà phê của anh nó và NHƯ!

1 năm trước cả 2 đã làm đám cưới, tuy cuộc sống có hơi chật vật một tí, nhưng cả 2 rất hạnh phúc!

“em tới rồi à?” anh nó nói khi thấy nó. nó gật đầu.

“NHƯ đâu rồi?” nó ghi vào tờ giấy.

DUY liền lắc đầu, chợt từ nhà vệ sinh, NHƯ gương mặt thất thần bước ra! Thấy NHƯ, nó liền chạy lại, nhưng khi thấy gương mặt của NHƯ, nó liền thối lui!

NHƯ đôi mắt rung rung nhìn nó... rồi ôm chặt nó!

“Mì ơi! Tao... tao... tao có em bé rồi!”

“rầm!”

Nó chợt nghe như có tảng đá vụn tán rơi ngay bên cạnh!

Nó đẩy NHƯ ra, lúnh quýnh viết vào giấy.

“thiệt không?” nó giơ tờ giấy lên, NHƯ liền gật đầu lia lịa!

Nó nhảy cẫng lên... thế là nó sắp làm cô rồi sao? A! nó thích em bé nga~

Khi nó ngừng nhảy như điên, thì đã thấy anh nó đang ôm NHƯ, có lẽ NHƯ đã nói cho anh nó biết rồi. nó thấy mừng cho cả 2!

Nhưng cái gì vậy nè? Sao... nó lại khóc! Có thể vì vui? Nhưng nó biết rõ... nó khóc vì tủi! nó... nhớ hân! không ngày nào là không nghĩ về hân! cái tên đáng ghét! Đáng ghét! Sao lại bỏ đi chứ? cứ đợi đó đi! Khi hân trở về, nó sẽ đập hân, đánh hân, sẽ **** hân... sẽ... ôm hân thật chặt! chặt đến nỗi cho hân khỏi thờ lờ! Ôm hân... cho hân không chạy được luôn! Ôm hân... để hân không thể đi được nữa!

Ash! Cái gì vậy nè! Nó đang tức hân mà! Sao lại nghĩ như vậy chứ?

Nhìn 2 người kia đang hạnh phúc, nó lẳng lặng bước ra khỏi quán!

Nó không về nhà, chợt nó muốn ra công viên! Sau khi gửi xe xong, nó bước vào bên trong.

Tôi hôm nay khá lạnh, nó nghĩ vậy, lạnh đến nỗi... cặp tình nhân nào đi trên đường đều ôm nhau.

Nó lấy 2 tay xoa xoa vào nhau, hà hơi vào cho nó ấm! chợt nước mắt lại ngân ngấn! nó lấy tay quệt đi rồi mạnh mẽ bước tiếp!

Tới một cái ghế đá, nó ngồi xuống đó...tự kỉ!

Nó nhìn băng quơ, cái gì cũng nhìn, nhìn trời, nhìn sao!

Chợt...nó thấy sao băng xoẹt qua!

Một truyền thuyết cũ kĩ nói rằng, nếu ước ước khi có sao băng thì điều ước sẽ thành hiện thực! nó nghiêng đầu tự hỏi đó có phải là thật!

Nó nhắm mắt lại, 2 tay chắp vào nhau!

Nó ước...hắn đang bên cạnh nó! có được không? Điều ước này...có khả thi không? Nó cười khẩy, mắt vẫn nhắm nghiền, khóe mắt giọt nước mắt lại rơi!

Nó cúi xuống lau nước mắt, nó đang làm điều ngu ngốc gì vậy nè? Về thôi!

Khi nó ngước mặt lên...tim nó nhói! Nhói lắm! nước mắt lại trào ra.

Là hắn sao? Hắn đang...đứng trước mặt nó sao? Có phải...trời lạnh quá nên nó hoa mắt! nó nhớ hắn quá chẳng? Chắc là vậy rồi? sao băng linh nghiệm tới vậy sao? Đã mang hắn đến thật, hay chỉ tạo nên ảo ảnh để day dứt trái tim nó?

Nhưng...khi vòng tay đó ôm nó...nó biết...đó là thật!

“anh đã trở về!” hắn thì thầm vào tai nó!

Nó bất động một hồi, rồi yếu ớt đánh hắn, đánh vào lưng hắn, nó khóc thành lời...hắn đi đâu chơi cho đã...rồi về đây là sao? Tưởng nói xong một câu là nó sẽ bỏ qua sao? Mơ đi mơ đi! Bao nhiêu ngày nó đợi thì sao hả? bao lần nó khóc cho hắn thì sao hả? Nghĩ vậy, nó càng đánh mạnh hơn!

Nhưng rồi lí trí vẫn không nghe lời con tim, nó bắt giác ôm hắn thật chặt! cảm nhận hơi ấm từ hắn, nó khóc thật nhiều!

3 năm trước,

“được thôi!”

Sau khi nghe cha hắn nói, hắn cảm thấy rất vui.

“nhưng con phải chứng minh cho ta thấy...con nhỏ đó yêu con thật lòng!”

Hắn liền im lặng, dường như vẫn không hiểu cho lắm!

“con hãy nói với nhỏ đó rằng con đi Mỹ, 3 năm, con chỉ được quan sát nó, không được lại gần, không được nói chuyện, không được xuất hiện trước mặt nó! nếu sau 3 năm, nhỏ đó không thay đổi thì ta tin con!” cha hắn nói.

Gương mặt hắn đơ lại, 3 năm...chỉ được nhìn nó thôi sao? Vậy chẳng khác gì sát muối vào tim hắn! 3 năm?

“được! con đồng ý!” hắn nói kiên định, hắn tin...hắn sẽ làm được!

Hiện tại, hắn vẫn không buông nó ra, 3 năm rồi, đã 3 năm rồi hắn không được gần nó, không được ôm nó! còn gì khó chịu hơn khi thấy người mình thích trước mặt mà không được lại gần chứ? 3 năm trước, nhìn nó chạy ra khỏi phòng bệnh tim hắn nhói đau! Nhất là khi nó té, hắn muốn chạy lại đỡ cho nó, nhưng không thể, nếu hắn làm vậy thì sẽ xa nó mãi, hắn chỉ có thể hồi phục y tá đến giúp nó.

Hắn sẽ giữ nó mãi mãi, sẽ không để mất nó, sẽ yêu nó, sẽ bên cạnh nó, sẽ bảo vệ nó...

Hắn hôn lên trán nó!

“anh sẽ không đi đâu nữa! anh sẽ mãi bên cạnh em!” hắn thì thầm vào tai nó “anh yêu em!”

“tôi cũng yêu anh! đồ đáng ghét!”

Sau đó, nó nói lại được.

Sau đó, hắn và nó có một đám cưới tại quán cà phê của NHƯ và DUY.

Và sau đó.....

Và sau đó.....

Crying girl: sao mình phải nói nhì! Mọi người chỉ cần biết nó và hắn mãi mãi hạnh phúc là được rồi!^^~

Thân!

Cảm ơn những ai đã đọc truyện “đừng yêu tôi! Đồ ngốc!”-“vì yêu em nên tôi mới là tên ngốc!” of crying girl! *cúi đầu* chúc mọi người luôn nhiều sức khỏe!

Thân!

Yêu tất cả mọi người!^^~

THE END~~~~~

Bạn đang đọc truyện “*Đừng Yêu Tôi ! Đồ Ngốc!*”- “*Vì Yêu Em Nên Tôi Mới Là Tên Ngốc!*” được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.